Aleksandr Volkov

MAGIISTO DE SMERALDA URBO

La fabela novelo "Magiisto de Smeralda Urbo" de A.Volkov estas la unua libro el la ĉeno de aventuroj en Magia Lando, la lando Oz, kiel ĝin nomis la usona verkisto Lajmen Frank Baum. La fabelo de F.Baum "Mirinda magiisto el la lando Oz" aperis en Usono en 1898 kaj tuj fariĝis tre populara. Ĉi libro malfermis la Oz-landan epopeon, kiu konsistas el pli ol kvardek libroj, el kiuj Frank Baum mem verkis nur dekkvar.

Aleksandr Volkov Magiisto de Smeralda Urbo

Uragano

Meze de la vasta Kansasa stepo loĝis knabino Elli. Ŝia patro, farmisto Ĝon, la tutajn tagojn laboris sur kampo, la patrino Anna klopodis hejme.

Ili loĝis en malgranda senrada furgono.

La hejma meblaro estis malriĉa: fera forno, ŝranko, tablo, tri seĝoj kaj du litoj. Apud la domo, ĝuste ĉe la pordo estis elfosita "uragana kelo". En la kelo la familio sidis dum ŝtormoj.

La stepaj uraganoj jam ne unuan fojon renversis la malpezan loĝejon de farmisto Ĝon. Tamen Ĝon ne malgajis: kiam vento trankviliĝis, li tuj returnis la domon, la forno kaj litoj stariĝis sur siajn lokojn. Elli kolektis stanajn telerojn kaj kruĉojn de-sur la planko — kaj ĉio estis en ordo ĝis la sekva uragano.

Ĉirkaŭe ĝis la horizonto sterniĝis stepo glata kiel tablo. Ie videblis malriĉaj dometoj similaj al la domo de Ĝon. Ĉirkaŭ ili estis plugkampoj kie la farmistoj semis tritikon kaj maizon.

Elli bone konis ĉiujn najbarojn je tri mejloj ĉirkaŭe. Okcidente loĝis onklo Robert kun la filoj Bob kaj Dik. En la dometo norde loĝis la maljuna Rolf, kiu faris por la infanoj mirindajn ventmuelejojn.

La vasta stepo ne ŝajnis al Elli enua: ja ĝi estis ŝia patrujo. Elli ne sciis aliajn lokojn. Montojn kaj arbarojn ŝi vidis nur en bildoj kaj ili ne allogis ŝin, eble ĉar ke en la etprezaj libretoj de Elli ili estis malbone pentritaj.

Kiam Elli enuis, ŝi vokis gajan hundeton Totoĉjon kaj vizitis Dik kaj Bob aŭ iris al la avo Rolf, de kiu neniam revenis sen

memfarita ludilo.

Totoĉjo bojante saltis sur la stepo, pelis la kornikojn kaj estis senlime kontenta pri si mem kaj pri sia eta mastrino. Totoĉjo havis nigran felon, akrajn orelojn kaj malgrandajn, amuze brilantajn okuletojn. Totoĉjo neniam enuis kaj povis ludi kun la knabino tutan tagon.

Elli havis multe da klopodoj. Ŝi helpis al la patrino mastrumi, kaj la patro instruis ŝin legi, skribi kaj kalkuli, ĉar la lernejo estis malproksime kaj la knabino estis tro malgranda por viziti ĝin ĉiutage.

Foje dum somera vespero Elli sidis sur peroneto kaj laŭtlegis fabelon. Anna lavis tolaĵojn.

— "Kaj tiam forta, herkula atleto Arnaulf ekvidis sorĉiston staturan kiel turo, — Elli kantsimile legis akompanante per fingro la liniojn, — la buŝo kaj nazotruoj de la sorĉisto eligis fajron..." — Panjo, — demandis Elli, interrompinte la legadon, — ĉu nun la sorĉistoj ekzistas?

— Ne, mia kara. La sorĉistoj vivis antaŭe, kaj poste malaperis. Kaj por kio ili estu? Eĉ sen ili ni havas multe da klopodoj...

Elli komike faltis la nazon:

— Tamen sen la sorĉistoj estas enue. Se mi subite fariĝus reĝino, mi nepre ordonus, ke ĉiu urbo kaj vilaĝo havu sorĉiston. Kaj li faru por la infanoj diversajn miraklojn.

— Kiujn, ekzemple? — ridete demandis la patrino.

— Do, kiujn... Jen, ke ĉiu knabino kaj knabo vekiĝinte matene, trovu sub sia kuseno grandan dolĉan kukon... Aŭ...

- Elli kun riproĉo rigardis siajn krudajn eluzitajn ŝuojn. - Aŭ ke ĉiuj infanoj havu bonajn malpezajn sandalojn…

— La sandalojn vi sen sorĉisto ricevos, — kontraŭdiris Anna.- vi veturos kun la paĉjo en foiron kaj li aĉetos ilin…

Dum la knabino parolis kun sia patrino, la vetero komencis malboniĝi.

* * *

Samtempe en malproksima lando, trans altaj montoj, sorĉis en malluma profunda kaverno la malica sorĉistino Gingema.

Timige estis en la kaverno de Gingema. Tie sub la plafono pendis pajloŝtopita grandega krokodilo. Sur altaj stangoj sidis grandaj gufoj, de la plafono pendis faskoj da sekigitaj musoj, ligitaj al ŝnuroj per vostetoj kvazaŭ bulbetoj. Longa dika serpento sin volvis ĉirkaŭ kolono kaj ritme balancis sian buntan platan kapon. Kaj ankoraŭ multe da strangaj kaj teruraj aĵoj estis en la vasta kaverno de Gingema.

En granda fulgokovrita kaldrono Gingema kuiris sorĉan infuzaĵon. Ŝi metis en la kaldronon musojn deŝirante ilin unu post alia de la fasko.

— Kie estas la serpentaj kapoj? — kolere grumblis Gingema. - ja ne ĉiujn mi formanĝis matene!.. Ho, jen ili estas, en la verda poto! Do, la infuzaĵo estos bonega!.. Damaĝos mi al la malbenitaj homoj! Malamas mi ilin! Ili ekloĝis en la tuta mondo! Ili drenas la marĉojn! Forhakas la densejojn!.. Ĉiujn ranojn ili ekstermis!.. La serpentojn oni pereigas! Nenio bongusta sur la tero restis! Nur se frandi vermeton aŭ araneeton!..

Gingema minacis en spacon per sia osteca ŝrumpinta pugno kaj komencis meti en la kaldronon la serpentajn kapojn.

— Uh, malamataj homoj! Jen pretas mia sorĉa infuzaĵo por via pereo! Mi aspergos la arbarojn kaj kampojn, kaj komenciĝos ŝtormo, kia ankoraŭ ne ekzistis!

Gingema kun peno prenis la kaldronon kaj fortiris ĝin el la kaverno. Ŝi trempis en la kaldronon grandan balailon kaj komencis plaŭdi ŝian infuzaĵon ĉirkaŭen.

— Naskiĝu, uragano! Flugu tra la mondo kiel furioza besto! Ŝiru, rompu, ruinigu! Renversu la domojn, levu ilin en aeron! Susaka, masaka, lema, rema, gema!.. Burido, furido, sema, pema, fema!..

Ŝi elkriis sorĉajn vortojn kaj ŝprucigis ĉirkaŭen per la taŭzita balailo, kaj la ĉielo mallumiĝis, amasiĝis nuboj, vento komencis fajfi. Fore ekbrilis fulmoj…

— Ruinigu, ŝiru, rompu! — sovaĝe kriegis la sorĉistino.- Susaka, masaka, burido, furido! Pereigu, uragano, la homojn, bestojn, birdojn! Nur la ranojn, musojn, serpentojn, araneojn ne tuŝu, ho uragano! Multiĝu ili en la tuta mondo por mia ĝojo, ĝojo de la ĉiopova sorĉistino Gingema! Burido, furido, susaka, masaka!

Kaj la vento muĝas pli kaj pli forte, brilas fulmoj, surdige bruas tondro.

Gingema en sovaĝa ekstazo turniĝis samloke kaj la vento disblovis la baskojn de ŝia longa mantelo…

* * *

La uragano sorĉfarita de Gingema atingis Kansason kaj ĉiuminute proksimiĝis al la domo de Ĝon. Fore ĉe la horizonto densiĝis nuboj, inter ili briletis fulmoj.

Totoĉjo maltrankvile kuris, suprenlevinte la kapon, kaj bataleme bojis al la nuboj, kiuj rapide flugis en la ĉielo.

— Ha! Totoĉjo, kia vi estas komika, — diris Elli.- Vi timigas la nubojn, sed vi mem timas!

La hundeto vere tre timis la fulmotondrojn, kiujn jam multfoje vidis dum sia nelonga vivo.

Anna maltrankviliĝis.

— Mi babilas kun vi, filinjo, sed ja, rigardu, komenciĝas reala uragano…

Jen klare aŭdiĝis minaca venta bruo. La tritiko sur la kampo kliniĝis al la tero, kaj laŭ ĝi, kvazaŭ laŭ rivero, ruliĝis ondoj. Alkuris de la kampo la ekscitita farmisto Ĝon.

- Ŝtormo, venas terura ŝtormego! — ekkriis li.- Rapide kaŝu vin en la kelon, kaj mi kuros enigi la brutojn en la stalon!

Anna sin ĵetis al la kelo, levis la kovrilon.

— Elli, Elli! Rapidu ĉi tien! — kriis ŝi.

Sed Totoĉjo, timigita de la ŝtormbruego kaj senĉesa tondrado, forkuris en la dometon kaj kaŝis sin sub liton, en la plej malproksiman angulon. Elli ne volis lasi sian favoraton sola kaj saltis post li en la furgonon.

Kaj tiutempe okazis stranga afero.

La domo turniĝis du — aŭ trifoje kiel karuselo. Ĝi trafis en la centron de la uragano. La ciklono turnis ĝin, levis supren kaj ekportis en aero.

En la pordo de la furgono aperis timigita Elli kun Totoĉjo surmane. Kion fari? Ĉu elsalti? Tamen jam estis malfrue: la

domo flugis alte super la tero…

Vento taŭzis la harojn de Anna, kiu staris apud la kelo kun levitaj manoj kaj senespere kriis. Alkuris de la stalo farmisto Ĝon kaj en malespero ĵetis sin al tiu loko kie staris la furgono. La orfigitaj patro kaj patrino longe rigardis en la malluman ĉielon, ĉiuminute lumigatan per fulmobriloj…

La uragano furiozis, kaj la dometo balanciĝante flugis kaj flugis. Totoĉjo malkontenta pri tio kio okazis ĉirkaŭe, kuradis en la malluma ĉambro kun tima bojo. Elli, konfuzita, sidis sur la planko tenante la kapon en la manoj! Ŝi sentis sin tre sola. La vento bruis tiel, ke surdigis ŝin. Ŝi opiniis, ke la dometo tuj falos kaj disrompiĝos. Sed tempo pasis, tamen la dometo flugis kaj flugis. Elli kuŝiĝis sur la liton premante Totoĉjon al si. Laŭ la bruo de la ŝtormo, kiu flue balancis la dometon, Elli firme ekdormis.

La vojo pavimita per flavaj brikoj

Elli en la mirakla lando de la Maĉuloj

Elli vekiĝis ĉar la hundeto lekis ŝian vizaĝon per sia humida varma langeto kaj ululetis. Komence ŝi opiniis, ke ŝi vidis miraklan sonĝon, kaj Elli jam intencis rakonti pri ĝi al la patrino. Sed kiam ŝi ekvidis la renversitajn seĝojn kaj faligitan fornon, Elli komprenis, ke ĉio estis reala.

La knabino saltis de la lito. La dometo ne moviĝis. La suno brile lumis tra la fenestro. Elli kuris al la pordo, malfermis ĝin kaj eligis krion pro miro.

La uragano forportis la dometon en landon de nekutima beleco. Ĉirkaŭe etendiĝis verda herbejeto, sur la randoj vegetis arboj kun maturaj sukoplenaj fruktoj; sur arbarkampetoj videblis florbedoj kun belaj rozkoloraj, blankaj kaj helbluaj floroj. En aero flirtis etaj birdoj kun brilanta plumaro. Sur branĉoj de la arboj sidis oroverdaj kaj ruĝobrustaj papagoj kaj kriis per altaj strangaj voĉoj. Proksime murmuris diafana fonto, en la akvo petolis arĝentaj fiŝoj.

Dum la knabino nekuraĝe staris sur la sojlo, inter la arboj aperis plej amuzaj kaj ĉarmaj hometoj, kiaj estas imageblaj. La viroj vestitaj en helbluajn velurajn kaftanojn kaj stretajn pantalonojn estis ne pli altaj ol Elli; sur iliaj piedoj briletis helbluaj vadbotoj kun refaldoj. Tamen pleje plaĉis al Elli la ĉapeloj: iliaj pintoj estis ornamitaj per kristalaj globetoj, kaj sub la larĝaj ĉirkaŭrandoj mole sonoris etaj tintiloj.

Maljuna virino en blanka mantelo grave elpaŝis antaŭ tri viroj; sur ŝiaj pinta ĉapelo kaj mantelo scintilis etaj steletoj. Grizaj haroj de la maljunulino kuŝis sur la ŝultroj.

Malproksime malantaŭ la fruktarboj videblis tuta amaso da malgrandaj viroj kaj virinoj; ili staris flustrante kaj

interrigardante tamen ne kuraĝis alveni pli proksime.

Kiam alvenis tiuj nekuraĝaj malgrandaj homoj, ili salute kaj iomete timeme ridetis al Elli, sed la maljunulino rigardis al ŝi kun nekaŝita miro. La triopo de la viroj kune ekmoviĝis antaŭen kaj samtempe deprenis la ĉapelojn. «Dzin-dzin-dzin» — sonoris la tintiloj. Elli rimarkis, ke la makzeloj de la malgrandaj homoj senĉese moviĝas, kvazaŭ ili maĉus ion.

La maljunulino turnis sin al Elli:

— Diru al mi, kiel vi trafis en la landon de la Maĉuloj, kara infano?

— Min portis ĉi tien la uragano en tiu ĉi dometo, — timeme respondis Elli.

— Strange, tre strange estas! — balancis sian kapon la maljunulino. - Vi tuj komprenos mian miron. La afero jenas. Mi eksciis, ke la malica sorĉistino Gingema tute perdis la saĝon kaj decidis pereigi la homaron kaj loĝatigi la teron per ratoj kaj serpentoj. Mi estis devigita uzi tutan mian magian sperton…

— Ho, sinjorino? — kun timego ekkriis Elli. - Ĉu vi estas sorĉistino? Sed la panjo parolis, ke nun ne ekzistas la gesorĉistoj!

— Kie loĝas via panjo?

— En Kansaso.

— Neniam mi aŭdis tiun landnomon, — diris la sorĉistino, kunpreminte la lipojn. - Tamen, malgraŭ la vortoj de via panjo, en

ĉi tieaj landoj loĝas sorĉistoj kaj saĝuloj. Ĉi tie estis kvar sorĉistinoj. Du el ni — la feino de Flava Lando (tiu estas mi, Villina!) kaj la feino de Roza Lando Stella estas bonaj. Sed la sorĉistino de Helblua Lando Gingema kaj la sorĉistino de Viola Lando Bastinda estas tre malicaj. Via dometo dispremis Gingema kaj nun restas nur unu malica sorĉistino en nia landaro.

Elli estis mirigita. Kiel povis ekstermi malican sorĉistinon ŝi, malgranda knabino, ne murdinta dum sia vivo eĉ paseron?!

Elli diris:

— Vi, certe, eraras: mi neniun murdis.

— Mi vin ne akuzas, — trankvile oponis la sorĉistino Villina. - Ja mi, por savi la homojn de la plago, senigis la uraganon de la detrua forto kaj permesis al ĝi kunpreni nur unu dometon por faligi ĝin sur la kapon de la malica Gingema, ĉar mi legis en mia magia libro, ke tiu dometo ĉiam vakas dum la ŝtormoj…

Elli konfuzite respondis:

— Vere, sinjorino, dum la uraganoj ni kaŝas nin en kelon, tamen mi kuris en la dometon por kunpreni mian hundeton…

— Tiun ĉi senracian agon mia magia libro ne povis antaŭvidi! — ĉagreniĝis sorĉistino Villina. - Sekve, pri ĉio kulpas tiu besteto…

— Totoĉjo, hav-hav, se vi permesas, sinjorino! — subite enmiksiĝis en la konversacion la hundeto. - Jes, mi kun malĝojo konfesas mian kulpon…

- Ĉu vi ekparolis, Totoĉjo?! — mire ekkriis Elli.

— Mi ne scias kiel mi faras tion, Elli, sed, hav-hav, el mia buŝo elflugas la homaj vortoj…

— Vidu, Elli, — klarigis Villina, — en ĉi mirakla lando parolas ne nur la homoj, sed ankaŭ ĉiuj bestoj kaj eĉ birdoj. Rigardu ĉirkaŭe, ĉu plaĉas al vi nia lando?

- Ĝi ne estas malbona, sinjorino, — respondis Elli, — sed hejme estas pli bone. Se vi nur rigardus nian bestkorton! Se vi vidus nian bovinon Buntulinon, sinjorino! Ne, mi volas reveni en la patrujon, al la panjo kaj paĉjo…

— Apenaŭ tio eblas, — diris la sorĉistino. - Nia lando estas disigita disde la tuta mondo per dezerto kaj grandegaj montoj, kiujn ankoraŭ neniu trairis. Mi timas, mia etulino, ke vi estas devigita resti kun ni.

La okuloj de Elli pleniĝis de larmoj. La bonaj Maĉuloj tre ĉagreniĝis kaj ekploris kune, viŝante la larmojn per helbluaj naztukoj. La Maĉuloj deprenis la ĉapelojn kaj metis ilin surteren por ke la tintiloj per sia sonoro ne malhelpu ploregi.

- Ĉu vi tute ne helpos al mi? — malĝoje demandis Elli.

— Aĥ, jes, — subite rememoris Villina, — mi tute forgesis, ke mia magia libro estas ĉe mi. Necesas enrigardi ĝin: eble mi ellegos ion utilan por vi…

Villina eligis el la faldoj de la vesto malgrandan libreton ampleksan kiel fingringo. La sorĉistino blovis al ĝi kaj tuj, antaŭ mirigita kaj iomete timigita Elli, la libro komencis kreski, kreski kaj transformiĝis en grandegan volumon. Ĝi estis tiel peza, ke la maljunulino metis ĝin sur grandan ŝtonon.

Villina rigardis la foliojn de la libro kaj ili mem turniĝis unu post alia sub ŝia rigardo.

— Mi trovis, trovis! — diris subite la sorĉistino kaj komencis malrapide legi: — "Bambara, ĉufara, skoriki, moriki, turabo, furabo, loriki, joriki… Grandega Magiisto Gudvin revenigos hejmen malgrandan knabinon, kiu estas portita de uragano en lian landon, se ŝi estos helpinta al tri uloj plenumi iliajn la plej intimajn dezirojn, pikapu, trikapu, botalo, motalo…"

— Pikapu, trikapu, botalo, motalo… — en sankta teruro ripetis la Maĉuloj.

— Sed kio estas Gudvin? — demandis Elli.

— Ho, li estas la plej granda saĝulo de nia landaro, — flustris la maljunulino. - Li estas la plej potenca kaj loĝas en Smeralda Urbo.

- Ĉu li estas bona aŭ ne?

— Tion neniu scias. Tamen vi ne timu, trovu tri ulojn, plenumu iliajn aspirojn kaj Magiisto de Smeralda Urbo helpos al vi reveni en vian landon!

— Kie situas Smeralda Urbo? — demandis Elli.

- Ĝi estas en la centro de la landaro. La Grandega Saĝulo kaj Magiisto Gudvin mem konstruigis ĝin kaj regas en ĝi. Tamen li ĉirkaŭbaris sin per nekutima mistero kaj neniu vidis lin post la konstruado de la urbo, sed ĝi estis finita antaŭ multaj — multaj jaroj.

— Kiel mi trafos en Smeraldan Urbon?

— La vojo estas longa. Ne ĉie la lando estas bona same kiel ĉi tie. Estas obskuraj arbaroj kun teruraj bestoj, estas rapidaj riveroj — kies transiro estas danĝera.

- Ĉu vi ne iros kun mi? — demandis la knabino.

— Ne, mia infano, — respondis Villina. - Mi ne povas porlonge lasi Flavan Landon. Vi devas iri sola. La vojo en Smeraldan Urbon estas pavimita per flavaj brikoj kaj vi ne misvagos. Kiam vi venos al Gudvin petu lian helpon…

— Sed ĉu longe mi devas esti ĉi tie, sinjorino? — demandis Elli, mallevinte la kapon.

— Mi ne scias, — respondis Villina. - Pri tio nenio estas skribita en mia magia libro. Iru, trovu, batalu! Mi de tempo al tempo rigardos en la magian libron por scii kiaj estas viaj aferoj… Adiaŭ, mia kara!

Villina sin klinis al la grandega libro kaj ĝi tuj ŝrumpis ĝis amplekso de fingringo kaj malaperis en faldoj de la mantelo. Alflugis ciklono, fariĝis mallume, kaj kiam la obskuro disiĝis, Villina jam ne estis: la sorĉistino malaperis. Elli kaj la Maĉuloj ektremis pro teruro kaj tintiloj sur la ĉapeloj de la malgrandaj homoj eksonoris.

Kiam ĉiuj trankviliĝis iomete, la plej kuraĝa el la Maĉuloj, ilia ĉefo, turnis sin al Elli:

— Potenca feino! Ni salutas vin en Helblua Lando! Vi murdis la malican Gingema kaj liberigis la Maĉulojn!

Elli diris:

— Vi estas tre afablaj, sed ĉi tie estas eraro: mi ne estas feino. Ja vi aŭdis, ke mia dometo falis sur Gingema laŭ la ordono de sorĉistino Villina…

— Ni ne kredas tion, — obstine oponis la ĉefo de la Maĉuloj. - Ni aŭdis vian interparolon kun la bona sorĉistino, botalo, motalo, sed ni opinias, ke vi estas potenca feino. Ja nur la feinoj povas

— 18 — veturi en aero en siaj dometoj kaj nur feino povis liberigi nin de Gingema, de la malica sorĉistino de Helblua Lando. Gingema dum multaj jaroj regis nin kaj devigis nin labori tage kaj nokte…

- Ŝi devigis nin labori tage kaj nokte! — ĥore diris la Maĉuloj.

- Ŝi ordonis al ni kapti araneojn kaj vespertojn, kolekti ranojn kaj hirudojn en kanaletoj. Tio estis ŝia la plej ŝatata manĝaĵo…

— Sed ni, — ekploris la Maĉuloj, — ni tre timas araneojn kaj hirudojn!

— Pri kio do vi ploras? — demandis Elli. Ja tio pasis!

— Vere, vere! — la Maĉuloj kune ekridis kaj la ĉapelaj tintiloj sonoris.

— Potenca sinjorino Elli! — ekparolis la ĉefo. - Ĉu volas vi esti nia reĝino anstataŭ Gingema? Ni certas, ke vi estas tre bona kaj ne tro ofte punos nin!..

— Ne, — oponis Elli, — mi estas nur malgranda knabino kaj ne taŭgas por regi landon. Se vi volas helpi al mi, donu al mi kapablon plenumi viajn intimajn dezirojn!

— Ni havis solan deziron — liberiĝi de la malica Gingema, pikapu, trikapu! Sed via dometo — krak! krak! — dispremis ŝin kaj ni ne plu havas dezirojn!.. - diris la ĉefo.

— Sekve mi nenion faros ĉi tie. Mi iros por trovi tiujn, kiuj havas dezirojn. Sed miaj ŝuaĉoj estas tre malnovaj kaj eluzitaj — ili ne eltenos longan vojon. Ĉu vere, Totoĉjo? — sin turnis Elli al la hundeto.

— Certe, ne eltenos, — konsentis Totoĉjo. - Sed vi ne ĉagreniĝu, Elli, ĉi tie apude mi vidis ion kaj helpos al vi!

- Ĉu vi? — miris la knabino.

— Jes, mi! — fiere respondis Totoĉjo kaj malaperis trans la arboj. Post minuto li revenis kun bela arĝenta ŝueto inter la dentoj kaj solene metis ĝin al la piedoj de Elli. Sur la ŝueto brilis ora buko.

— De kie vi prenis ĝin? — miregis Elli.

— Mi tuj rakontos! — respondis anhelante la hundeto, foriĝis kaj denove revenis kun la alia ŝueto.

— Kia ĉarmo! — admire diris Elli kaj surprovis la ŝuetojn — ili estis ĝustmezuraj, kvazaŭ faritaj por ŝi.

— Kiam mi esploris la ĉirkaŭaĵojn, — grave komencis Totoĉjo, — mi vidis post la arboj grandan nigran truon en la monto…

— Aj-aj-aj! — en teruro ekkriis la Maĉuloj. - Ja tio estas eniro en la kavernon de la malica sorĉistino Gingema! Kaj vi kuraĝis eniri tien?..

— Do kio estas terura? Ja Gingema mortis! — kontraŭdiris Totoĉjo.

— Ankaŭ vi, sekve, estas sorĉisto! — en teruro eldiris la ĉefo; ĉiuj aliaj Maĉuloj konsente kapjesis kaj la ĉapelaj tintiloj sinkrone sonoris.

— Jen tie, kiam mi eniris en tiun ĉi, kiel vi nomas ĝin kavernon, mi ekvidis multe da ridindaj kaj strangaj aĵoj, sed pleje al mi plaĉis la ŝuetoj starantaj ĉe la eniro. Grandaj birdoj kun teruraj flavaj okuloj provis malhelpi al mi preni la

ŝuetojn, sed, ĉu Totoĉjo ektimos ion se li volas komplezi al sia Elli?

— Ho vi, mia kara bravulo! — diris Elli kaj karese premis la hundeton al la brusto. - En ĉi tiuj ŝuetoj mi iros senlace kiom necesos…

— Tre bone, ke vi ricevis la ŝuetojn de la malica Gingema, — interrompis ŝin la ĉefa Maĉulo. - Ŝajnas, ke ili havas sorĉan forton, ĉar Gingema uzis ilin nur en la plej gravaj kazoj. Sed kia forto estas tio, ni ne scias… Tamen vi foriros de ni, favora sinjorino Elli? — sopire demandis la ĉefo. - Do ni portos al vi manĝaĵon por la vojo.

La Maĉuloj foriris kaj Elli restis sola. Ŝi trovis en la dometo pecon da pano kaj manĝis ĝin ĉe la fonto, trinkante fluantan freŝan akvon. Poste ŝi komencis prepari sin por longa vojo, sed Totoĉjo petolis sub arbo kaj provis kapti sidantan sur malsupra branĉo krieman buntan papagon, kiu konstante incitis lin.

Elli eliris el la furgono, zorge fermis la pordon kaj skribis sur ĝi per kreto: "Mi forestas!".

Tiutempe la Maĉuloj revenis. Ili kunportis tiom multe da manĝaĵoj, ke sufiĉus por kelkaj jaroj. Ĉi tie estis ŝafoj, frititaj anseroj kaj anasoj, korbo kun fruktoj…

Elli ride diris:

— Sed kial tiom multe, miaj amikoj?

Ŝi metis en la korbon iomete da pano kaj fruktoj, adiaŭis al la Maĉuloj kaj brave ekiris kun gaja Totoĉjo.

* * *

Proksime de la dometo estis vojkruciĝo: ĉi tie malkonverĝis kelkaj vojoj. Elli elektis vojon, pavimitan per flavaj brikoj, kaj vigle ekpaŝis laŭ ĝi. La suno brilis, birdoj kantis kaj la malgranda knabino, ĵetita en fremdan landon, fartis sufiĉe bone.

La vojo estis barita ambaŭflanke per belaj helbluaj plektobariloj trans kiuj komenciĝis kulturitaj kampoj. Ie videblis dometoj. Iliaj tegmentoj similis la pintajn ĉapelojn de la Maĉuloj. Sur la tegmentoj brilis kristalaj globetoj. La dometoj estis farbitaj en helbluan koloron.

Sur la kampoj laboris malgrandaj viroj kaj virinoj; ili demetis la ĉapelojn kaj amike riverencis al Elli. Ja nun ĉiu Maĉulo sciis, ke la knabino en arĝentaj ŝuetoj liberigis ilian landon de la malica sorĉistino, faliginte sian dometon — krak! krak! — ĝuste sur ŝian kapon.

Ĉiuj Maĉuloj, kiujn renkontis Elli survoje, kun timema miro rigardis al Totoĉjo kaj aŭdinte lian bojon ŝtopis siajn orelojn. Do kiam la gaja hundeto alkuris al iu Maĉulo, tiu forkuris de li per ĉiuj fortoj: en la regno de Gudvin neniam estis hundoj.

Vespere, kiam Elli malsatiĝis kaj pripensis kie tranokti, ŝi ekvidis ĉe la vojo grandan domon. Sur herbejeto antaŭ la domo dancis malgrandaj viroj kaj virinoj. Muzikistoj fervore ludis malgrandajn violonojn kaj flutojn. Samloke petolis infanoj, tiel etaj, ke Elli mire larĝigis la okulojn: ili similis pupojn. Sur la teraso staris longaj tabloj kun vazoj plenaj de fruktoj, nuksoj, bombonoj, bongustaj kukoj kaj grandaj tortoj.

Kiam oni ekvidis Elli, el la amaso de la dancantoj eliris bela alta maljunulo (li estis je la tuta fingro pli alta ol Elli) kaj kun salutklino diris:

— Mi kaj miaj amikoj festas hodiaŭ la liberiĝon de nia lando de la malica sorĉistino. Ĉu mi povas inviti la potencan feinon de Murdinta Dometo partopreni nian festenon?

— Kial vi opinias, ke mi estas feino? — demandis Elli.

— Vi dispremis la malican sorĉistinon Gingema — krak! krak! — kvazaŭ malplenan ovoŝelon; vi havas ŝiajn arĝentajn ŝuetojn; kun vi estas mirinda besto, kian ni neniam vidis kaj kiu ankaŭ posedas magian forton, laŭ la vortoj de niaj amikoj…

Kontraŭ tio Elli nenion povis oponi kaj iris post la maljunulo, kies nomo estis Prem Kokus. Oni akceptis ŝin kvazaŭ reĝinon kaj la tintiloj konstante sonoris, kaj estis senĉesaj dancoj, kaj oni formanĝis grandegan amason da kuketoj kaj trinkis senliman kvanton da refreŝigaj trinkaĵoj kaj la tuta vespero pasis tiel ĝoje kaj agrable, ke Elli rememoris pri la paĉjo kaj panjo nur ekdormante enlite.

Matene, post abunda matenmanĝo, ŝi demandis Kokus:

- Ĉu malproksime estas de ĉi tie Smeralda Urbo?

— Mi ne scias, — mediteme respondis la maljunulo. - Mi neniam estis tie. Pli bone estas eviti Grandegan Gudvin, precipe, se vi ne havas gravan aferon al li. Kaj la vojo ĝis Smeralda Urbo estas longa kaj malfacila. Vi devos trairi obskurajn arbarojn kaj rapidajn profundajn riverojn.

Elli iomete ĉagreniĝis, sed ŝi sciis, ke nur Gudvin revenigos ŝin en Kansason kaj tial ŝi adiaŭis al la amikoj kaj daŭrigis la vojaĝon laŭ la vojo pavimita per flavaj brikoj.

Timigulo

Elli jam iris dum kelkaj horoj kaj laciĝis. Ŝi sidiĝis por ripozi ĉe helblua plektobarilo, trans kiu etendiĝis kampo de matura tritiko.

Ĉe la barilo staris longa stango sur kiu estis fiksita pajloŝtopita figuro por forpeli la birdojn. La kapo de la figuro estis farita el saketo ŝtopita per pajlo kun pentritaj okuloj kaj buŝo simile al komika homa vizaĝo. La birdotimigilo estis vestita en eluzitan helbluan kaftanon; ie el truoj de la kaftano elŝoviĝis pajlo. Sur la kapo estis malnova frotita ĉapelo kun fortranĉitaj tintiloj, sur la piedoj — malnovaj helbluaj vadbotoj, kiajn portis la viroj de ĉi tiu lando.

La birdotimigilo havis amuzan kaj bonaniman aspekton.

Elli atente rigardis ridindan pentritan vizaĝon de la birdotimigilo kaj miris, kiam ekvidis, ke ĝi subite palpebrumis al ŝi per la dekstra okulo. Ŝi decidis, ke ŝi misvidis tion: ja la birdotimigiloj neniam palpebrumas en Kansaso. Sed la figuro kapsignis kun la plej amika aspekto.

Elli ektimis, sed la brava Totoĉjo kun bojo ĵetis sin al la plektobarilo trans kiu staris la stango kun la birdotimigilo.

— Bonan nokton! — diris la birdotimigilo per iomete raŭka voĉo.- Pardonu min, mi volis diri — bonan tagon!

- Ĉu vi povas paroli? — miris Elli.

— Ne tre bone, — konfesis la timigilo.- Mi ankoraŭ miksas vortojn, ja oni min faris antaŭnelonge. Kiel vi fartas?

— Dankon, bone! Diru, ĉu vi havas intiman deziron?

— Mi? Ho, mi havas eĉ amason da deziroj! — kaj la birdotimigilo rapide komencis trakalkuli: — Unue, mi bezonas arĝentajn tintilojn por la ĉapelo, due — mi bezonas novajn botojn, trie…

— Ho, sufiĉas, sufiĉas! — interrompis Elli. - Kiu el ili estas la plej intima?

— La plej-plej? — la birdotimigilo iomete pensis. - Mi volus ke oni min sidigu sur stangon!

— Sed vi jam sidas sur la stango, — Elli ekridis.

— Vere, — konsentis la timigilo.- Ĉu vi rimarkas, kia mi estas misparolulo. Sekve, deprenu min de ĉi tie!… Estas tre enue elstari ĉi tie tutan tagon kaj nokton kaj timigi aĉajn kornikojn, kiuj interalie tute min ne timas!

Elli klinis la palison kaj alkroĉiĝinte per ambaŭ manoj al la birdotimigilo fortiris lin.

— Mi estas treege banka… tio estas danka! — elspiregis la birdotimigilo, kiam li trafis la teron. - Mi sentas min kvazaŭ nova homo. Se akiri ankoraŭ arĝentajn tintilojn por la ĉapelo kaj novajn vadbotojn!

La birdotimigilo glatigis la kaftanon, deskuis pajlerojn kaj, riverencinte per piedo, prezentis sin al la knabino:

— Timigulo!

— Kion vi diris? — ne komprenis Elli.

— Mi diris: Timigulo. Oni min tiel nomis: ja mi devas timigi la birdojn. Sed kiu estas vi?

— Elli.

— Bela nomo! — diris Timigulo.

Elli rigardis al li kun miro. Ŝi ne povis kompreni, kial birdotimigilo, pajloŝtopita kaj kun pentrita vizaĝo, iras kaj parolas.

Sed tuj indignis Totoĉjo kaj kolere ekkriis:

— Sed kial vi min ne salutas?

— Aĥ, mi kulpas, kulpas! — pardonpetis Timigulo kaj premis piedon de la hundeto. - Permesu al mi prezenti min: Timigulo!

— Tre agrable! Sed mi estas Toto! Tamen bonaj amikoj rajtas nomi min Totoĉjo!

— Aĥ, Timigulo, kiel mi ĝojas, ke plenumis vian la plej intiman deziron! — diris Elli.

— Pardonu min, Elli, — diris Timigulo, denove riverencinte per piedeto, — sed mi eraris. Mia la plej intima deziro estas ricevi cerbon!

— Cerbon?

— Do, jes, cerbon. Estas tre bone… pardonu, malagrable, kiam via kapo estas ŝtopita per pajlo…

— Kiel vi ne hontas trompi? — riproĉe demandis Elli.

— Sed kion signifas — trompi? Oni min faris nur hieraŭ kaj mi nenion scias…

— Tamen kiel vi eksciis, ke en via kapo estas pajlo, sed en la homa — cerbo?

— Tion al mi diris unu korniko, kiam mi kverelis kun ĝi. La afero, Elli, jenas. Hodiaŭ matene proksime de mi flugis granda hirta korniko kaj ne tiom bekis grajnojn, kiom forbatis ilin el spikoj sur la teron. Poste ĝi arogante eksidis sur mian ŝultron kaj bekis mian vangon. "Kaggi-karr! — moke kriis la korniko. - Jen tia estas timigilo! Nenion utilan ĝi faras! Kiu strangulo — farmisto opiniis, ke ni kornikoj devas ĝin timi?.." — Vi komprenas, Elli, mi tre ekridis… tio estas ekkoleris kaj per ĉiuj fortoj provis ekparoli. Kaj kiel mi ĝojis kiam mi sukcesis tion. Sed, kompreneble, komence mi faris tion ne tre bone. "Frr… ifr… iru for, aĉa! — ekkriis mi. - Nc… nd… ne beku min! Mi tm… tmg… mi — timinda!". Mi eĉ sukcesis lerte forigi la kornikon de mia ŝultro, preninte ĝian flugilon per mano. La korniko, interalie, tute ne konfuziĝis kaj komencis arogante beki grajnojn ĝuste antaŭ mi. "He, ne estas mirinde! — diris ĝi. - Ĉu mi ne scias, ke en la regno de Gudvin eĉ birdotimigilo povas paroli, se tre volas! Tutegale mi vin ne timas! Ja vi ne povas de la stango degrimpi!". "Frr… ifr… iru for! Aĥ, mi estas malfeliĉa!" — mi apenaŭ ne ridegis… pardonu, ploregis. - "Por kio mi taŭgas? Eĉ kampon mi ne povas gardi kontraŭ la kornikoj! Kaj vortojn mi konstante parolas ne tiujn, kiuj estas necesaj".

— Malgraŭ sia aroganteco tiu korniko estas, verŝajne, bona birdo, — daŭrigis sian parolon Timigulo. - Ĝi kompatis min. "Vi ne ĉagreniĝu tiel! — raŭke diris ĝi al mi. - Se vi havus cerbon en la kapo, vi similus al ĉiuj homoj! Cerbo estas la unika valora aĵo ĉe la korniko… kaj ĉe la homo! — Jen tiel mi eksciis, ke la homoj havas cerbon, sed mi ne havas. Mi malgaje… tio estas gaje, ekkriis: "Ej — gej — gej — go! Vivu la cerbo! Mi nepre akiros ĝin!.." Sed la korniko estas tre kaprica birdo kaj ĝi tuj malfervorigis mian ĝojon. "Kaggi-karr! — ridegis ĝi. - Kiu ne havas cerbon, tiu do neniam ĝin havos! Karr!.." Kaj ĝi forflugis, sed baldaŭ venis vi kun Totoĉjo, — finis Timigulo sian rakonton. - Kaj nun, diru Elli: ĉu vi povas doni al mi cerbon?

— Ne, mi ne povas! Tion povas fari nur Gudvin el Smeralda Urbo. Ĝuste mi mem iras al li peti por ke li revenigu min en Kansason, al la paĉjo kaj panjo.

— Sed kie estas Smeralda Urbo, kaj kio estas Gudvin?

- Ĉu vi ne scias?

— Ne, — malgaje diris Timigulo, — mi nenion scias. Ja vi vidas, ke mi estas pajloŝtopita kaj tute ne havas cerbon.

— Ho, kiel mi kompatas vin! — ĝemis la knabino.

— Dankon! Se mi iros kun vi en Smeraldan Urbon, ĉu Gudvin donos al mi cerbon?

— Mi ne scias. Sed se Grandega Gudvin ne donos cerbon, pli malbone ol nun ne estos.

— Tio estas vera, — diris Timigulo.- Vidu, — konfideme daŭrigis li, — mi ne estas vundebla, ĉar mi estas pajloŝtopita. Vi povas min trapiki per pinglo kaj mi ne sentos doloron. Sed mi ne volas, ke la homoj nomu min stultulo, sed sen cerbo ĉu eblas lerni ion?

— Kompatinda! — diris Elli. - Iru kun ni! Mi petos Gudvin helpi al vi.

— Saluton!.. Oh, Dankon! — respondis Timigulo kaj denove riverencis.

Vere, por timigilo kiu travivis nur unu tagon, li estis mirinde ĝentila.

La knabino helpis al Timigulo fari la unuajn du paŝojn, kaj ili ekiris kune en Smeraldan Urbon laŭ la vojo pavimita per flavaj brikoj.

Komence al Totoĉjo ne plaĉis la nova kunvojaĝanto. Li kuris ĉirkaŭ la timigilo kaj flaris lin, ĉar opiniis, ke inter la pajlo en la kaftano estas musa nesto. Li malamike bojis al Timigulo kaj simulis, ke volas mordi lin.

— Ne timu Totoĉjon, — diris Elli, — li ne mordos.

— Mi ne timas! Ĉu iu povas mordi pajlon? Donu al mi vian korbon. Por mi tio ne estas malfacila: ja mi ne povas laciĝi. Mi diras al vi sekrete, — flustris li en orelon de la knabino per sia raŭketa voĉo, — estas nur unu aĵo en la mondo, kiun mi timas.

— Ho! — ekkriis Elli.- Kio tio estas? Ĉu muso?

— Ne! Brulanta alumeto!

* * *

Post kelkaj horoj la vojo fariĝis malglata. Timigilo ofte stumblis. Aperis kavoj. Totoĉjo transsaltis ilin, Elli ĉirkaŭiris laŭrande. Sed Timigulo iris rekte kaj falis per la tuta korpo. Li ne konfuziĝis, Elli prenis lian manon kaj levis lin, kaj Timigulo iris plue, ridante pri sia mallerteco.

Poste Elli trovis ĉe rando de la vojo dikan branĉon kaj proponis ĝin al Timigulo anstataŭ bastoneto. Post tio la afero pliboniĝis kaj la irmaniero de Timigulo fariĝis pli firma.

Dometoj aperis pli malofte, fruktaj arboj tute malaperis. La lando fariĝis malmulte loĝata kaj malĝoja.

La vojaĝantoj eksidis ĉe fonto. Elli prenis panon kaj proponis al Timigulo, tamen li ĝentile rifuzis.

— Mi neniam volas manĝi. Tio estas tre oportuna por mi.

Elli ne insistis kaj donis la peceton al Totoĉjo: la hundeto avare englutis ĝin kaj staris sur la malantaŭaj piedoj petante ankoraŭ ion.

— Elli, rakontu al mi pri vi, pri via lando, — petis Timigulo.

Elli longe rakontis pri la vasta Kanzasa stepo, kie somere ĉio estas griza kaj polva kaj tute ne similas ĉion en tiu ĉi mirakla lando de Gudvin.

Timigulo aŭskultis atente.

— Mi ne komprenas, kial vi volas reveni en vian sekan kaj polvan Kansason.

— Vi ne komprenas tion, ĉar vi ne havas cerbon, — arde respondis la knabino.- Hejme ĉiam estas pli bone.

Timigilo ruze ridetis.

— La pajlo per kiu oni min ŝtopis, estas kultivita sur kampo, la kaftanon kudris tajloro, la botojn faris ŝuisto. Do, kie estas mia hejmo? Ĉu sur la kampo, aŭ ĉe la tajloro, aŭ ĉe la ŝuisto?

Elli estis embarasita kaj ne sciis kion respondi.

Dum kelkaj minutoj ili sidis silente.

— Povas esti, ke vi rakontos al mi ion? — demandis la knabino.

Timigulo rigardis al ŝi riproĉe:

— Mia vivo estas tiel mallonga, ke mi nenion scias. Ja oni min faris nur hieraŭ kaj mi tute ne scias kio estis antaŭe. Feliĉe kiam la mastro faris min, li antaŭ ĉio pentris al mi la orelojn kaj mi povis aŭdi ĉion kion oni faris ĉirkaŭe. Ĉe la

mastro gastis alia Maĉulo kaj unue mi ekaŭdis liajn vortoj: "Ja la oreloj estas tro grandaj!". "Ne, normalaj!" — respondis la mastro kaj pentris al mi la dekstran okulon.

Mi scivoleme komencis rigardi ĉion, kion oni faris ĉirkaŭe, ĉar — vi komprenas — mi unuafoje rigardis la mondon.

"Konvena estas la okulo! — diris la gasto. - Vi ne avaris la helbluan farbon!".

"Ŝajnas, ke la alia estas iomete pli granda ol la unua", — diris la mastro, kiam finis pentri mian duan okulon.

Poste li faris al mi el fliko la nazon kaj pentris la buŝon, sed mi ne povis paroli kaj ne konjektis por kio mi havas la buŝon. La mastro vestis min en sian malnovan kostumon kaj ĉapelon, de kiu la infanoj fortranĉis la tintilojn. Mi estis ege fiera kaj opiniis, ke mi aspektas kiel reala homo.

"Tiu bubo bone timigos la kornikojn", — diris la farmisto.

"Nomu ĝin Timigulo!" — konsilis la gasto, kaj la mastro konsentis.

La infanoj de la farmisto gaje ekkriis: "Timigulo! Timigulo! Timigu la kornikojn!"

Oni min portis sur la kampon, trapikis per la stango kaj lasis min sola. Estis enue pendi, tamen mi ne povis degrimpi. Hieraŭ la birdoj timis min, sed hodiaŭ jam alkutimiĝis. Tiam mi konatiĝis kun la bona korniko, kiu rakontis al mi pri cerbo. Estus tre bone, se Gudvin donus al mi ĝin…

— Mi opinias, ke li helpos al vi, — vigligis lin Elli.

— Jes, jes! Tre maloportune estas senti sin stultulo, kiam eĉ kornikoj mokas pri vi.

— Ni iru! — diris Elli, levis sin kaj donis la korbeton al Timigulo.

Vespere la vojaĝantoj eniris grandan arbaron. La branĉoj de la arboj malsupreniĝis kaj baris la vojon, pavimitan per flavaj brikoj. La suno subiris kaj fariĝis tute mallume.

— Se vi ekvidos dometon, kie ni povus pasigi la nokton, diru al mi, — petis Elli per dormema voĉo. - Estas tre maloportune kaj timige iri en mallumo.

Baldaŭ Timigulo ekstaris.

— Mi vidas dekstre malgrandan kabanon. Ĉu ni iru tien?

— Jes, jes! — respondis Elli. - Mi tiel laciĝis!..

Ili turnis sin de la vojo kaj baldaŭ atingis la kabanon. Elli trovis en angulo liton el musko kaj seka herbo kaj tuj ekdormis, brakuminte Totoĉjon. Sed Timigulo sidis sur la sojlo kaj gardis la kvieton de la kabanloĝantoj.

Okazis, ke Timigulo gardis ne vane. Nokte iu besto kun blankaj strioj sur la dorso kaj nigra porka muzeleto provis penetri en la kabanon. Verŝajne, ĝin allogis la odoro de la manĝaĵoj el la korbo de Elli, sed Timigulo opiniis, ke al Elli minacis granda danĝero.

Li kaŝis sin kaj permesis al la malamiko veni al la pordo (la malamiko estis juna melo, sed tion Timigulo certe ne sciis). Kiam la meleto jam ŝovis sian scivoleman nazon en la pordon, flarante agrablan odoron, Timigulo vipis per vergo ĝian grasan dorson.

La meleto ekĝemis, ĵetis sin en la arbardensejon kaj longe aŭdiĝis ĝia ofendiĝa jelpo…

La resto de la nokto pasis trankvile: la arbaraj bestoj komprenis, ke en la kabano estas fidela gardisto. Kaj Timigulo, kiu neniam laciĝis kaj neniam volis dormi, sidis sur la sojlo, gapis en mallumon kaj pacience atendis matenon.

Savo de Fera Hakisto

Elli vekiĝis. Timigulo sidis sur la sojlo kaj Totoĉjo pelis sciurojn en la arbaro.

— Necesas trovi akvon, — diris la knabino.

— Por kio vi bezonas akvon?

— Mi volas lavi min kaj trinki. Seka manĝopeco ne iras en gorĝo.

— Fi, kiel estas maloportune esti farita el viando kaj ostoj! — mediteme diris Timigulo.- Vi devas dormi, manĝi kaj trinki. Cetere vi havas cerbon kaj pro tio eblas toleri ĉi tiujn malagrablaĵojn.

Ili trovis fonton, kaj Elli kun Totoĉjo matenmanĝis. En la korbo restis ankoraŭ iomete da pano. Elli preparis sin por la vojaĝo, sed subite ekaŭdis ĝemon en la arbaro.

— Kio estas? — demandis ŝi time.

— Mi ne scias, — respondis Timigulo.- Ni iru kaj rigardu.

La ĝemo aŭdiĝis denove. Ili komencis trapenetri la densejon. Baldaŭ ili ekvidis inter la arboj figuron. Elli alkuris kaj ekhaltis kun mira krio.

Ĉe duonhakita arbo kun alte levita toporo en la manoj staris homo, tutefarita el fero. La kapo, brakoj kaj gamboj estis ligitaj al la fera korpo per ĉarniroj; surkape anstataŭ ĉapo estis kupra funelo, la kravato ĉirkaŭ la kolo estis fera. La homo staris senmove kun larĝe malfermitaj okuloj.

Totoĉjo kun arda bojo provis mordi piedon de la nekonato kaj desaltis kun jelpo: li apenaŭ ne rompis la dentojn.

— Kia fiago, hav-hav-hav! — plendis li. - Kiel vi ne hontas ŝovi al deca hundo ferajn piedojn?..

— Verŝajne, li estas arbara timigilo? — konjektis Timigulo.- Mi ne komprenas nur, kion li ĉi tie gardas?

- Ĉu estas vi kiu ĝemis? — demandis Elli.

— Jes… — respondis la fera homo.- Jam la tutan jaron neniu venis por helpi al mi…

— Sed kion necesas fari? — demandis Elli, kortuŝita per plenda voĉo de la nekonato.

— Miaj artikoj rustiĝis kaj mi ne povas moviĝi. Sed se vi min lubrikos, mi estos kvazaŭ nova. Vi trovos la lubrikilon en mia kabano sur la breto.

Elli kun Totoĉjo forkuris, sed Timigulo iris ĉirkaŭ Fera Hakisto kaj scivoleme rigardis lin.

— Diru, amiko, — interesiĝis Timigulo, — ĉu la jaro — tio estas longe?

— Certe! La jaro — tio estas longe, tre longe. Tio estas eĉ tricent sesdek kvin tagoj!..

— Tricent… sesdek… kvin… — ripetis Timigulo.- Sed ĉu tio estas pli ol tri?

— Kiel stulta vi estas! — respondis Hakisto.- Vi, verŝajne, tute ne povas kalkuli?

— Vi eraras! — fiere oponis Timigulo.- Mi tre bone kalkulas! — kaj li komencis kalkuli, helpe de la fingroj: — La mastro faris min — unu! Mi kverelis kun korniko — du! Elli

demetis min de paliso — tri! Sed nenio plu okazis kaj sekve mi ne plu bezonas kalkuli!

Fera Hakisto tiel miris, ke eĉ ne povis oponi. Tiutempe Elli alportis la lubrikilon.

— Kie oleumi vin? — demandis ŝi.

— Komence la kolon, — respondis Fera Hakisto.

Kaj Elli lubrikis la kolon, sed ĝi tiel rustiĝis, ke Timigulo longe devis turni la kapon de Hakisto dekstren kaj liven, ĝis la kolo ĉesis knari.

— Nun, bonvolu, la brakojn!

Kaj Elli komencis lubriki la artikojn de la brakoj, kaj Timigulo karese levis kaj mallevis la brakojn de Hakisto ĝis ili vere fariĝis kvazaŭ novaj. Tiam Fera Hakisto profunde enspiris kaj forĵetis la toporon.

— Uf, kiel estas bone, — diris li. - Mi levis supren mian toporon antaŭ ol rustiĝi kaj nun tre ĝojas lasi ĝin. Do nun donu al mi lubrikilon, mi oleumos miajn gambojn kaj ĉio estos en ordo.

Lubrikinte la gambojn tiel, ke li povis libere movi ilin, Fera Hakisto multfoje dankis Elli, ĉar li estis tre ĝentila.

— Mi starus ĉi tie ĝis transformiĝo en feran polvon. Vi savis mian vivon. Kiu vi estas?

— Mi — Elli, kaj jen estas miaj amikoj…

— Toto!

— Timigulo! Mi estas pajloŝtopita!

— Pri tio oni povas konjekti laŭ via parolado, — rimarkis Fera Hakisto.- Sed kiel vi trafis ĉi tien?

— Ni iras en Smeraldan Urbon al Grandega Magiisto Gudvin kaj pasigis nokton en via kabano.

— Por kio vi iras al Gudvin?

— Mi volas, ke Gudvin revenigu min en Kansason, al la paĉjo kaj panjo, — diris Elli.

— Sed mi volas peti lin doni iomete da cerbo por mia pajla kapo, — diris Timigulo.

— Sed mi simple iras, ĉar amas Elli kaj mia devo estas gardi ŝin kontraŭ la malamikoj! — diris Totoĉjo.

Fera Hakisto profunde enpensiĝis.

— Kiel vi opinias, ĉu Gudvin povas doni al mi koron?

— Mi opinias, ke li povas, — respondis Elli.- Por li tio ne estas malpli facila ol doni al Timigulo cerbon.

— Do jen, se vi prenos min en vian kompanion, mi iros kun vi en Smeraldan Urbon kaj petos Grandegan Gudvin doni al mi koron. Ja havi koron estas la plej intima mia deziro!

Elli ĝoje ekkriis:

— Aĥ, miaj amikoj, kiel mi ĝojas! Nun vi estas duope, kaj vi havas du intimajn dezirojn!

— Naĝu… tio estas iru kun ni, — bonanime konsentis la Timigulo.

Fera Hakisto petis Elli plenigi la lubrikilon per oleo kaj meti ĝin sur la fundon de la korbeto.

— Mi povas trafi sub pluvon kaj rustiĝi, — diris li, — kaj sen lubrikilo por mi estos malbone…

Poste li levis la toporon, kaj ili ekiris tra la arbaro al la vojo, pavimita per flavaj brikoj.

Granda feliĉo estis por Elli kaj Timigulo trovi tian fortan kaj lertan kunvojaĝanton kiel Fera Hakisto.

Kiam Hakisto rimarkis, ke Timigulo sin apogas per malglata multbranĉera klabo, li tuj detranĉis rektan branĉon de arbo kaj faris por la kunulo oportunan firman bastoneton.

Baldaŭ la vojaĝantoj venis al tiu loko kie la vojo kovriĝis je arbustoj kaj fariĝis netrairebla. Sed Fera Hakisto eklaboris per sia grandega toporo kaj rapide purigis la vojon.

Elli iris mediteme kaj ne rimarkis ke Timigulo falis en kavon. Li devis voki la amikojn por ke ili helpu.

— Kial vi ne ĉirkaŭiris? — demandis Fera Hakisto.

— Mi ne scias! — sincere respondis Timigulo. - Vidu, ke mia kapo estas pajloŝtopita, kaj mi iras al Gudvin por peti iomete da cerbo.

— Aha! — diris Hakisto. - Ĉiuokaze, cerbo ne estas la plej bona aĵo en la mondo.

— Kial ne? — miris Timigulo. - Kial vi opinias tiel?

— Antaŭe mi havis cerbon, — klarigis Fera Hakisto. - Sed nun, kiam mi devas elekti inter cerbo kaj koro, mi preferas koron.

— Sed kial? — demandis Timigulo.

— Aŭskultu mian historion, kaj vi ĉion komprenos.

Kaj dum ili iris, Fera Hakisto rakontis al ili sian historion:

— Mi estas hakisto. Kiam mi fariĝis plenaĝa mi decidis edziĝi. Mi amis tutkore bonan junulinon kaj tiam mi ankoraŭ estis el viando kaj ostoj, kiel ĉiuj homoj. Sed malica onklino, kun kiu loĝis la junulino, ne volis disiĝi kun ŝi, ĉar la junulino laboris anstataŭ ŝi. La onklino venis al sorĉistino Gingema kaj promesis kolekti korbon plenan de la plej grasaj hirudoj, se ŝi malaranĝos la geedziĝan feston…

— La malica Gingema estas murdita! — interrompis Timigulo.

— De kiu?

— De Elli? Ŝi flugis en Murdanta Dometo kaj — krak! krak! — falis sur la kapon de la sorĉistino.

— Bedaŭrinde tio ne okazis pli frue! — veis Fera Hakisto kaj daŭrigis: — Gingema ensorĉis mian toporon kaj ĝi rikoĉetis de arbo kaj forhakis mian maldekstran gambon. Mi tre ĉagreniĝis: ja sen gambo mi ne povis esti hakisto. Mi venis al forĝisto kaj li faris por mi bonegan feran gambon. Gingema denove ensorĉis mian toporon kaj ĝi forhakis mian dekstran gambon. Mi denove venis al forĝisto. La junulino amis min kiel antaŭe kaj ne rifuzis fariĝi mia edzino. "Ni ŝparos je botoj kaj pantalonoj," — parolis ŝi al mi. Tamen la malica sorĉistino ne trankviliĝis: ja ŝi tre volis ricevi la tutan korbon da hirudoj. Mi perdis la brakojn, kaj forĝisto faris por mi la ferajn. Kiam la toporo forhakis mian kapon mi opiniis, ke tio estis la fino por mi. Sed pri tio eksciis la forĝisto kaj faris por mi bonegan feran kapon. Mi daŭrigis labori kaj mi kaj la junulino kiel antaŭe amis unu la alian…

— Sekve vin oni faris iom post iom, — mediteme rimarkis Timigulo. - Sed min mia mastro faris dum unu fojo…

— Plej malbone estis poste, — malgaje daŭrigis Hakisto. - La malica Gingema, vidinte, ke ŝi ne povas sukcesi, decidis fine ekstermi min. Ŝi ankoraŭfoje sorĉis la toporon, kaj ĝi dishakis mian korpon poduone. Sed feliĉe, la forĝisto denove eksciis tion, faris la feran korpon kaj ligis al ĝi per ĉarniroj miajn kapon, brakojn kaj gambojn. Sed — ve! — mi ne plu havis koron: la forĝisto ne scipovis ĝin enmeti. Kaj mi pensis, ke mi, la homo sen koro, ne rajtas ami la junulinon. Mi redonis al mia fianĉino ŝian vorton kaj deklaris, ke ŝi estas libera de sia ĵuro. La stranga junulino ial ne ĝojis al tio, diris, ke amas min kiel antaŭe kaj atendos min ĝis mi decidŝanĝos. Kion ŝi faras nun, mi ne scias: ja mi ne vidis ŝin dum pli ol jaro…

Fera Hakisto ĝemis, kaj larmoj glitis el liaj okuloj.

— Gardu vin! — ekkriis Timigulo kaj viŝis liajn larmojn per helblua naztuko. - Ja vi rustiĝos de la larmoj!

— Mi dankas vin, mia amiko! — diris Hakisto. - Mi forgesis, ke mi ne rajtas plori. Akvo en ĉiuj formoj estas malutila por mi… Do mi fieris mian novan feran korpon kaj jam ne timis la sorĉitan toporon. Por mi estis danĝera nur rusto, sed mi ĉiam kunhavis lubrikilon. Nur unu fojon mi forgesis ĝin kaj trafis sub pluvegon kaj tiel rustiĝis, ke ne povis demovi min de la loko, ĝis vi savis min. Mi certas, ke tiun pluvegon sendis por mi la malica Gingema… Aĥ, tio estas terura — stari la tutan jaron en arbaro kaj pensi, ke mi ne havas koron!

— Kun tio kompareblas nur starado sur paliso meze de tritika kampo — interrompis Timigulo. - Sed vere, preter vagis homoj kaj eblis paroli kun kornikoj…

— Kiam oni min amis, mi estis la plej feliĉa homo, — daŭrigis Fera Hakisto, sopire. - Se Gudvin donos al mi koron,

mi revenos en la landon de la Maĉuloj kaj edziĝos je la junulino. Povas esti, ke ŝi atendas min ĝis nun…

— Sed mi, — obstine diris Timigulo, — eĉ nun preferas cerbon: kiam forestas cerbo, tiam koro estas senutila.

— Sed, mi bezonas koron — oponis Fera Hakisto. - Cerbo ne faras homon feliĉa, sed feliĉo estas la plej valora aĵo kiu ekzistas en la mondo.

Elli silentis, ĉar ne sciis, kiu el ŝiaj novaj amikoj pravas.

Elli en kaptiteco de Hommanĝulo

La arbaro plidensiĝis. Branĉoj de la arboj plektiĝis supre kaj ne tralasis la sunradiojn. Sur la vojo, pavimita per flavaj brikoj, estis duonmallumo.

Ili iris ĝis malfrua vespero. Elli tre laciĝis, kaj Fera Hakisto prenis ŝin sur la manojn. Timigulo sin trenis malantaŭe, kliniĝante de la topora pezo.

Finfine ili haltis por tranokto. Fera Hakisto faris por Elli komfortan kabanon el branĉoj. Li kaj Timigulo sidis la tutan nokton ĉe la eniro, fiksaŭskultante la spiradon de la knabino kaj gardante ŝian dormon.

La novaj amikoj mallaŭte konversaciis. La konversacio estis tre utila por Timigulo. Malgraŭ la manko de cerbo li bone memoris novajn vortojn kaj malpli ofte eraris en parolado.

Matene denove ili ekvojaĝis. La vojo iĝis pli gaja: la arboj denove delokiĝis flanken kaj la suno brile lumigis la flavajn brikojn.

Evidente iu zorgis pri la vojo ĉi tie: la branĉeroj kaj branĉoj, faligitaj de vento, estis kunigitaj kaj akurate metitaj sur la vojrandojn.

Subite Elli rimarkis antaŭe foston kun tabulo, sur kiu estis skribite:

VOJAĜANTO, RAPIDU!

POST LA VOJTURNO

PLENUMIĜOS ĈIUJ VIAJ DEZIROJ!

Elli legis la skribaĵon kaj ekmiris:

— Kio tio estas? Ĉu mi tuj de ĉi tie trafos en Kansason, al la paĉjo kaj panjo?

— Kaj ĉu mi, — alparolis Totoĉjo, — batos la najbaran hundeton Hektoro, tiun fanfaronulon, kiu asertis, ke li estas pli forta ol mi?

Elli ekĝojis, forgesis ĉion en la mondo kaj ĵetis sin antaŭen. Totoĉjo postsekvis ŝin kun gaja bojo.

Fera Hakisto kaj Timigulo, malatentaj pro la sama disputo: kio estas pli utila ĉu koro aŭ cerbo — ne rimarkis, ke Elli forkuris, kaj trankvile iris laŭ la vojo. Subite ili ekaŭdis krion de la knabino kaj koleran bojon de Totoĉjo. La amikoj impetis al la loko de la akcidento kaj sukcesis rimarki kiel inter la arboj preterkuris iu vila kaj malhela kaj kaŝis sin en la arbardensejo. Ĉe arbo kuŝis sensenta Totoĉjo kaj el liaj nazotruoj fluetis la sango.

— Kio okazis? — kun ĉagreno demandis Timigulo. - Verŝajne, sovaĝa besto forportis Elli…

Fera Hakisto nenion diris: li akrevide rigardis antaŭen kaj minace svingis per sia granda toporo.

— Kvirr… kvirr… — subite aŭdiĝis moka kvivito de Sciuro desur la pinto de alta arbo. - Kio okazis? Du grandaj fortaj viroj lasis malgrandan knabinon, kaj ŝin forportis Hommanĝulo!

— Hommanĝulo? — demandis Fera Hakisto. - Mi ne aŭdis, ke en ĉi tiu arbaro loĝas Hommanĝulo.

— Kvirr… kvirr… ĉiu formiko en la arbaro scias pri li. Ve, figardistoj vi estas! Vi ne povis prizorgi la malgrandan knabinon! Nur la nigra besteto kuraĝe defendis ŝin kaj mordis Hommanĝulon, sed tiu frapis lin per sia grandega piedo kaj li, verŝajne, mortos…

Sciuro ŝutis al la amikoj tiajn mokojn, ke ili ekhontis.

— Necesas savi Elli! — ekkriis Timigulo.

— Jes, jes! — fervore diris Fera Hakisto.- Elli savis nin, kaj ni devas forpreni ŝin de Hommanĝulo. Alie mi mortos de ĉagreno… — Kaj larmoj glitis sur la vangoj de Fera Hakisto.

— Kion vi faras! — maltrankvile kriis Timigulo, viŝante liajn larmojn per naztuko. - La lubrikilo estas ĉe Elli!

— Se vi volas savi la malgrandan knabinon, mi montros al vi, kie loĝas Hommanĝulo, kvankam mi tre timas lin, — diris Sciuro.

Fera Hakisto karese metis Totoĉjon sur molan muskon kaj diris:

— Se ni sukcesos reveni, ni zorgos pri li… — kaj li turnis sin al Sciuro. - Konduku nin!

Sciuro saltadis tra la arboj, la amikoj hastis post ĝi. Kiam ili atingis la arbarinternon, aperis griza murego.

La kastelo de Hommanĝulo situis sur monteto. Ĝin ĉirkaŭis alta murego, sur kiun ne povus grimpi eĉ kato. Antaŭ la murego estis plenakva foskavo. Forŝtelinte Elli Hommanĝulo levis moveblan ponton kaj fermis feran pordegon per du rigliloj.

Hommanĝulo loĝis sola. Antaŭe li havis ŝafojn, bovojn kaj ĉevalojn, kaj krom tio multe da servistoj. Tiam preter la kastelo en Smeraldan Urbon ofte iris vojaĝantoj, Hommanĝulo atakis ilin kaj formanĝis. Poste la Maĉuloj eksciis pri Hommanĝulo kaj la trafiko laŭ la vojo malaperis.

Hommanĝulo komencis dezertigi la kastelon: komence li formanĝis la ŝafojn, bovojn kaj ĉevalojn, poste li turnis sin al la servistoj kaj formanĝis ilin unu post alia. Dum la lastaj jaroj Hommanĝulo kaŝis sin en la arbaro, kaptis nesingardemajn leporojn kaj manĝis ilin kun la haŭto kaj ostoj.

Hommanĝulo ege ĝojis, ke kaptis Elli, kaj decidis aranĝi por si veran festenon. Li portis la knabinon en la kuirejon, ŝnuris ŝin kaj metis sur la kuirtablon, kaj poste komencis akrigi grandan tranĉilon.

"Klink... klink..." — sonoris la tranĉilo.

Kaj Hommanĝulo murmuris:

— Ba-ga-ra! Bonega estas la kaptaĵo! Do tuj mi frandos ĝissate, ba-gar-ra! — Hommanĝulo estis tiel kontenta, ke eĉ parolis kun Elli: — Ba-ga-ra! Sed kiel saĝe mi elpensis pendigi la tabulon kun la skribaĵo! Ĉu vi opiniis, ke mi vere plenumos viajn dezirojn? Atendu plu! Mi speciale tion faris por allogi tiajn naivulojn, kiel vi! Ba-gar-ra!

Elli ploris kaj petis Hommanĝulon indulgi ŝin, sed li ne aŭskultis kaj daŭrigis akrigi la tranĉilon.

"Klink... klink... klink..."

Kaj jen Hommanĝulo levis la tranĉilon super la knabino. Ŝi en teruro fermis la okulojn. Tamen Hommanĝulo mallevis manon kaj oscedis.

— Ba-ga-ra! Mi laciĝis akrigi ĉi tiun grandan tranĉilon! Do venu mi ripozi por unu aŭ kelkaj horoj. Manĝo post dormo estas pli agrabla.

Hommanĝulo venis en la dormejon kaj baldaŭ lia ronko tondris tra la tuta kastelo kaj eĉ aŭdeblis en la arbaro.

Fera Hakisto kaj Timigulo staris embarasitaj antaŭ la foskavo, plena de akvo.

— Mi povas tranaĝi, — diris Timigulo, sed la akvo forlavos miajn okulojn, orelojn kaj buŝon, kaj mi iĝos blinda, surda kaj muta.

— Sed mi dronos, — elparolis Fera Hakisto, — ja mi estas tre peza. Eĉ se mi eliros el la akvo mi tuj rustiĝos, sed la lubrikilo mankas.

Tiel ili staris, pensante, sed subite ekaŭdis la ronkadon de Hommanĝulo.

— Necesas savi Elli dum li dormas, — diris Fera Hakisto.- Atendu, mi ion elpensis! Ni tuj transiros la foskavon.

Li forhakis altan arbon kun branĉforko en la pinto, kaj ĝi falis sur la kastelan muregon kaj firme kuŝiĝis sur ĝin.

— Grimpu! — diris li al Timigulo.- Vi estas malpli peza ol mi.

Timigulo venis al la ponto, sed ektimis kaj retiriĝis.

Sciuro ne eltenis kaj unumomente trakuris laŭ la arbo sur la muregon.

— Kvirr… kvirr… Eh, vi estas timulo! — kriis ĝi.- Rigardu, kiel mi tion faris! — Sed rigardante tra fenestron de la kastelo, ĝi eĉ hokriis de ekscitiĝo.- La knabino kuŝas ŝnurita sur la kuirtablo… Apud ŝi estas granda tranĉilo… La knabino ploras… Mi vidas, ke el ŝiaj okuloj glitas larmoj…

Ekaŭdinte tiun informon, Timigulo forgesis pri la danĝero kaj apenaŭ ne pli rapide ol Sciuro surgrimpis la muregon.

— Ho! — nure diris li, kiam ekvidis la palan vizaĝon de Elli, kaj kvazaŭ sako falis en la korton.

Antaŭ ol li leviĝis, Sciuro saltis sur lian dorson, trakuris la korton, trapenetris la kradon de la fenestro kaj komencis ronĝi la ŝnuron, per kiu estis ligita Elli.

Timigulo malfermis la pezajn riglilojn de la pordego kaj mallevis la moveblan ponton, kaj Fera Hakisto venis en la korton, kruele turnante siajn okulojn kaj bataleme svingante la grandan toporon.

Li ĉion ĉi faris por timigi Hommanĝulon, se tiu vekiĝos kaj eliros en la korton.

- Ĉi tien! Ĉi tien! — kvikis Sciuro el la kuirejo kaj la amikoj ĵetis sin al ĝia voko.

Fera Hakisto enmetis la pinton de la toporo en la fendon inter la pordo kaj fosto, premis ĝin kaj — trah! — la pordo forrompiĝis de la ĉarniroj. Elli saltis de-sur la tablo, kaj la tuta kvaropo — Fera Hakisto, Timigulo, Elli kaj Sciuro — kuris el la kastelo en la arbaron.

Fera Hakisto haste tiel piedfrapis sur la ŝtonaj platoj de la korto, ke vekis Hommanĝulon. Hommanĝulo saltis el la dormejo, ekvidis, ke la knabino malaperis kaj ĵetis sin en persekuton.

Hommanĝulo estis ne alta, sed tre dika. Lia kapo similis kaldronon, kaj la korpo — barelon. Li havis longajn kvazaŭ gorilajn brakojn, kaj liaj piedoj estis vestitaj en altajn botojn kun dikaj plandumoj. Li vestis sin en vilan mantelon el bestaj feloj. Sur la kapon anstataŭ kaskon Hommanĝulo metis

grandan kupran kaserolon kun anso malantaŭe kaj armis sin per grandega klabo, sur kies pinto estis tubero kovrita per akraj najloj.

Li kolere muĝegis kaj liaj botegoj tondris: "Top-top-top…" kaj akraj dentoj frapis: "Klac-klac-klac…"

— Ba-gar-ra! Vi ne eskapos, trompuloj!..

Hommanĝulo estis rapide atinganta la fuĝintojn. Vidante, ke ili ne povas forkuri, Fera Hakisto lasis timigitan Elli ĉe arbo kaj preparis sin al batalo. Timigulo malantaŭiĝis: liaj piedoj kroĉiĝis al arbaj radikoj kaj per la brusto li tuŝis la branĉojn. Hommanĝulo atingis Timigulon, sed tiu subite ĵetis sin sub liajn gambojn. Ne atendinte tion Hommanĝulo kapreole falis trans Timigulon.

— Ba-gar-ra! Kio estas tiu ĉi timigilo!

Hommanĝulo ankoraŭ ne ekposedis sin, sed malantaŭ lin alsaltis Fera Hakisto, levis la grandan akran toporon kaj dishakis Hommanĝulon poduone kune kun la kaserolo.

— Kvirr… kvirr… Bonege vi tion faris! — admiris Sciuro kaj saltadis tra la arboj rakontante tra la tuta arbaro pri la pereo de la kruela Hommanĝulo.

— Tre lerte! — laŭdis Fera Hakisto Timigulon.- Vi ne povus pli bone faligi Hommanĝulon eĉ se vi havus cerbon.

Miaj karaj amikoj, dankon al vi pro via sindonemo! — kun larmoj diris Elli.

— Sin-don-em-o… — admire ripetis Timigulo laŭ la silaboj. - Uh, kia bona longa vorto, mi ankoraŭ ne aŭdis similajn. Ĉu tio estas en cerbo?

— Ne, en cerbo estas intelekto, — klarigis la knabino.

— Sekve mi ankoraŭ ne havas intelekton, sed nur sindonemon. Kia domaĝo! — ĉagreniĝis Timigulo.

— Ne bedaŭru, — diris Hakisto.- Sindonemo estas ankaŭ bona, tio estas kiam homo ne ŝparas sin por la aliaj. Ĉu doloras via vundo?

— Do ne, tio estas bagatelo. Ĉu povas senti doloron pajlo? Mi nur timas, ke mia interno elŝoviĝas el mi.

Elli prenis kudrilon kun fadeno kaj komencis kudri. Dum ŝi laboris el la arbaro aŭdiĝis mallaŭta jelpo. Fera Hakisto ĵetis sin en la densejon kaj post minuto alportis Totoĉjon. La brava malgranda hundeto rekonsciiĝis kaj rampis laŭ la spuroj de Hommanĝulo...

Ŝi prenis senfortan Totoĉjon sur la manojn kaj la vojaĝantoj ekiris tra la arbaro. Baldaŭ ili atingis la vojon, pavimitan per flavaj brikoj kaj vigle movis sin al Smeralda Urbo.

Renkonto kun Timema Leono

Ĉi-nokte Elli dormis en arbkavo en mola lito el musko kaj folioj. Ŝia dormo estis maltrankvila: al ŝi sonĝis, ke ŝi kuŝas ŝnurita kaj Hommanĝulo levis sian manon kun granda tranĉilo. La knabino eligis krion kaj vekiĝis.

Matene ili startis. La arbaro estis malgaja. Malantaŭ la arboj aŭdiĝis bestaj muĝoj. Elli ektremis ĉiufoje de timo kaj Totoĉjo subpreminte la voston premis sin al la piedoj de Fera Hakisto: li tre estimis lin post la venko super Hommanĝulo. La vojaĝantoj iris, kviete parolante pri la hieraŭaj eventoj, kaj ĝojis pri la savo de Elli. Hakisto ne ĉesigis laŭdi la konjektemon de Timigulo.

— Kiel vi lerte ĵetis vin sub la piedojn de Hommanĝulo, amiko Timigulo! — parolis li.- Ĉu ne aperis en via kapo cerbo?

— Ne, tie estas pajlo… — respondis Timigulo, tuŝinte sian kapon.

La trankvila parolado estis ĉesigita per tondra muĝo. Sur la vojon elsaltis grandega Leono. Unubate li ĵetis Timigulon aeren; tiu flugis kapreole kaj falis sur randon de la vojo sterniĝante kvazaŭ ĉifono. Leono frapis Feran Hakiston per piedo, kaj la ungegojn knaris sur la fero, kaj Hakisto de la puŝo eksidis kaj la funelo falis de-sur lia kapo.

La eta Totoĉjo brave sin ĵetis al la malamiko.

La grandega besto malfermis la faŭkon por engluti la hundeton, sed Elli kuraĝe elkuris antaŭen kaj baris per si Totoĉjon.

— Haltu! Ne tuŝu Totoĉjon! — kolere kriis ŝi.

Leono mire ekstaris.

— Pardonu min, — pravigis sin Leono, — sed mi ne formanĝis lin.

— Tamen vi intencis fari tion. Kial vi ne hontas ofendi la malfortajn! Vi estas reala poltrono!

— Sed… Kiel vi eksciis, ke mi estas poltrono? — demandis la konsternita Leono.- Ĉu iu diris al vi?..

— Mi mem vidas tion laŭ viaj agoj!

— Mirinde… — konfuzite elparolis Leono.- Mi penas kaŝi mian timemon, sed la afero tutegale evidentiĝas. Mi ĉiam estis poltrono, tamen nenion povis ŝanĝi!

— Komprenu nur: vi frapis la malfeliĉan pajloŝtopitan Timigulon!

- Ĉu li estas ŝtopita per pajlo? — demandis Leono, mire rigardinte al Timigulo.

— Certe, — respondis Elli, ankoraŭ kolera kontraŭ Leono.

— Nun mi komprenas, kial li estas tiel mola kaj malpeza, — diris Leono.- Sed ĉu tiu, la dua, — ankaŭ estas ŝtopita?

— Ne, li estas fera.

— Aha! Estas klare kial mi apenaŭ ne rompis miajn ungegojn. Sed kio estas tiu malgranda besteto, kiun vi tiel amas?

— Li estas mia hundeto, Totoĉjo.

- Ĉu li estas fera aŭ pajloŝtopita?

— Nek tia, nek alia. Li estas reala hundeto, el viando kaj ostoj.

— Vi nur imagu, tiel malgranda, sed ja estas tiel kuraĝa! — miregis Leono.

— En Kansaso ĉiuj hundoj estas tiaj! — fiere eldiris Totoĉjo.

— La komika besto! — diris Leono. - Nur tia poltrono, kiel mi, povis ataki tiun etulon…

— Kial vi estas tia poltrono? — demandis Elli, mire rigardante la grandegan Leonon.

— Mi naskiĝis tia. Certe, ĉiuj opinias, ke mi estas kuraĝa: ja Leono estas la reĝo de la bestoj. Kiam mi muĝas, — kaj mi muĝas tre laŭte, vi aŭdis tion, — la bestoj kaj homoj forkuras de mia vojo. Sed se elefanto aŭ tigro atakus min, mi tre ektimus, honestan vorton! Estas bone, ke neniu scias, kia mi estas poltrono, — diris Leono, viŝante la larmojn per la lanuga pinto de la vosto. - Mi tre hontas, tamen ne povas refari min.

— Povas esti, ke vi havas kormalsanon? — demandis Hakisto.

— Eblas, — konsentis Timema Leono.

— La feliĉa! Mi eĉ ne povas kormalsani: mi ne havas koron.

— Se mi ne havus koron, — mediteme diris Leono, — eble mi ne estus poltrono.

— Bonvolu diri, ĉu vi iam batalis kontraŭ aliaj Leonoj? — ekinteresiĝis Totoĉjo.

— Apenaŭ mi povas fari tion… Mi forkuras de ili kvazaŭ de la pesto, — konfesis Leono.

— Fi! — moke snufis la hundeto. - Do por kio vi taŭgas?

- Ĉu vi havas cerbon? — demandis Leonon Timigulo.

— Havas, verŝajne. Tamen mi neniam ĝin vidis.

— Mia kapo estas pajloŝtopita kaj mi iras al Grandega Gudvin por peti iomete da cerbo, — diris Timigulo.

— Sed mi iras al li por ricevi koron, — diris Fera Hakisto.

— Sed mi iras por peti lin, ke li revenigu min kun Totoĉjo en Kansason…

— Kie mi kvitiĝos kun najbara hundido, la fanfarona Hektoro, — aldiris la hundeto.

- Ĉu Gudvin estas tiel potenca? — miris Leono.

— Por li tio estas tre facila, — respondis Elli.

- Ĉu li ne donos al mi ĉi-okaze iomete da braveco?

— Por li tio estas same facila kiel doni al mi cerbon, — certigis Timigulo.

— Aŭ doni al mi koron, — aldonis Fera Hakisto.

— Aŭ revenigi min en Kansason, — finis Elli.

— Do prenu min en vian kompanion, — diris Timema Leono. - Aĥ, se mi povus ricevi iomete da braveco… Ja tio estas mia la plej intima deziro!

— Mi tre ĝojas! — diris Elli. - Tio estas la tria deziro, kaj se ĉiuj tri plenumiĝos, Gudvin revenigos min en la patrujon. Ni iru kune…

— Kaj estu nia bona amiko, — diris Fera Hakisto. - Vi forpelos de Elli la aliajn bestojn. Verŝajne ili estas pli malkuraĝaj ol vi, ĉar forkuras nur pro via muĝo.

— Ili estas malbravuloj, — murmuris Leono, — sed mi ne fariĝas pli kuraĝa pro tio.

La vojaĝantoj movis sin pluen, kaj Leono iris gravpaŝe apud Elli. Al Totoĉjo komence ne plaĉis tiu kunulo. Li memoris kiel Leono volis lin engluti. Tamen baldaŭ li kutimiĝis al Leono kaj ili fariĝis bonaj amikoj.

Sabrodentaj tigroj

Ĉi-vespere ili iris longe kaj haltis por tranokti sub multbranĉa arbo. Fera Hakisto preparis hejtlignon kaj faris grandan lignofajron, apud kiu Elli fartis tre komforte. Ŝi invitis la amikojn por dividi la plezuron, tamen Timigulo kategorie rifuzis, foriris de la fajro malproksimen kaj atente zorgis por ke eĉ ne unu fajrero trafu lian kostumon.

— Mia pajlo kaj fajro — estas la aĵoj, kiuj ne povas esti najbaroj, — klarigis li.

Ankaŭ Timema Leono ne volis proksimiĝi al la lignofajro.

— Ni sovaĝaj bestoj ne tre ŝatas fajron, — diris Leono.- Poste, ĉar mi estas en via kompanio, Elli, mi, povas esti, alkutimiĝos. Sed nun ĝi min tro timigas ankoraŭ…

Nur Totoĉjo, ne timanta fajron, kuŝiĝis sur la genuojn de Elli, duonfermis siajn malgrandajn brilantajn okuletojn kaj ĝuis varmon. Elli poduone dividis kun Totoĉjo la lastan pecon da pano.

— Kion mi manĝos de nun? — demandis ŝi, ŝpareme kolektante la panerojn.

- Ĉu vi volas, ke mi kaptu en la arbaro damaon? — demandis Leono.- Vere, vi homoj, havas malbonan guston kaj preferas frititan viandon kontraŭ la kruda, sed vi povas friti ĝin en la braĝo.

— Ho, nur neniun murdu! — ekpetegis Fera Hakisto.- Mi tiel ploros pri la malfeliĉa damao, ke ĉioma oleo ne sufiĉos por lubriki mian vizaĝon…

— Kiel vi deziras, — grumblis Leono kaj foriris en la arbaron. Li revenis de tie ne baldaŭ, kuŝiĝis kun sata murmuro malproksime de la lignofajro kaj fiksis al la fajro siajn flavajn okulojn kun mallarĝaj fendetoj de pupiloj.

Por kio Leono iris en la arbardensejon neniu sciis. Li mem silentis kaj la aliaj ne demandis.

Ankaŭ Timigulo venis en la arbaron kaj li sukcesis trovi arbon sur kiu kreskis nuksoj. Li deŝiris ilin per siaj molaj neobeemaj fingroj. La nuksoj glitis el liaj manoj kaj li devis kolekti ilin sur herbo. En la arbaro estis mallume kvazaŭ en kelo kaj nur al Timigulo, kiu povas vidi nokte kaj tage, tio ne malhelpis. Sed kiam li kolektis la plenmanojn da nuksoj, ili subite falis el liaj manoj kaj li devis komenci ĉion denove. Tamen Timigulo kun plezuro kolektis la nuksojn ĉar timis veni al la fajro. Nur kiam li ekvidis, ke la lignofajro komencis estingiĝi, li proksimiĝis al Elli kun la korbo plena de nuksoj kaj la knabino dankis lin pro la laboro.

Matene Elli manĝis la nuksojn. Ŝi proponis ilin al Totoĉjo, sed la hundeto kun malŝato turnis la nazon: fruvekiĝinte li kaptis en la arbaro grasan muson (feliĉe Hakisto ne vidis tion).

La vojaĝantoj denove movis sin al Smeralda Urbo. Tiu ĉi tago donis al ili multe da aventuroj. Post preskaŭ unu horo ili haltis antaŭ ravino, kiu etendiĝis tra la arbaro dekstren kaj liven ĝis kie la okuloj vidis.

La ravino estis larĝa kaj profunda. Kiam Elli rampis al ĝia rando kaj ekrigardis malsupren, ŝi ekhavis vertiĝon kaj ŝi nevole reŝoviĝis malantaŭen. Sur la fundo de la abismo estis akraj ŝtonoj kaj inter ili susuris nevidebla fonto.

La deklivoj de la ravino estis vertikalaj. La vojaĝantoj staris malgaje, kaj al ili ŝajnis, ke la vojaĝo al Gudvin finiĝis kaj ili devas iri reen. Timigulo embarasite balancis la kapon, Fera

Hakisto premis la manojn al la brusto, kaj Leono malgaje mallevis la muzelon.

— Do kion fari? — demandis Elli malespere.

— Mi ne povas imagi, — malgaje respondis Fera Hakisto, kaj Leono embarasite gratis la nazon per piedo.

Timigulo diris:

— Ho, kia granda kavo! Trans ĝin ni ne povas salti. Ĉi tie ni restos!

— Verŝajne, mi povas transsalti, — diris Leono, mezurinte perrigarde la distancon.

— Sekve vi transportos nin? — konjektis Timigulo.

— Mi provos, — diris Leono.- Kiu aŭdacas esti la unua?

— Verŝajne mi devas fari tion, — diris Timigulo. - Se vi falos, Elli disbatiĝos ĝismorte kaj al Fera Hakisto estos malbone. Sed mi ne kontuziĝos, estu trankvilaj!..

- Ĉu mi mem timas fali aŭ ne? — kolere interrompis Leono la babiladon de Timigulo.- Do, se nenion ni povas fari, mi saltos. Sidiĝu!

Timigulo grimpis sur lian dorson, kaj Leono premis sin ĉe la rando de la fendego, preparante sin al salto.

— Kial vi ne kurstartas? — demandis Elli.

— Tio ne estas la leona moro. Ni saltas de samloke.

Li faris grandegan salton kaj sukcese transsaltis en la alian flankon. Ĉiuj ekĝojis, kaj Leono desidiginte Timigulon tuj saltis reen.

Poste sursidiĝis Elli. Tenante Totoĉjon per unu mano, per la alia ŝi kroĉiĝis al la rigida kolhararo de Leono. Elli ekflugis en aeron, kaj al ŝi ŝajnis, ke ŝi denove supreniĝas en Murdanta Dometo. Sed ŝi ne sukcesis ektimi ĉar tuj atingis la solidan teron.

La lasta estis transportita Fera Hakisto, kiu apenaŭ ne perdis dum la salto sian ĉapel-funelon.

Post kiam Leono ripozis, la vojaĝantoj movis sin pluen laŭ la vojo, pavimita per flavaj brikoj. Elli konjektis, ke la ravino aperis, verŝajne, pro tertremo, post kiam oni konstruis la vojon en Smeraldan Urbon. Elli aŭdis, ke pro la tertremoj en la tero povas aperi krevaĵoj. Vere, la patro ne rakontis al ŝi pri tiaj grandegaj krevaĵoj, sed ja la lando de Gudvin estis tute neordinara kaj ĉio en ĝi estis ne tia, kiel en la alia mondo.

Post la ravino laŭ ambaŭ flankoj de la vojo etendiĝis pli malgaja arbaro kaj iĝis mallume. El la densejo aŭdiĝis obtuza snufo kaj longsona muĝo. La vojaĝantoj eksentis teruron, kaj Totoĉjo kaŝis sin inter la gamboj de Leono, ĉar opiniis nun, ke Leono estas pli forta ol Fera Hakisto. Timema Leono informis la kunulojn, ke en ĉi tiu arbaro loĝas sabrodentaj tigroj.

— Kio estas tiuj bestoj? — sciiĝis Fera Hakisto.

— Ili estas teruraj monstroj, — timeme flustris Leono. - Ili estas multe pli grandaj ol la aliaj tigroj, loĝantaj en la aliaj partoj de la lando. El iliaj supraj makzeloj eliĝas kojnodentoj kvazaŭ sabroj. Per tiuj kojnodentoj la tigroj povas trapiki min kvazaŭ katidon… Mi terure timas la sabrodentajn tigrojn…

Ĉiuj tuj iĝis silentemaj kaj komencis pli atente paŝi sur flavaj brikoj.

Elli diris flustre:

— Mi legis en libro, ke la sabrodentaj tigroj loĝis en Kansaso en la antikva tempo, sed poste ĉiuj mortis, sed ĉi tie, verŝajne, ili loĝas ĝis nun…

— Jes, ili loĝas, bedaŭrinde, — eldiris Timema Leono. - Mi vidis unu demalproksime kaj poste malsanis pro teruro…

— Dum ĉi tiu parolado la vojaĝantoj subite venis al sekva ravino, kiu okazis pli larĝa kaj profunda ol la unua. Rigardinte ĝin, Leono rifuzis salti: tio estis ne por liaj fortoj. Ĉiuj staris silente, ne sciante kion fari. Subite Timigulo diris:

— Jen sur la rando kreskas granda arbo. Hakisto dehaku ĝin tiel, ke ĝi falu trans la abismon kaj ni ekhavos ponton.

— Estas bone elpensite! — admiris Leono. - Oni povas opinii, ke vi tamen havas cerbon en la kapo.

— Ne, — modeste eldiris Timigulo, por ĉiu okazo tuŝinte la kapon. - Mi simple rememoris, ke la samon faris Fera Hakisto, kiam ni savis Elli de Hommanĝulo.

Per kelkaj fortaj batoj de la toporo Fera Hakisto duonhakis la arbon, kaj poste ĉiuj vojaĝantoj, inkluzive Totoĉjon, sin apogis al la trunko, iu per la manoj, iu per piedoj kaj frunto. La arbo krakis kaj ĝia pinto falis sur la alian flankon de la ravino.

— Hura! — kune kriis ĉiuj.

Sed apenaŭ la vojaĝantoj ekiris laŭ la trunko, apogante sin per la branĉoj, tuj el la arbaro aŭdiĝis longsona muĝo kaj al la ravino elkuris du furiozaj bestoj kun kojnodentoj, elŝoviĝantaj el la faŭkoj, kvazaŭ brilantaj blankaj sabroj.

— La sabrodentaj tigroj… — flustris Leono, tremante kvazaŭ folio.

— Trankviliĝu! — kriis Timigulo. - Transiru!

Leono, irante malantaŭ ĉiuj, turnis sin al la tigroj kaj eligis tian ekskluzivan muĝon, ke Elli pro timo apenaŭ ne falis en la abismon. La monstroj haltis kaj rigardis al Leono, ne komprenante, kiel tia malgranda besto povas tiel laŭte muĝi.

Tiu prokrasto donis eblecon al la vojaĝantoj transiri la ravinon, kaj Leono per tri saltoj atingis ilin. La sabrodentaj tigroj ekvidis, ke la ĉasaĵo forkuras kaj enpaŝis sur la ponton. Ili iris laŭ la arbo, de tempo al tempo haltis, mallaŭte sed minace muĝis kaj brilis per la blankaj kojnodentoj. Ilia aspekto estis tiel terura, ke Leono diris al Elli:

— Ni pereos! Kuru, sed mi provos deteni tiujn bestiojn. Bedaŭrinde mi ne sukcesis ricevi de Gudvin almenaŭ iomete da braveco! Tamen mi batalos ĝis la morto.

En la pajlan kapon de Timigulo ĉi-tage venis brilaj pensoj. Puŝinte Hakiston li kriis:

— Haku la arbon!

Fera Hakisto ne longe atendis. Li faris per sia grandega toporo tiajn furiozajn batojn, ke post du-tri svingoj li dishakis la pinton de la arbo kaj la trunko sen la apogo brue falis en la abismon.

La grandegaj bestoj falis kun ĝi kaj disbatiĝis sur akraj ŝtonoj sur la fundo de la ravino.

— Uf! — diris Leono kun profunda ekspiro pro trankviliĝo kaj solene donis al Timigulo piedon. - Dankon! Ni ankoraŭ vivos,

ĉar mi preskaŭ adiaŭis al la vivo. Ne tre agrable estas trafi sur la dentojn de tiuj monstroj! Ĉu vi aŭdas kiel batas mia koro?

— Ve! — malgaje sopirĝemis Fera Hakisto. - Mi volus, ke ankaŭ mia koro tiel batu!

La amikoj hastis lasi la malĝojan arbaron, el kiu povis elsalti aliaj sabrodentaj tigroj.

Sed Elli tiel laciĝis kaj ektimis, ke ne povis iri. Leono sidigis ŝin kaj Totoĉjon sur sian dorson kaj la vojaĝantoj rapide iris antaŭen. Kiel ili ekĝojis vidinte baldaŭ, ke la arbaro iĝas pli maldensa kaj la arboj pli maldikaj! La suno per la gajaj radioj lumigis la vojon, kaj baldaŭ la vojaĝantoj venis al bordo de larĝa kaj rapidflua rivero.

— Nun ni povas trankviliĝi, — ĝoje diris Leono. - La tigroj neniam eliras el sia arbaro: ĉi tiuj bestegoj ial timas vastan spacon…

Ĉiuj sopirĝemis libere, tamen aperis nova problemo.

— Kiel ni transiros? — diris Elli, Fera Hakisto, Timema Leono kaj Totoĉjo, kaj ĉiuj kune ekrigardis al Timigulo — ili jam konvinkiĝis, ke liaj saĝo kaj kapabloj kreskas ĉiuhore.

Flatita per komuna atento, Timigulo faris gravan aspekton kaj tuŝis per fingro la frunton. Pensis li ne tre longe.

— Ja akvo ne estas la solida tero, kaj la solida tero ne estas akvo! — grave eldiris li. - Trans la riveron ni ne povas iri perpiede, sekve…

— Sekve? — demandis Elli.

— Sekve, Fera Hakisto devas fari floson kaj ni transflosos la riveron!

— Kiel saĝa vi estas! — admire ekkriis ĉiuj.

— Ne, mi ankoraŭ ne estas saĝa, sed nur sin-don-em-a, — oponis Timigulo.- Kiam mi ricevos de Gudvin cerbon, tiam mi ĉesos esti sin-don-em-a kaj fariĝos saĝa.

Hakisto komencis haki arbojn kaj forta Leono tiris ilin al la rivero. Elli kuŝiĝis ripozeti surherbe. Timigulo laŭ sia kutimo ne sidis samloke. Li promenis laŭborde kaj trovis ĉi tie arbojn kun maturaj fruktoj. La vojaĝantoj decidis aranĝi ĉi tie dormlokon.

Elli vespermanĝis per bongustaj fruktoj kaj ekdormis gardata de siaj fidelaj amikoj kaj ensonĝe vidis la miraklan Smeraldan Urbon kaj Grandegan Magiiston Gudvin.

Transriveriĝo

La nokto pasis trankvile. Matene Fera Hakisto finis fari la floson, preparis stangojn por si mem kaj por Timigulo kaj proponis al la kunuloj surflosiĝi. Elli kun Totoĉjo surmane lokis sin meze de la floso. Timema Leono ĵus paŝis sur la randon, la floso kliniĝis kaj Elli kriis time. Tamen Fera Hakisto kaj Timigulo hastis salti al la alia rando, kaj ekvilibro reaperis. Fera Hakisto kaj Timigulo movis la floson trans la riveron, malantaŭ kiu komenciĝis mirakla valo, ie kovrita de verdaj arbaretoj kaj plenlumigita de la suno.

Ĉio pasis bone ĝis la floso trafis la mezon de la rivero.

Ĉi tie rapida torento kaptis ĝin kaj portis tra la rivero, kaj la stangoj ne atingis la fundon. La vojaĝantoj embarasite rigardis unu alian.

— Estas tre malbone! — ekkriis Fera Hakisto. - La rivero forportos nin en Violan landon kaj ni trafos en sklavecon de la malica sorĉistino.

— Kaj mi neniam havos cerbon! — diris Timigulo.

— Kaj mi — bravecon! — diris Leono.

— Kaj mi — koron! — aldonis Fera Hakisto.

— Kaj ni neniam revenos en Kansason! — finis Elli kaj Totoĉjo.

— Ne, ni devas atingi Smeraldan Urbon! — ekkriis Timigulo kaj streĉis la stangon.

Malfeliĉe ĉi-loke okazis ŝlima rifo kaj la stango profunde enpikis ĝin. Timigulo ne sukcesis lasi la stangon, sed la floso

rapide moviĝis laŭ la fluo, kaj post momento Timigulo jam pendis sur la stango meze de la rivero sen apogo sub la piedoj.

— Saluton! — nur sukcesis krii Timigulo al la amikoj kaj la floso jam estis malproksime.

La stato de Timigulo estis senespera. "Ĉi tie al mi estas pli malbone ol antaŭ la renkonto kun Elli, — pensis la malfeliĉulo. - Tie mi almenaŭ provis peli la kornikojn, sed kiu instalas timigilojn meze de rivero? Ve, verŝajne, mi neniam ricevos cerbon!"

Dume la floso rapidis laŭ la fluo. La malfeliĉa Timigulo restis malproksime kaj malaperis post riverkurbiĝo.

— Mi devas enakviĝi, — diris Timema Leono, kaj ektremis per la tuta korpo. - Uf, kiel mi timas akvon! Se mi ricevus de Gudvin bravecon, por mi enakviĝo estus bagatelo… Tamen kion fari, ni devas atingi la bordon. Mi naĝos, sed vi tenu mian voston!

Leono naĝis, spiregante de la streĉo, kaj Fera Hakisto firme tenis la pinton de lia vosto. Malfacila estis la laboro — tiri la floson, tamen iom post iom Leono proksimiĝis al la alia bordo de la rivero. Baldaŭ Elli konvinkiĝis, ke la stango atingas la fundon kaj komencis helpi al Leono. Post grandaj penoj la tute turmentitaj kunuloj atingis la bordon — tre malproksime de tiu loko, kie ili komencis la transiĝon.

Leono tuj sternis sin sur herbo piedsupren por sekigi la ventron.

— Do kien ni nun iros? — demandis li duonferminte la okulojn pro sunbrilo.

— Reen, kie restis nia amiko, — respondis Elli. - Ja ni ne povas foriri de ĉi tie, ne helpinte al nia kara Timigulo!

La vojaĝantoj iris laŭborde kontraŭ la riverfluo. Ili longe sin trenis, klininte la kapojn kaj ofte stumblante, kaj malgaje pensis pri la restinta sur la rivero amiko. Subite Fera Hakisto kriis tre laŭte:

— Rigardu!

Kaj ili ekvidis Timigulon, kiu kuraĝe pendis sur la stango meze de la larĝa kaj rapida rivero. Timigulo fore aspektis tiel sola, malgranda kaj malgaja, ke la okuloj de la vojaĝantoj eklarmis. Fera Hakisto maltrankviliĝis pli ol la aliaj. Li sencele kuradis laŭ la bordo, eĉ riskis ŝovi sin en la akvon, tamen tuj retiriĝis. Poste li prenis la funelon, metis ĝin al la buŝo kvazaŭ megafonon kaj surdige kriegis:

— Timigulo! Kara amiko! Tenu vin firme! Bonvolu ne fali en la akvon!

Fera Hakisto povis peti tre ĝentile.

Al la vojaĝantoj ĝisflugis la respondo:

— ...in!.....am...as...

Kio signifis: "Mi tenas min! Mi neniam laciĝas!"

Ekmemorinte, ke Timigulo vere neniam laciĝas, la amikoj tre vigliĝis kaj Fera Hakisto denove kriegis tra sia funelo — megafono.

— Vi ne perdu la kuraĝon! Ni ne foriros de ĉi tie ĝis ni helpos al vi!

Kaj la vento alportis la respondon:

— ...as!...e...ĝu.ri..i...

Kaj tio signifis: "Mi atendas! Ne maltrankviliĝu pri mi!"

Fera Hakisto proponis plekti longan ŝnuron el arba ŝelo. Poste li, Hakisto, enakviĝos kaj deprenos Timigulon, kaj Leono eltiros ilin per la ŝnuro.

Tamen Leono moke balancis la kapon:

— Ja vi naĝas ne pli bone ol toporo!

Fera Hakisto konfuzite eksilentis.

— Verŝajne mi denove devas naĝi, — diris Leono. - Tamen estas tre malfacile tiel fari, ke la fluo portu min ĝuste al Timigulo...

— Mi sidiĝos sur vian dorson kaj direktos vin! — proponis Totoĉjo.

Dum la vojaĝantoj diskutis kaj disputis, demalproksime ilin observis scivolema longpieda grava Cikonio. Poste li poimete proksimiĝis kaj haltis je sendanĝera distanco, levinte la dekstran piedon kaj duonferminte la maldekstran okulon.

— Kiuj vi estas? — demandis li.

— Mi estas Elli, kaj ili estas miaj amikoj — Fera Hakisto, Timema Leono kaj Totoĉjo. Ni iras en Smeraldan Urbon.

— La vojo en Smeraldan Urbon estas ne ĉi tie, — rimarkis Cikonio.

— Ni scias tion. Sed nin forportis la rivero, kaj poste ni perdis la amikon.

— Sed kie li estas nun?

— Jen li estas, vidu, — Elli montris, — li pendas sur la stango.

— Por kio li grimpis tien?

Cikonio estis detalema birdo kaj volis scii ĉion tre detale. Elli rakontis, kiel Timigulo trafis sur la mezon de la rivero.

— Ho, se vi savus lin! — ekkriis Elli kaj petante kunmetis la manojn. - Kiel ni estus dankaj al vi!

— Mi pripensos, — grave diris Cikonio kaj fermis la dekstran okulon, ĉar kiam la cikonioj pensas, ili nepre fermas la dekstran okulon. Sed la maldekstran okulon li fermis antaŭe. Kaj jen li staris kun la fermitaj okuloj sur la maldekstra gambo kaj balanciĝis, sed Timigulo pendis sur la stango meze de la rivero kaj ankaŭ balanciĝis pro la vento. Al la vojaĝantoj tedis atendi.

— Mi aŭskultu pri kio li pensas, — diris Fera Hakisto kaj kaŝe aliris al Cikonio.

Sed li ekaŭdis la regulan kun fajfeto spiradon de Cikonio kaj mire ekkriis:

— Do li dormas!

Cikonio vere ekdormis dum la pensado.

Leono terure ekkoleris kaj ekkriegis:

— Mi lin formanĝos!

Cikonio dormis malprofunde kaj tuj malfermis la okulojn:

- Ĉu vi opinias, ke mi dormas? — ruzis li. - Ne, mi simple enpensiĝis. Tio estas malfacila tasko… Tamen mi transportus vian amikon borden, se li ne estus tiel granda kaj peza.

- Ĉu li estas peza? — diris Elli. - Sed Timigulo ja estas pajloŝtopita kaj malpeza kvazaŭ plumeto! Eĉ mi povas lin levi.

- Ĉi-okaze mi provos! — diris Cikonio. - Tamen, se li estos tro peza, mi ĵetos lin akven. Estus pli bone dekomence pesi vian amikon per pesiloj, sed ĉar tio ne eblas, sekve mi flugu!

Kiel vi vidas, Cikonio estis tre singardema kaj detalema birdo.

Cikonio svingis per la larĝaj flugiloj kaj flugis al Timigulo. Li alkroĉis liajn ŝultrojn per la firmaj ungoj, facile levis kaj transportis lin sur la bordon, kie sidis Elli kun la amikoj.

Kiam Timigulo denove trafis borden li fervore ĉirkaŭbrakis la amikojn, poste turnis sin al Cikonio:

— Mi opiniis, ke devas eterne elstari sur la stango meze de la rivero kaj timigi la fiŝojn! Nun mi ne povas dece danki vin, ĉar en mia kapo estas pajlo. Sed post la vizito al Gudvin, mi trovos vin kaj vi ekscios kia estas la danko de la homo kun cerbo.

— Mi tre ĝojas, — solide respondis Cikonio, — Mi ŝatas helpi al la aliaj trafintaj en malfacilon, precipe, kiam mi ne devas tre peni… Tamen dum mi babilas kun vi, min atendas la edzino kaj infanoj. Mi deziras al vi sukcese atingi Smeraldan Urbon kaj ricevi tion kion vi deziras!

Kaj li ĝentile donis al ĉiu vojaĝanto sian ruĝan faltoplenan piedon kaj ĉiu vojaĝanto amike premis ĝin, kaj Timigulo tiel

skuis ĝin, ke apenaŭ ne deŝiris.

Cikonio forflugis, kaj la kunuloj iris laŭ la bordo. La feliĉa Timigulo iris dancetante kaj kantis:

— Ej-gej-gej-go! Mi estas denove kun Elli!

Post tri paŝoj:

— Ej-gej-gej-go! Mi estas denove kun Fera Hakisto!

Kaj same li kantis pri ĉiuj, inkluzive Totoĉjon, kaj poste denove komencis sian senritman tamen gajan kaj bonaniman kanton.

Malica papava kampo

La vojaĝantoj iris sur herbejo kovrita de belegaj blankaj kaj helbluaj floroj. Ofte renkontiĝis ruĝaj papavoj nekutime grandaj kun tre akra aromo. Ĉiuj ĝojis: ĉar Timigulo estis savita kaj nek Hommanĝulo, nek la sabrodentaj tigroj, nek la rapida rivero haltigis la amikojn en la vojo al Smeralda Urbo, kaj ili opiniis, ke ĉiuj danĝeroj restis malantaŭe.

— Kiaj belaj floroj! — diris Elli.

— Ili estas bonaj! — sopirĝemis Timigulo. - Certe, se mi havus cerbon, mi admirus la florojn pli multe ol nun.

— Ankaŭ mi ŝatus ilin, se mi havus koron, — veis Fera Hakisto.

— Mi ĉiam amikis kun la floroj, — diris Timema Leono. - Ili estas ĉarmaj kaj nedanĝeraj estaĵoj kaj neniam saltas sur vin el embuskejo kiel la sabrodentaj tigroj. Sed mia arbaro ne havas tiajn grandajn kaj brilajn florojn.

Ju pli antaŭen la vojaĝantoj iris des pli ofte aperis sur la kampo la papavoj. Ĉiuj aliaj floroj malaperis sufokitaj de la papava densejo, kaj baldaŭ la vojaĝantoj trafis mezen de vasta papava kampo. La papava odoro dormigas, sed Elli tion ne sciis kaj iris pluen, senzorge enspirante la dolĉetan dormigan aromon, kaj admiris la grandegajn ruĝajn florojn. Ŝiaj palpebroj plipeziĝis kaj ŝi ege ekvolis dormi. Tamen Fera Hakisto ne permesis al ŝi kuŝiĝi.

— Necesas hasti por atingi la vojon, pavimitan per flavaj brikoj, antaŭ la nokto, — diris li, kaj Timigulo subtenis lin.

Ili faris ankoraŭ kelkajn paŝojn, sed Elli ne plu povis lukti kontraŭ dormo, — stumblante ŝi kuŝiĝis inter la papavoj, kun

ekspiro fermis la okulojn kaj firme ekdormis.

— Kion fari pri ŝi? — demandis embarasite Hakisto.

— Se Elli restos ĉi tie, ŝi dormos ĝis la morto, — diris Leono kaj larĝe oscedis. - La aromo de ĉi tiuj floretoj estas mortiga. Ankaŭ miaj palpebroj kuniĝas, sed la hundeto jam dormas.

Totoĉjo vere kuŝis sur la papava tapiŝo apud sia eta mastrino. Nur Timigulon kaj Feran Hakiston ne efikis la pereiga odoro de la floroj kaj ili estis viglaj kiel ĉiam.

— Kuru! — diris Timigulo al Timema Leono. - Savu vin el tiu ĉi danĝera loko. Ni portos la knabinon, sed se vi ekdormos, ni ne povos vin porti, ja vi estas tro peza.

Leono saltis antaŭen kaj baldaŭ malaperis. Fera Hakisto kaj Timigulo krucis siajn brakojn kaj sidigis tien Elli. Ili ŝovis Totoĉjon en la manojn de la dormanta Elli kaj ŝi senkonscie alkroĉiĝis al lia mola felo. Timigulo kaj Fera Hakisto iris inter la papava kampo laŭ la larĝa spuro de ĉifitaj floroj kiun lasis Leono, kaj al ili ŝajnis, ke tiu kampo estas senlima.

Sed jen fore aperis arboj kaj verda herbo. La amikoj trankviliĝinte ekspiris: ili timis, ke longa ĉeesto en venena aero mortigos Elli. Sur rando de la papava kampo ili ekvidis Leonon. La flora aromo venkis la fortan beston, kaj li dormis, larĝe sterninte siajn piedojn dum la lasta peno atingi la savan herbejon.

— Ni ne povas helpi lin! — malgaje diris Fera Hakisto.- Li estas tro peza por ni. Nun li dormas por ĉiam, kaj povas esti, ke al li sonĝas, ke li, finfine, ricevis bravecon…

— Mi tre bedaŭras, — diris Timigulo. - Malgraŭ sia timemo, Leono estis bona amiko, kaj por mi estas amare lasi lin ĉi tie, inter la malbenitaj papavoj. Sed ni iru por savi Elli.

Ili portis la dormantan knabinon sur verdan herbejeton ĉe rivero, malproksimen de la mortiga papava kampo, metis ŝin sur la herbon kaj sidiĝis apude, atendante kiam freŝa aero vekos Elli.

Dum la amikoj sidis kaj rigardis ĉirkaŭen, apude ŝanceliĝis herbo, kaj sur la herbejeton saltis flava sovaĝa kato. Montrinte la dentojn kaj preminte la orelojn al la kapo, li persekutis ĉasaĵon. Fera Hakisto ekstaris kaj ekvidis grizan kampan muson. La kato levis multungegan piedon super ĝi, kaj la muso plendpepis kaj fermis la okulojn, sed Fera Hakisto ekkompatis ĝin kaj dishakis la kapon al la sovaĝa kato. La muso malfermis la okulojn kaj ekvidis, ke la malamiko mortis. Ĝi diris al Fera Hakisto:

— Mi dankas vin! Vi savis mian vivon.

— Ho, ne gravas, — kontraŭdiris Fera Hakisto, al kiu ne estis agrable murdi la katon. - Vidu, ke mi ne havas koron, sed mi ĉiam penas helpi al la pli malforta, eĉ se tiu estas simpla muso!

- Ĉu simpla muso? — kolere pepis la muso. - Kion vi volas diri, sinjoro? Ĉu vi scias, ke mi estas Ramina, la reĝino de la kampaj musoj?

— Ho, ĉu vere? — ekkriis konsternita Hakisto. - Mil pardonpetojn, Via Majesteco!

- Ĉiuokaze, savante mian vivon vi plenumis vian devon, — diris la reĝino moliĝante.

Ĉi-momente kelkaj musoj, spiregante elsaltis sur la herbejeton kaj per ĉiuj fortoj alkuris la reĝinon.

— Ho, Via Majesteco! — interrompante unu alian pepis ili. - Ni opiniis, ke vi pereis kaj intencis priplori vin! Sed kiu

murdis la malbonan katon? — Kaj ili tiel malsupre riverencis al la malgranda reĝino, ke stariĝis sur la kapojn kaj iliaj piedoj balanciĝis en aero.

- Ĝin hakmortigis tiu ĉi stranga fera homo. Vi devas servi al li kaj plenumi liajn dezirojn, — grave diris Ramina.

— Ordonu li! — ĥore kriis la musoj. Sed ĉi momente ili kuris diversflanken kun la reĝino mem antaŭe. La afero jenis, ke Totoĉjo, kiam malfermis la okulojn kaj ekvidis tiom multe da musoj ĉirkaŭe, eligis admiran krion kaj ĵetis sin mezen de la musaro. Li ankoraŭ en Kansaso famiĝis kiel granda musĉasanto, kaj neniu kato povis egaliĝi al li je lerteco. Sed Fera Hakisto kaptis la hundeton kaj kriis al la musoj:

- Ĉi tien! Ĉi tien! Reen! Mi tenas lin!

La musreĝino ŝovis la kapon el la densa herbaro kaj time demandis:

- Ĉu vi certas, ke li ne formanĝos min kaj miajn korteganojn?

— Trankviliĝu, Via Majesteco! Mi lin ne liberigos!

La musoj kolektiĝis denove, kaj Totoĉjo, post senutilaj provoj liberiĝi el la feraj manoj de Hakisto, trankviliĝis. Por ke la musoj ne plu timu la hundeton, li estis ligita al paliseto enbatita teren.

La ĉefa musa korteganino ekparolis:

— Ho nobla nekonato! Kion vi ordonos por ke ni povu danki vin pro la savo de la reĝino?

— Mi eĉ ne povas imagi, — komencis Fera Hakisto, sed la konjektema Timigulo rapide interrompis lin:

— Savu nian amikon — Leonon! Li kuŝas sur la papava kampo!

- Ĉu Leono? — ekkriis la reĝino. - Li formanĝos nin ĉiujn.

— Ho, ne! — respondis Timigulo. - Li estas Timema Leono, li estas tre kvieta, kaj krome ja li dormas.

— Do ni provu. Sed kiel ni povas fari tion?

- Ĉu multe da musoj estas en via reĝejo?

— Ho multaj miloj!

— Ordonu kolekti ĉiujn, kaj ĉiu kunprenu longan fadenon.

La reĝino Ramina ordonis al la servantoj kaj ili tiel penege ĵetis sin diversflanken, ke tuj malaperis.

— Sed vi, amiko, — Timigulo turnis sin al Fera Hakisto, — faru firman ĉaron por transporti Leonon for de la papavoj.

Fera Hakisto komencis labori kaj agis tiel fervore, ke kiam aperis la unuaj musoj kun longaj fadenoj inter la dentoj, la firma ĉareto kun radoj el integraj lignaj stumpoj estis preparita.

La musoj kuris de ĉie; ili estis multmilnombraj, ĉiuampleksaj kaj ĉiuaĝaj: ĉi tie kolektiĝis malgrandaj musoj, kaj mezaj musoj, kaj grandaj maljunaj musoj. Unu kaduka musa maljunulino trenis sin sur la herbejeton post grandaj penoj kaj post la riverenco al la reĝino tuj falis piedsupren. Du nepinoj metis la avinon sur bardenan folion kaj fervore svingis per herbetoj super ŝi, por ke la venteto rekonsciigu ŝin.

Estis malfacile jungi tian amason da musoj: necesis ligi al la antaŭa akso milojn da fadenoj. Krom tio Hakisto kaj Timigulo hastis, Ĉar timis, ke Leono mortos en la papava kampo kaj la fadenoj interplektiĝis en iliaj manoj. Kaj krome iuj junaj petolemaj musoj kuradis de unu loko al alia kaj malordigis la jungaĵon. Fine, ĉiu fadeno estis ligita per unu fino al la ĉaro kaj per la alia — al musa vosto kaj aperis ordo.

Ĉi tempe vekiĝis Elli kaj mire rigardis tiun strangan vidaĵon. Timigulo kelkvorte rakontis pri la pasintaj eventoj, kaj turnis sin al la musa reĝino:

— Via Majesteco! Permesu min prezenti al vi Elli, la feinon de Murdanta Dometo.

La du altrangaj personoj ĝentile riverencis kaj komencis amikan paroladon…

La preparado estis finita.

Ne estis facile al la du amikoj surmeti la pezan Leonon sur la ĉaron. Tamen ili sukcesis levi lin, kaj la musoj kun helpo de Timigulo kaj Fera Hakisto rapide tiris la ĉaron for de la papava kampo.

Leono estis transportita sur la herbejeton, kie sidis Elli sub gardo de Totoĉjo. La knabino kore dankis la musojn pro la savo de la fidela amiko, kiun ŝi sukcesis firme ekami.

La musoj disronĝis la fadenojn ligitajn al iliaj vostetoj kaj ekrapidis hejmen. La musa reĝino donis al la knabino etan arĝentan fajfileton.

— Se vi bezonos min denove, — diris ŝi, — fajfu en ĝin kaj mi aperos por helpi al vi. Ĝis revido!

- Ĝis revido! — respondis Elli. Sed ĉi-momente Totoĉjo liberiĝis de la ligŝnuro kaj Ramina devis kaŝi sin en la densa herbaro kun hasto tute ne deca por la reĝino.

* * *

La vojaĝantoj pacience atendis ĝis vekiĝos Timema Leono; li tro longe spiris per la venena aero de la papava kampo. Sed Leono estis fortika kaj forta, kaj la malicaj papavoj ne sukcesis murdi lin. Li malfermis la okulojn, kelkfoje larĝe oscedis kaj provis sin etendi sed la traboj de la ĉaro malhelpis.

— Kie mi estas? Ĉu mi ankoraŭ estas viva?

Ekvidinte la amikojn, Leono ege ekĝojis kaj ruliĝis de-sur la ĉaro.

— Rakontu, kio okazis? Mi per ĉiuj fortoj kuris tra la papava kampo, sed post ĉiu paŝo la piedoj fariĝis pli kaj pli pezaj, la laco faligis min kaj mi nenion plu memoras.

Timigulo rakontis kiel la musoj transportis Leonon for de la papava kampo. Leono balancis la kapon:

— Kiel estas mirinde! Mi ĉiam opiniis min granda kaj forta. Sed jen la floroj, tiel sensignifaj kompare kun mi, apenaŭ ne murdis min, sed kompatindaj malgrandaj estaĵoj, la musoj, kiujn mi ĉiam rigardis malestime, savis min! Kaj tio eblis, ĉar ili estis multenombraj, agis akorde kaj fariĝis pli fortaj ol mi, Leono, la reĝo de la bestoj! Sed kion ni faros tuj, miaj amikoj?

— Ni daŭrigos la vojaĝon al Smeralda Urbo, — respondis Elli. - La tri intimaj deziroj devas esti plenumitaj, kaj tio malfermos al mi la vojon en la patrujon!

Kiun similas Gudvin?

Kiam Leono refortiĝis, la tuta kompanio gaje ekpaŝis sur mola verda herbo. Tiel ili atingis la vojon, pavimitan per flavaj brikoj, kaj ĝojis al ĝi kvazaŭ al kara malnova amiko.

Baldaŭ laŭ la flankoj de la vojo aperis belaj plektobariloj, trans ili estis farmulaj dometoj, kaj sur kampoj laboris viroj kaj virinoj. La plektobariloj kaj domoj estis farbitaj en belan helverdan koloron kaj la homoj portis verdajn vestojn.

— Ehe, sekve, komenciĝas Smeralda Lando, — diris Fera Hakisto.

— Kial? — demandis Timigulo.

- Ĉu vi ne scias, ke la smeraldo estas verda?

— Mi nenion scias, — fiere respondis Timigulo. - Sed kiam mi ekhavos cerbon, tiam mi ĉion scios!

La loĝantoj de Smeralda Lando estis ne pli altaj ol la Maĉuloj. Sur la kapoj ili havis la similajn larĝrandajn ĉapelojn kun akra pinto, sed sen la arĝentaj tintiloj. Ŝajnis, ke ili estis ne salutemaj: neniu venis al Elli kaj eĉ defore ne turnis sin por demandi ion. Fakte ili simple timis la grandan minacan Leonon kaj malgrandan Totoĉjon.

— Mi opinias, ke ni devos tranokti en kampo, — notis Timigulo.

— Sed kiel mi volas manĝi! — diris la knabino.- La fruktoj ĉi tie estas bonaj, tamen ili tedis al mi tiel, ke mi ne povas vidi ilin, mi ĉiujn ilin ŝanĝus kontraŭ krusto de pano, kaj Totoĉjo tute maldikiĝis… Kion vi, kompatinda, manĝas?

— Ion, kion mi trovas… — eviteme respondis la hundeto.

Li tute ne volis konfesi, ke ĉiunokte akompanis Leonon dum la ĉasado kaj nutris sin per restaĵoj de lia ĉasaĵo.

Ekvidinte dometon, sur kies peroneto staris la mastrino, kiu aspektis pli salutema ol la aliaj loĝantinoj de la vilaĝo, Elli decidis peti lokon por tranokti. Ŝi lasis la amikojn antaŭ la barilo kaj kuraĝe venis al la peroneto. La virino demandis:

— Kion vi volas, infano?

— Bonvolu enlasi nin por tranokti!

— Sed kun vi estas leono!

— Ne timu lin: li estas dresita, kaj krome li estas poltrono!

— Se tio estas vera, eniru, — respondis la virino, — vi ricevos vespermanĝon kaj litojn.

La kompanio venis en la domon, miriginte kaj timiginte la infanojn kaj la mastron. Kiam pasis la komuna timo, la mastro demandis:

— Kiuj vi estas kaj kien iras?

— Ni iras en Smeraldan Urbon, — respondis Elli, — kaj ni volas viziti Grandegan Gudvin.

- Ĉu vere? Ĉu vi certas, ke Gudvin volos vidi vin?

— Sed kial ne?

— Vidu, li neniun akceptas. Mi multfoje vizitis Smeraldan Urbon, tio estas mirakla kaj belega loko, sed mi neniam sukcesis vidi Grandegan Gudvin, kaj mi scias, ke neniu iam vidis lin…

- Ĉu li neniam eliras?

— Ne. Nokte kaj tage li sidis en la granda trona salono de sia palaco, kaj eĉ tiuj kiuj servas al li ne vidas lian vizaĝon.

— Kiun li similas?

— Estas malfacile diri tion, — penseme respondis la mastro.- La afero jenas, ke Gudvin estas grandega saĝulo kaj povas akcepti iun ajn aspekton. Foje li aperas aspektante kiel birdo aŭ elefanto, sed alifoje surprize transformiĝas en talpon. Aliaj vidis lin en aspekto de fiŝo aŭ muŝo kaj en ĉia alia aspekto, en kiun li decidas transformiĝi. Sed kia estas lia vera aspekto — neniu scias.

— Tio estas mirinda kaj timinda, — diris Elli.- Sed ni provos lin viziti, ĉar aliokaze nia vojaĝo estus vana.

— Por kio vi volas viziti Gudvin la Teruran? — demandis la mastro.

— Mi volas peti, ke li donu iomete da cerbo por mia pajla kapo, — respondis Timigulo.

— Ho, tio estas vera bagatelo por li! Li havas cerbojn pli multe ol li mem bezonas. Kaj ili ĉiuj estas ordigitaj laŭ paketoj, en ĉiu paketo estas aparta speco.

— Sed mi volas, ke li donu al mi koron, — eldiris Hakisto.

— Ankaŭ tio ne estas malfacila, — respondis la mastro, ruzete palpebruminte. - Sur lia ŝnureto sekiĝas la tuta kolekto de koroj ĉiuformaj kaj ĉiuampleksaj.

— Kaj mi volus ricevi de Gudvin bravecon, — diris Leono.

— Gudvin havas en la trona salono grandan poton da braveco, — deklaris la mastro. - Ĝi estas kovrita per ora kovrilo, kaj Gudvin kontrolas, por ke la braveco ne elbolu trans la randon. Certe, li kun plezuro donos al vi porcion.

La tri amikoj, aŭskultante la detalajn klarigojn de la mastro ekĝojegis kaj kun kontentaj ridetoj rigardis unu alian.

— Sed mi volas, — diris Elli, — ke Gudvin revenigu min kun Totoĉjo en Kansason.

— Kie estas Kansaso? — demandis la mirigita mastro.

— Mi ne scias, — malgaje respondis Elli. - Sed tio estas mia patrujo, kaj ĝi devas ie ekzisti.

— Do mi certas, ke Gudvin trovos por vi Kansason. Tamen komence necesas viziti lin, sed tio ne estas facila tasko. Gudvin ne ŝatas sin montri, kaj, verŝajne, li havas por tio konsiderojn, — aldonis la mastro flustre kaj rigardis ĉirkaŭen, kvazaŭ li timus, ke Gudvin tuj elsaltos elsub la lito aŭ el la ŝranko.

Ĉiuj iomete ektimis, kaj Leono apenaŭ ne foriris sur la straton: li opiniis, ke tie estas pli sekure.

La vespermanĝo estis surtabligita, kaj ĉiuj sidiĝis ĉe la tablon. Elli manĝis ĉarman fagopiran kaĉon, kaj ovaĵon, kaj nigran panon; kaj tre ĝojis al tiuj manĝaĵoj, kiuj memorigis al ŝi la malproksiman patrujon. Ankaŭ al Leono oni donis la kaĉon, sed li manĝis ĝin kun abomeno, kaj diris, ke tio estas manĝaĵo por la kunikloj, sed ne por la leonoj. Timigulo kaj Hakisto nenion manĝis, sed Totoĉjo formanĝis sian porcion kaj petis ankoraŭ unu.

La virino enlitigis Elli, kaj Totoĉjo lokis sin apud sia malgranda mastrino. Leono sternis sin apud la sojlo de la

ĉambro kaj gardis, por ke neniu eniru, Fera Hakisto kaj Timigulo staris dum la tuta nokto en angulo, de tempo al tempo flustre konversaciante.

La grandega kaj terura

Smeralda Urbo

Sekvamatene, post kelkaj vojaĝhoroj, la amikoj ekvidis malintensan verdan briladon.

— Tio estas, verŝajne, Smeralda Urbo, — diris Elli.

Ju plu ili iris des pli intensa fariĝis la brilado, sed nur post la tagmezo la vojaĝantoj atingis altan helverdan muregon el brikoj. Antaŭ ili estis granda pordego, ornamita per grandegaj smeraldoj, kiuj brilis tiel forte, ke blindigis eĉ la pentritajn okulojn de Timigulo. Ĉe la pordego finiĝis la vojo, pavimita per flavaj brikoj, kiu dum multaj tagoj fidele direktis ilin, kaj fine venigis al la longatendanta celo.

Sur la pordego pendis sonorilo kaj apude estis la alia pli malgranda. Elli tiris la ŝnuron, kaj la sonorilo eksonis per profunda arĝenta sonoro. La granda pordego malrapide malfermiĝis, kaj la vojaĝantoj eniris volbplafonan ĉambron, sur kies muroj brilis senlima kvanto da smeraldoj.

La vojaĝantojn renkontis malgranda homo vestita nur en la verdajn vestaĵojn; ĉe flanko li havis verdan sakon.

La verda hometo tre miris, kiam ekvidis ĉi tiun strangan kompanion, kaj demandis:

— Kiuj vi estas?

— Mi estas pajloŝtopita timigilo, kaj mi bezonas cerbon! — diris Timigulo.

— Mi estas farita el fero kaj al mi mankas koro, — diris Hakisto.

— Mi estas Timema Leono kaj deziras ricevi bravecon, — diris Leono.

— Mi estas Elli el Kansaso kaj volas reveni en la patrujon, — diris Elli.

— Por kio vi venis en Smeraldan Urbon?

— Ni volas viziti Grandegan Gudvin! Ni esperas, ke li plenumos niajn dezirojn: ja krom Magiisto neniu povas helpi al ni.

— Dum multaj jaroj neniu petis la paspermeson al Gudvin la Terura, — mediteme diris la hometo.- Li estas potenca kaj minaca, kaj se vi venis kun bagatela kaj malica celo — delogi Magiiston de la saĝaj pensoj — li ekstermos vin unumomente.

— Sed ni venis al Grandega Gudvin pro gravaj aferoj, — sugeste diris Timigulo.- Kaj ni aŭdis, ke Gudvin estas bona saĝulo.

— Tio estas vera, — diris la verda hometo. - Li regas Smeraldan Urbon saĝe kaj bone. Tamen por tiuj, kiuj venas en la urbon pro vanta scivolo, li estas terura. Mi estas Pordega Gardisto Faramant, kaj se vi venis, mi devas konduki vin al Gudvin, nur prenu okulvitrojn.

— Okulvitrojn? — miris Elli.

— Sen okulvitroj vin blindigos la lukso de Smeralda Urbo. Eĉ ĉiuj loĝantoj portas okulvitrojn tage kaj nokte. Tio estas ordono de Saĝa Gudvin. La okulvitroj havas seruretojn por ke neniu demetu ilin.

Li malfermis la verdan sakon kaj tie evidentiĝis amaso da verdaj ĉiuampleksaj okulvitroj. Ĉiuj vojaĝantoj, inkluzive

Leonon kaj Totoĉjon, prenis okulvitrojn, kiujn Pordega Gardisto fermis per etaj seruroj.

Ankaŭ Pordega Gardisto surmetis okulvitrojn, kondukis la eksilentintajn vojaĝantojn tra la kontraŭa pordo kaj ili trafis sur la straton de Smeralda Urbo.

La brilo de Smeralda Urbo blindigis la vojaĝantojn malgraŭ ke iliaj okuloj estis defenditaj per la okulvitroj. Laŭ la flankoj de la strato altiĝis luksaj domoj el verda marmoro, kies muroj estis ornamitaj per smeraldoj. La pavimo estis el verdaj marmoraj platoj, kaj inter ili estis enigitaj smeraldoj. Sur la stratoj amasiĝis homoj.

Al la strangaj kunuloj de Elli la loĝantoj rigardis scivole, tamen neniu ekparolis kun la knabino: ankaŭ ĉi tie oni timis Leonon kaj Totoĉjon. La urbaj loĝantoj estis en verdaj vestoj kaj ilia haŭto rebrilis brun-verd-kolore. Ĉio havis verdan koloron en Smeralda Urbo, eĉ la suno lumis per verdaj radioj.

Pordega Gardisto kondukis la vojaĝantojn tra verdaj stratoj kaj ili venis al granda bela konstruaĵo, kiu situis en la centro de la urbo. Tio estis la palaco de Grandega Saĝulo kaj Magiisto Gudvin.

La koro de Elli ektremis de maltrankvilo kaj timo, kiam ŝi iris tra la palaca parko, ornamita per fontanoj kaj florbedoj; tuj klariĝos ŝia sorto, tuj ŝi ekscios, ĉu revenigos Magiisto Gudvin ŝin en la patrujon, aŭ ŝi vane celis ĉi tien venkinte tiom da obstakloj.

La palaco de Gudvin estis bone defendita kontraŭ malamikoj: ĝin ĉirkaŭbaris alta murego antaŭ kiu estis plenakva foskavo, kaj trans la foskavon oni povis laŭbezone meti ponton.

Kiam Pordega Gardisto kaj la vojaĝantoj venis al la foskavo, la ponto estis levita. Sur la muro staris alta Soldato, vestita en verdan uniformon. La verda barbo de Soldato longis pli malsupre ol la genuoj. Li tre fieris pri sia barbo kaj ne vane: simila barbo ne ekzistis en la regno de Gudvin. Enviuloj parolis, ke Soldato ne havis aliajn valoraĵojn krom la barbo, kaj nur la barbo donis al li eblecon atingi tiun altan postenon, kiun li okupas.

En la manoj de Soldato estis spegulo kaj kombilo. Li rigardis en la spegulon kaj kombis sian luksan barbon, kaj ĉi tiu okupo tiel allogis lian atenton, ke li nenion pli vidis kaj aŭdis.

— Din Gior! — kriis al Soldato Pordega Gardisto.- Mi kondukis alilandanojn, kiuj volas viziti Grandegan Gudvin!

Nenia respondo estis.

Timigulo ekkriis per sia raŭka voĉo:

— Sinjoro Soldato, enlasu nin, la famajn vojaĝantojn, la venkintojn de sabrodentaj tigroj kaj kuraĝajn navigantojn tra riveroj!

Nenia respondo estis.

- Ŝajnas, ke via amiko estas distriĝema, ĉu ne? — demandis Elli.

— Jes, bedaŭrinde, li estas tia, — respondis Pordega Gardisto.

— Estimato! Turnu vian atenton al ni! — kriis Hakisto. - Ne, li ne aŭdas. Kriu ni kune!..

Ĉiuj riparis sin, kaj Hakisto eĉ prenis sian funelon anstataŭ megafono. Laŭ signalgesto de Timigulo ĉiuj kriegis kiel ili

povis:

— Sinj-oro Sol-da-to! En-lasu nin! Sinj-oro Sol-da-to!!! En-lasu nin!!!

Timigulo surdige batis la parapeton de la foskavo per sia bastoneto kaj Totoĉjo sonore bojis. Nenia reago estis: Soldato kiel antaŭe amoplene metas en sia barbo unu haron al alia.

— Mi vidas, ke mi devas muĝi kiel en arbaro, — diris Leono.

Li pli firme sin apogis sur la piedojn, levis la kapon kaj eligis tian muĝegon, ke sonoris vitroj de la domoj, ektremis la floroj, elplaŭdis akvo el la basenoj, kaj scivolemaj gapuloj, kiuj demalproksime rigardis la strangan kompanion, diskuris diversflanken, ŝtopante la orelojn. Kaŝinte la kombilon kaj spegulon en la poŝon, Soldato klinis sin de-sur la muro kaj mire komencis pririgardi la venintojn. Kiam li rekonis inter ili Pordegan Gardiston, li ekspiris trankvile.

- Ĉu tio estas vi, Faramant? — demandis li. - Kio okazis?

— La afero jenas, Din Gior, — kolerete respondis Pordega Gardisto, — ke ni preskaŭ la tutan horduonon ne povis vin elvoki!

— Ah, nur duonon? — senzorge diris Soldato.- Do tio estas bagatelo. Pli bone diru al mi, kiuj estas kun vi?

— Ili estas alilandanoj kiuj volas viziti Grandegan Gudvin!

— Do ili eniru, — sopire diris Din Gior.- Mi raportos pri ili al Gudvin…

Li mallevis la ponton, kaj la vojaĝantoj, adiaŭinte Pordegan Gardiston, transiris la ponton kaj trafis en la palacon. Ili estis

kondukitaj en la akceptejon. Soldato petis ilin viŝi la piedojn per verda tapiŝeto ĉe la eniro kaj proponis al ili sidiĝi en verdajn fotelojn.

— Sidu ĉi tie, sed mi venos al la pordo de la trona salono kaj raportos al Grandega Gudvin pri via alveno.

Post kelkaj minutoj Soldato revenis, kaj Elli demandis lin:

- Ĉu vi vidis Gudvin?

— Ho ne, mi neniam lin vidas! — sekvis la respondo. - Grandega Gudvin ĉiam parolas kun mi trans la pordo: verŝajne, li havas tiel teruran aspekton, ke Magiisto simple ne volas timigi la homojn. Mi raportis pri via alveno. Komence Gudvin ekkoleris kaj ne volis aŭskulti. Poste li subite komencis demandi pri tio kiel vi estas vestitaj. Kaj kiam li eksciis, ke vi havas la arĝentajn ŝuetojn, li eksterordinare ekinteresiĝis pri tio kaj diris, ke akceptos vin ĉiujn. Sed ĉiutage li allasas nur unu vizitanton — tio estas lia kutimo. Kaj ĉar vi loĝos ĉi tie kelkajn tagojn, li ordonis doni al vi ĉambrojn, por ke vi ripozu post la longa vojaĝo.

— Transdonu nian dankon al Grandega Gudvin, — respondis Elli.

La knabino decidis, ke Magiisto ne estas tiel terura, kiel oni diras, kaj li revenigos ŝin hejmen.

Din Gior fajfis en verdan fajfileton kaj venis bela junulino en verda silka robo. Ŝi havis belan glatan verdan haŭton, verdajn okulojn kaj luksajn verdajn harojn. Flita (ŝi havis tiun nomon) malalte riverencis al Elli kaj diris:

— Sekvu min, kaj mi kondukos vin en vian ĉambron.

Ili iris tra riĉaj ĉambroj, multfoje malsupreniĝis kaj leviĝis laŭ ŝtuparoj, kaj fine, Elli trafis en sian ĉambron. Tio estis la plej ĉarma kaj komforta ĉambro en la mondo, kun malgranda lito, kun fontano meze, el kiu eliĝis maldika akva striflueto, falanta en belan basenon. Certe, ĉi tie ĉio havis verdan koloron.

— Estu ĉi tie kvazaŭ hejme, — diris la junulino.- Grandega Gudvin akceptos vin morgaŭ matene.

Ŝi lasis Elli kaj diskondukis la aliajn vojaĝantojn en iliajn ĉambrojn. La ĉambroj estis bonege meblitaj kaj lokiĝis en la plej bona parto de la palaco.

Tamen ĉirkaŭa lukso ne impresis Timigulon. Kiam li trafis en sian ĉambron, li staris apud la pordo kun la plej indiferenta aspekto kaj staris samloke ĝis la mateno. La tutan nokton li gapis la al araneeto, kiu senzorge plektis sian reton kvazaŭ estis ne en la bela palaco, sed en malriĉa kabano de botisto.

Fera Hakisto, kvankam li kuŝiĝis sur la liton, tamen faris tion pro la kutimo de tiu tempo, kiam li estis karnosanga. Sed li ne dormis la tutan nokton, senĉese movante la kapon, brakojn kaj gambojn, por konvinkiĝi, ke ili ne rustiĝis.

Leono kun plezuro kuŝiĝus sur pajlan sternaĵon en malantaŭa korto, sed oni ne permesis tion. Li grimpis sur la liton, bulvolviĝis kvazaŭ kato, kaj ronkis tra la tuta palaco. Lian tondran ronkon akompanis maldika ronketo de Totoĉjo, kiu ĉi foje decidis loki sin kune kun sia forta amiko.

Mirindaj transformiĝoj de Magiisto Gudvin

Matene Flita lavis kaj kombis Elli kaj kondukis ŝin en la tronan salonon de Gudvin.

En la halo apud la trona salono kolektiĝis la kortegaj damoj kaj kavaliroj en luksaj kostumoj. Gudvin neniam eliris al ili kaj neniam akceptis ilin en sia ĉambro. Tamen dum multaj jaroj ili ĉiun matenon pasigis en la palaco, mokante kaj klaĉante; ili nomis tion la kortega servo kaj tre fieris pri ĝi.

La korteganoj rigardis al Elli kun miro kaj, rimarkinte ŝiajn arĝentajn ŝuetojn, klinis sin antaŭ ŝi ĝis la planko.

— Feino… Feino… Ŝi estas Feino… — aŭdeblis la flustro.

Unu el la plej kuraĝaj korteganoj proksimiĝis al Elli kaj, senĉese riverencante, demandis:

— Mi kuraĝas demandi, kara sinjorino Feino, ĉu vi vere havos aŭdiencon ĉe Gudvin la Terura?

— Jes, Gudvin volas min vidi, — modeste demandis Elli.

En la amaso traflugis mirbruo. Ĉi-tempe sonoris tintilo.

— La signalo! — diris Flita.- Gudvin postulas vin en la tronan salonon.

Soldato malfermis la pordon. Elli nekuraĝe eniris kaj trafis en mirindan lokon. La trona salono de Gudvin estis ronda kun alta volba plafono; kaj ĉie — sur la planko, plafono, muroj — brilis sennombraj juvelaj ŝtonoj.

Elli rigardis antaŭen. En la centro de la ĉambro staris la trono el verda marmoro, brilanta per smeraldoj. Kaj sur ĉi tiu trono kuŝis grandega Viva Kapo, nur kapo, sen korpo…

Kapo havis tian sugestan aspekton, ke Elli estis konsternita. La vizaĝo de Kapo estis glata kaj polurbrilanta, kun pufaj vangoj, kun grandega nazo, kun ampleksaj firme kunpremitaj lipoj. La nuda kranio brilis kvazaŭ konveksa spegulo. Kapo ŝajnis kvazaŭ senviva: nek sulko estis sur la frunto, nek falto ĉe la lipoj, kaj sur la tuta vizaĝo vivaj estis nur la okuloj. Ili kun nekomprenebla lerteco turniĝis kaj direktiĝis plafonen. Kiam la okuloj moviĝis, en silento de la salono aŭdeblis knaro, kaj tio konsternis Elli.

La knabino rigardis al la nekomprenebla moviĝo de la okuloj kaj tiel embarasiĝis, ke forgesis saluti Kapon.

— Mi estas Gudvin, la Grandega kaj Terura! Kiu vi estas kaj por kio maltrankviligas min?

Elli rimarkis, ke la buŝo de Kapo ne moviĝas kaj la voĉo, nelaŭta kaj eĉ agrabla, aŭdiĝas kvazaŭ deflanke.

La knabino vigliĝis kaj respondis:

— Mi estas Elli, malgranda kaj malforta. Mi alvenis demalproksime kaj petas vin helpi.

La okuloj denove turniĝis kaj fiksiĝis rigardante flanken; ŝajnis, ke ili deziras rigardi al Elli, sed ne povas.

La voĉo demandis:

— De kie vi prenis la arĝentajn ŝuetojn?

— El la kaverno de la malica sorĉistino Gingema. Sur ŝin falis mia dometo kaj dispremis ŝin, kaj nun la karaj Maĉuloj estas liberaj…

- Ĉu la Maĉuloj estas liberigitaj? — vigliĝis la voĉo. - Kaj Gingema ne ekzistas plu? Tio estas agrabla novaĵo! — La

okuloj de Viva Kapo ekturniĝis kaj, fine, direktiĝis al Elli. - Sed kion vi volas de mi?

— Revenigu min en la patrujon, en Kansason, al la paĉjo kaj panjo...

- Ĉu vi estas el Kansaso? — interrompis ŝin la voĉo, kaj en ĝi aŭdiĝis la bonaj homaj voĉtonoj.- Kaj kiel nun estas tie... — Sed la voĉo subite eksilentis, kaj la okuloj turniĝis flanken de Elli.

— Mi estas el Kansaso, — ripetis la knabino.- Kaj kvankam via lando estas bonega, sed mi ne ŝatas ĝin, — kuraĝe daŭrigis ŝi. Ĉi tie ĉiupaŝe estas danĝeroj.

— Sed kio okazis al vi? — interesiĝis la voĉo.

— Dumvoje min atakis Hommanĝulo. Li formanĝus min, se al mi ne helpus miaj fidelaj amikoj, Timigulo kaj Fera Hakisto. Poste nin persekutis sabrodentaj tigroj... Kaj poste ni trafis en teruran papavan kampon... Ho, tio estis vera dorma regno! Mi, Leono kaj Totoĉjo ekdormis tie. Kaj se ne helpus Timigulo kaj Fera Hakisto, kaj ankoraŭ la musoj, ni ĉiuj dormus tie ĝis nun, ĝis ni mortus... Sed por ĉion rakonti ne sufiĉos la tuta tago. Kaj nun mi petas vin, bonvolu plenumi tri intimajn dezirojn de miaj amikoj, kaj kiam vi ilin plenumos, vi devos revenigi min hejmen.

— Sed kial mi devas revenigi vin hejmen?

- Ĉar tio estas skribita en la magia libro de Villina...

— Ah, tiu estas bona sorĉistino el Flava Lando, mi aŭdis pri ŝi, — diris la voĉo. Ŝiaj aŭguroj ne ĉiam plenumiĝas.

— Kaj krome, — daŭrigis Elli, — ĉar la fortaj devas helpi al la malfortaj. Vi estas grandega saĝulo kaj magiisto, sed mi

estas mallerta malgranda knabino.

— Vi estis sufiĉe forta por murdi la malican sorĉistinon, — oponis Kapo.

— Tion faris la sorĉo de Villina, — simple respondis la knabino.- Tio ne estas mia merito.

— Jen estas mia respondo, — diris Viva Kapo, kaj ĝiaj okuloj ekturniĝis tiel rapide, ke Elli time krietis.- Mi nenion faras senpage. Se vi deziras uzi mian magian arton, por reveni hejmen, vi devas fari tion, kion mi ordonos al vi.

La okuloj de Kapo palpebrumis multfoje laŭvice. Malgraŭ timo, Elli kun intereso observis la okulojn kaj atendis kion ili faros plu. La moviĝoj de la okuloj tute ne konformiĝis al la vortoj de Kapo kaj al la voĉtono, kaj al la knabino ŝajnis, ke la okuloj vivas memstare.

Kapo atendis demandon.

— Sed kion mi faru? — demandis mirigita Elli.

— Liberigu Violan Landon de la potenco de la malica sorĉistino Bastinda, — respondis Kapo.

— Tamen mi ne povas! — ekdiris Elli time.

— Sed vi liberigis la Maĉulojn kaj sukcesis ricevi la magiajn arĝentajn ŝuetojn de Gingema. Restas nur unu malica sorĉistino en mia regno, kaj sub ŝia potenco suferas la kompatindaj, nekuraĝaj Palpebrumuloj, la loĝantoj de Viola Lando. Ankaŭ ili bezonas liberon…

— Sed kiel mi faros tion? — demandis Elli.- Ja mi ne povas murdi sorĉistinon Bastinda!

— Hm, hm… — la voĉo iomete eksilentis.- Tio ne gravas por mi. Eblas ŝovi ŝin en kaĝon, eblas forpeli ŝin el Viola Lando, eblas… Do, finfine, vi — ekkoleris la voĉo, — vi surloke ekvidos, kion eblas fari! Gravas nur liberigi la Palpebrumulojn el ŝia potenco, kaj, laŭ viaj rakontoj pri vi mem kaj pri viaj amikoj, vi povas kaj devas fari tion. Tion diris Gudvin, la Grandega kaj Terura, kaj lia vorto estas leĝo!

La knabino ekploris.

— Vi postulas de ni ion neeblan!

- Ĉiu rekompenco devas esti meritita, — sektone kontraŭdiris Kapo.- Jen estas mia lasta vorto: vi revenos en Kansason al la patro kaj patrino, kiam vi liberigos la Palpebrumulojn. Memoru, ke Bastinda estas sorĉistino potenca kaj malica, terure potenca kaj malica, kaj necesas senigi ŝin de la sorĉa forto. Iru kaj ne revenu al mi ĝis vi plenumos vian taskon.

La malgaja Elli lasis la tronan salonon kaj revenis al la amikoj, kiuj maltrankvile atendis ŝin.

— Nenia espero estas! — diris la knabino kun larmoj.- Gudvin ordonis al mi senigi la malican Bastinda de la sorĉa forto, sed mi tion neniam sukcesos!..

Ĉiuj ĉagreniĝis kaj neniu povis konsoli Elli. Ŝi iris en sian ĉambron kaj ploris ĝis ekdormis.

Sekvamatene la verdbarba Soldato venis por Timigulo.

— Sekvu min, vin atendas Gudvin.

Timigulo eniris la tronan salonon kaj ekvidis sur la trono belegan Maran Virinon kun brilanta fiŝa vosto. La vizaĝo de Virino estis senmova kvazaŭ masko, la okuloj rigardis

unuflanken, Virino svingis ventumilon, farante per brako unuformajn mekanikajn movojn.

Timigulo atendis vidi Vivan Kapon kaj embarasiĝis, sed poste ekkuraĝis kaj respekteme riverencis. Mara Virino diris per agrabla malalta voĉo, kiu sonis, ŝajne, de flanko:

— Mi estas Gudvin, la Grandega kaj Terura! Kiu vi estas kaj por kio venis al mi?

— Mi estas timigilo, ŝtopita per pajlo, — respondis Timigulo.- Mi petas vin doni al mi cerbon por mia pajla kapo. Tiam mi similos ĉiujn homojn en via regno, kaj tio estas la plej intima mia deziro!

— Kial vi petas pri tio min?

- Ĉar vi estas saĝa, kaj neniu, krom vi, helpos min.

— Mi ne disdonas la favoron senpage, — respondis Mara Virino.- Kaj jen estas mia respondo: senigu Bastinda de la sorĉa forto, kaj mi donos al vi tiom da cerbo, bonega cerbo, ke vi fariĝos la plej saĝa homo en la regno de Gudvin.

— Sed vi la samon ordonis al Elli! — mire diris Timigulo.

— Por mi ne gravas kiu faros tion, — respondis la voĉo. - Tamen sciu: dum la Palpebrumuloj restas la sklavoj de Bastinda, via peto ne plenumiĝos. Iru kaj meritu la cerbon.

Timigulo malgaje plandis al la amikoj kaj rakontis al ili, kiel lin akceptis Gudvin.

Ĉiuj miris, kiam eksciis, ke Gudvin aperis antaŭ Timigulo en la aspekto de la belega Mara Virino.

Sekvatage Soldato elvokis Feran Hakiston. Kiam li venis en la tronan salonon, portante sur ŝultro la toporon, kiun neniam lasis, li ekvidis nek Vivan Kapon, nek Maran Virinon. Sur la trono amasiĝis monstra besto. Lia muzelo estis kvazaŭ rinocera, kaj sur ĝi estis dislokitaj ĉirkaŭ dek okuloj, stulte rigardantaj diversflanken. Dek du diversampleksaj piedoj pendis de la mallerta korpo. La haŭto de la besto ie estis kovrita de vila hararo; ie estis nuda kaj sur ĝia kruda griza surfaco elŝoviĝis verukaj tuberoj.

Pli malagrabla monstro ne estus imagebla. La koro de ĉiu homo vidanta ĝin ekbatus pro teruro. Sed Hakisto ne havis koron, tial li ne ektimis kaj ĝentile salutis la monstron. Tamen li forte seniluziiĝis, ĉar atendis vidi Gudvin en la aspekto de la belega Virino, kiu, laŭ la opinio de Hakisto, pli baldaŭ donus al li koron.

— Mi estas Gudvin, la Grandega kaj Terura! — ekmuĝis la besto per voĉo, kiu eliĝis ne el la faŭko de la besto, sed el malproksima angulo de la ĉambro.- Kiu vi estas kaj por kio maltrankviligas min?

— Mi estas Hakisto farita el fero. Mi ne havas koron kaj ne povas ami. Donu al mi koron, kaj mi amos same kiel la aliaj homoj. Tio estas mia la plej intima deziro.

— Nur deziroj kaj deziroj! Vere, por plenumi ĉiujn viajn intimajn dezirojn, mi devas tage kaj nokte sidi antaŭ miaj magiaj libroj.- Kaj post paŭzo la voĉo aldonis: — Se vi volas havi koron, perlaboru ĝin!

— Kiel?

— Kaptu Bastinda, enigu ŝin en ŝtonan karceron! Vi ricevos la plej grandan, la plej bonan kaj la plej plenaman koron en la regno de Gudvin! — elmuĝis la monstro.

Fera Hakisto ekkoleris kaj paŝis antaŭen prenante la toporon de la ŝultro. La ago de Hakisto estis tiel rapida, ke la besto ektimis. Ĝi kolere jelpis:

— Tuj haltu! Ankoraŭ unu paŝo kaj por vi kaj viaj amikoj estos malbone!

Fera Hakisto konfuzite lasis la tronan salonon kaj hastis kun la malbona informo al siaj amikoj.

Timema Leono kolere diris:

— Malgraŭ ke mi estas poltrono, mi devas mezuri la fortojn kun Gudvin. Se li aperos en la aspekto de Besto mi muĝegos kiel al la sabrodentaj tigroj kaj timigos ĝin. Se li akceptos la aspekton de Mara Virino, mi kaptos ŝin kaj parolos kun ŝi laŭ mia kutimo. Sed pli bone, ke li estu Viva Kapo, — mi rulus ĝin de unu angulo al alia kaj suprenĵetus ĝin, kvazaŭ pilkon ĝis ĝi plenumus niajn dezirojn.

Sekvamatene estas la vico de Leono iri al Gudvin, sed kiam li venis en la tronan salonon, tiam li desaltis kun mirego: super la trono ŝvebis kaj brilegis Fajra Globo. Leono duonfermis la okulojn.

El angulo eksonis la voĉo:

— Mi estas Gudvin, la Grandega kaj Terura! Kiu vi estas kaj kial vi tedas min?

— Mi estas Timema Leono! Mi volus ricevi de vi iomete da braveco, por fariĝi la reĝo de la bestoj, kiel ĉiuj min nomas.

— Helpu forpeli Bastinda el Viola Lando, kaj la tuta braveco, kiu estas en la palaco de Gudvin, estos via! Sed, se vi ne faros tion, vi ĉiam restos poltrono. Mi ensorĉos vin, kaj vi timos eĉ la musojn kaj ranojn!

Incitita Leono komencis ŝteliri al Globo, por kapti ĝin, sed li eksentis tian varmegon, ke ekmuĝis kaj kunpreminte la voston forkuris el la salono. Li revenis al la amikoj kaj rakontis pri la akcepto, kiun aranĝis al li Gudvin.

— Kio okazos al ni plue? — malgaje demandis Elli.

— Nenio restas, krom provi plenumi la ordonon de Gudvin, — diris Leono.

— Sed kio okazos, se ni ne sukcesos? — oponis la knabino.

— Mi neniam ricevos bravecon, — respondis Leono.

— Mi neniam ricevos cerbon, — diris Timigulo.

— Mi neniam ricevos koron, — aldonis Hakisto.

— Kaj mi neniam revenos hejmen, — eldiris Elli kaj ekploris.

— Kaj la najbara Hektoro la tutan vivon konfirmos, ke mi forkuris de la farmejo nur pro tio, ke ektimis la decidan batalon kontraŭ li, — finis Totoĉjo.

Poste Elli viŝis la larmojn kaj diris:

— Mi provos! Sed mi certas, ke eĉ por ĉiuj bonoj de la mondo, mi ne aŭdacos levi manon kontraŭ Bastinda.

— Mi iru kun vi, — diris Leono.- Kvankam mi estas tro timema por helpi al vi en la lukto kontraŭ la malica sorĉistino, sed eble mia helpo estos utila por vi.

— Ankaŭ mi iru, — diris Timigulo.- Kvankam mi per nenio povas esti utila: ĉar mi estas tro stulta!

— Mi ne havas sufiĉe da fortoj por ofendi Bastinda, malgraŭ ke ŝi estas treege aĉa virino, — diris Fera Hakisto.- Sed se vi

iros, mi, certe, iru kun vi, amikoj!

— Do, Totoĉjo, — grave deklaris la hundeto, — Totoĉjo, certe, neniam lasas la amikojn en embaraso.

Elli fervore dankis la fidelajn amikojn.

Ili decidis foriri frumatene morgaŭ.

Fera Hakisto akrigis la toporon, zorgeme lubrikis ĉiujn artikojn kaj plenigis ĝis la kovrilo la lubrikilon per la plej bona oleo. Timigulo petis ŝtopi lin per freŝa pajlo. Elli trovis penikon kaj farbojn kaj renovigis liajn okulojn, buŝon kaj orelojn, kiuj senkoloriĝis pro polvo kaj suno. Flita plenigis la korbon de Elli per bongustaj manĝaĵoj. Ŝi kombis la hararon de Totoĉjo kaj ligis al lia kolo arĝentan tintilon.

Frumatene ilin vekis krio de verda koko, kiu loĝis en la malantaŭa korto.

La lasta sorĉo de Bastinda

Al la pordego de Smeralda Urbo la vojaĝantojn kondukis la verdbarba Soldato. Pordega Gardisto deprenis iliajn okulvitrojn kaj metis ilin en la sakon.

- Ĉu vi jam forlasas nin? — ĝentile demandis li.

— Jes, ni devas iri, — malgaje respondis Elli.- Kie komenciĝas la vojo en Violan Landon?

— Tien ne ekzistas vojo, — respondis Faramant.- Neniu volonte iras en la landon de la malica Bastinda.

— Do kiel ni trovos ŝin?

— Vi ne devos maltrankviliĝi pri tio, — diris Pordega Gardisto.- Kiam vi venos en Violan Landon, Bastinda mem trovos kaj sklavigos vin.

— Sed povas esti, ke ni sukcesos senigi ŝin de ŝia magia forto? — diris Timigulo.

— Ah, ĉu vi deziras venki Bastinda? Des pli malbone estas por vi! Kontraŭ ŝi ankoraŭ neniu provis batali, krom Gudvin, sed li, — Pordega Gardisto mallaŭtigis la voĉon, — malsukcesis. Ŝi penos kapti vin antaŭ ol vi povos ion aranĝi. Estu singardemaj! Bastinda estas ege malica kaj lerta sorĉistino, kaj venki ŝin estas tre malfacile. Iru tien, de kie leviĝas la suno, kaj vi venos en ŝian landon. Mi deziras sukcesojn al vi!

La vojaĝantoj adiaŭis al Faramant, kaj li fermis post ili la pordegon de Smeralda Urbo. Elli turnis sin orienten, la aliaj sekvis ŝin. Ĉiuj estis malgajaj, ĉar sciis kiel malfacilan taskon ili devas plenumi. Nur senzorga Totoĉjo gaje kuradis tra

kampo kaj pelis grandajn buntajn papiliojn: li kredis la fortojn de Leono kaj Fera Hakisto kaj esperis la inventemon de Timigulo.

Elli ekrigardis la hundeton kaj kriis de miro: la rubando ĉirkaŭ lia kolo el la verda transformiĝis en la blankan.

— Kion signifas tio? — demandis ŝi la amikojn.

Ĉiuj rigardis unu al alia, kaj Timigulo profundpense konstatis:

— Tio estas sorĉo!

Ĉar la aliaj variantoj ne ekzistis, ĉiuj konsentis tion kaj iris pluen. Smeralda Urbo malaperis fore. La lando fariĝis dezerta: la vojaĝantoj proksimiĝis al la regno de Bastinda.

Ĝis la tagmezo la suno lumis en la okulojn, blindigante ilin, sed ili iris tra ŝtonoza plataĵo kaj estis eĉ ne unu arbo por kaŝi sin en la ombron. Vespere Elli laciĝis kaj Leono vundis la piedojn kaj lamis.

Ili haltis por tranokto. Timigulo kaj Fera Hakisto staris garde, la aliaj ekdormis.

* * *

La malica Bastinda havis nur unu okulon, sed vidis ŝi tiel, ke ne ekzistis anguleto en Viola Lando, kiu kaŝiĝus de ŝia akrevida rigardo.

Vespere elirante por sidi sur la peroneto, Bastinda pririgardis per la okulo sian bienon kaj ektremis de kolero: tre malproksime, sur la limo de sia lando, ŝi ekvidis la malgrandan dormantan knabinon kaj ŝiajn amikojn.

La sorĉistino blovis en fajfilon. Al la palaco de Bastinda brue alkuris aro da grandaj lupoj kun furiozaj flavaj okuloj, kun grandaj kojnodentoj, elŝoviĝantaj el la malfermitaj faŭkoj. La lupoj eksidis sur la malantaŭajn piedojn kaj spiregante rigardis Bastindan.

— Kuru okcidenten! Tie vi trovos malgrandan knabinon, arogante penetrintan mian landon kaj kun ŝi la kunulojn. Ĉiujn disŝiru peceten!

— Kial vi ne kaptas ilin por sklavigi? — demandis la luparestro.

— La knabino estas malforta. Ŝiaj kunuloj ne povas labori: unu estas pajloŝtopita, la alia — fera. Kaj kun ili estas Leono, kiu ankaŭ estas senutila.

Jen kiel vidis Bastinda per la sola okulo!

La lupoj kuregis.

- Ŝiru peceten! Peceten! — jelpis la sorĉistino al ili.

Sed Timigulo kaj Fera Hakisto ne dormis. Ili ĝustatempe rimarkis la proksimiĝon de la lupoj.

— Veku Leonon, — proponis Timigulo.

— Ne necesas, — respondis Fera Hakisto.- Tio estas mia afero — venki la lupojn. Mi aranĝos al ili bonan renkonton!

Kaj li elpaŝis antaŭen. Kiam la luparestro atingis Feran Hakiston, larĝe malfermante la ruĝan faŭkon, Hakisto svingis la bone akrigitan toporon kaj senkapigis la lupon. La lupoj kuris vice, unu post alia; kiam la sekva ĵetis sin al Fera Hakisto, tiu jam preparis sin kaj staris kun la suprenlevita toporo, kaj la kapo de la lupo falis surteren.

Kvardek kruelajn lupojn havis Bastinda kaj kvardekfoje levis Fera Hakisto sian toporon. Kaj kiam li levis ĝin la kvardek unuan fojon neniu lupo estis viva: ĉiuj kuŝis ĉe la piedoj de Fera Hakisto.

— Bonega batalo! — admiris Timigulo.

— La arbojn haki estas pli malfacile, — modeste respondis Hakisto.

La amikoj ĝisatendis la matenon. Vekiĝinte kaj ekvidinte la amason de la mortaj lupoj, Elli ektimis. Timigulo rakontis pri la nokta batalo, kaj knabino tutanime dankis Feran Hakiston. Post la matenmanĝo la kompanio brave ekvojaĝis.

La maljuna Bastinda ŝatis dolĉe kuŝi en la lito. Ŝi leviĝis malfrue kaj eliris sur la peroneton por demandi la lupojn, kiel ili forronĝis la arogantajn vojaĝantojn.

Kiel ŝi estis kolera kiam ekvidis, ke la vojaĝantoj daŭrigas iri, sed la fidelaj lupoj kuŝas mortaj!

Bastinda fajfis dufoje, kaj en aero rondflugis aro da rabaj kornikoj kun feraj bekoj. La sorĉistino kriis:

— Flugu okcidenten. Tie estas alilandanoj! Beku ilin ĝismorte! Rapidu! Rapidu!

La kornikoj kun furioza grakado rapidflugis renkonten al la vojaĝantoj. Ekvidinte ilin Elli ektimegis. Sed Timigulo diris:

— Ilin venki estas mia devo! Ja mi ne vane estas porkornika timigilo! Staru post mi! — Kaj li surŝovis la ĉapon sur la frunton, larĝe etendis la brakojn kaj ekhavis la aspekton de reala timigilo.

La kornikoj konsterniĝis kaj senorde ekturniĝis en aero. Sed la kornikestro raŭke grakis:

— Kion vi timas? La timigilo estas pajloŝtopita! Jen kiel mi punos ĝin!

Kaj la estro volis sidiĝi sur la kapon de Timigulo, sed tiu kaptis lian flugilon kaj momente rompis lian kolon. Poste alia korniko ĵetis sin samdirekten kaj ankaŭ lian kolon rompis Timigulo. Kvardek rabajn kornikojn kun feraj bekoj havis Bastinda, kaj kolojn de ĉiuj rompis la brava Timigulo kaj ĵetis ilin amase.

La vojaĝantoj dankis Timigulon pro la konjektemo kaj denove movis sin orienten.

Kiam Bastinda ekvidis, ke ŝiaj fidelaj kornikoj kuŝas sur la tero mortamase, sed la vojaĝantoj sentime iras antaŭen, ŝin plenigis kaj kolero kaj timo.

— Kiel? Ĉu ne sufiĉas mia sorĉarto por haltigi la arogantan knabinon kaj ŝiajn kunulojn?!

Bastinda ekfrapis per la piedoj kaj trifoje blovis en la fajfilon. Al ŝia voko kunflugis amaso da kruelaj nigraj abeloj, kies mordo estas mortiga.

— Flugu okcidenten! — elmuĝis la sorĉistino.- Trovu tie la alilandanojn kaj mordpiku ilin ĝismorte! Rapidu! Rapidu!

Kaj la abeloj kun surdiga zumado flugis renkonten al la vojaĝantoj. Fera Hakisto kaj Timigulo rimarkis ilin demalproksime. Timigulo tuj konjektis kion fari.

— Prenu mian pajlon! — kriis li al Fera Hakisto.- Kovru per ĝi Elli, Leonon kaj Totoĉjon, kaj la abeloj ne atingos ilin!

Li lerte malbutonumis la kaftanon, kaj de tie elŝutis la tutan amason da pajlo. Leono, Elli kaj Totoĉjo ĵetis sin surteren. Hakisto rapide kovris ilin kaj rektstature staris.

La amaso da abeloj kun furioza zumado ĵetis sin al Fera Hakisto. Hakisto ekridetis: la abeloj rompis la venenajn pikilojn kontraŭ la fero kaj tuj mortis, ĉar abelo ne povas vivi sen la pikilo. Ili falis, anstataŭ ili flugis aliaj kaj ankaŭ provis piki la feran korpon de Hakisto.

Baldaŭ ĉiuj abeloj kuŝis mortaj sur la tero kvazaŭ amaso da nigraj karberoj. Leono, Elli kaj Totoĉjo elgrimpis el sub la pajlo, kolektis ĝin kaj ŝtopis Timigulon. La amikoj daŭrigis la vojon.

La malica Bastinda neordinare ekkoleris kaj ektimis, kiam ŝi estis vidinta, ke ŝiaj fidelaj abeloj pereis, sed la vojaĝantoj pluiras antaŭen. Ŝi ŝiris la harojn, knaris per la dentoj kaj pro kolero longe ne povis diri eĉ unu vorton.

Fine la sorĉistino sin ekposedis. kaj vokis siajn servistojn — Palpebrumulojn. Bastinda ordonis al ili armiĝi kaj ekstermi la arogantajn vojaĝantojn. La Palpebrumuloj estis ne tro kuraĝaj — ili kompatinde ekpalpebrumis kaj larmoj glitis el iliaj okuloj, sed ili ne aŭdacis malobei la ordonon de sia reĝino kaj komencis serĉi la armilojn. Tamen ĉar ili neniam militis (Bastinda la unuan fojon turnis sin al ilia helpo), tial ili neniajn armilojn havis, kaj ili armis sin kiu per kaserolo, kiu per pattenilo, kiu per florpoto, kaj iuj laŭte klakis per infanaj klakiloj.

Kiam Leono ekvidis, kiel la Palpebrumuloj singardeme proksimiĝas, kaŝante sin unu post alia, puŝante unu alian kaj time palpebrumante kaj duonfermante la okulojn, li ridetis:

— Kontraŭ ĉi tiuj la batalo estos nelonga!

Li elpaŝis antaŭen, malfermis la grandan faŭkon kaj tiel ekmuĝegis, ke la Palpebrumuloj ellasis la potojn, patojn kaj klakilojn kaj diskuris diversflanken.

La malica Bastinda fariĝis verda pro teruro, ekvidinte, ke la vojaĝantoj iras kaj iras antaŭen kaj jam proksimiĝas al ŝia palaco.

Ŝi devis uzi la lastan magian rimedon, kiun ŝi havis. Ŝi havis Oran Ĉapon kaŝitan en sekretan kofron. La posedanto de Ora Ĉapo povis, kiam li volis, voki la potencan tribon de la Flugantaj Simioj kaj devigi ilin plenumi ĉiun ordonon. Sed Ĉapo estis uzebla nur trifoje, kaj Bastinda jam dufoje ĝis nun vokis la Flugantajn Simiojn. Unuan fojon ŝi kun ilia helpo fariĝis reĝino de la lando de la Palpebrumuloj, la duan fojon ŝi kontraŭatakis la armeojn de Gudvin la Terura, kiu provis liberigi Violan Landon de ŝia potenco.

Jen pro tio Gudvin timis la malican Bastindan kaj sendis al ŝi Elli, esperante je la forto de ŝiaj arĝentaj ŝuetoj.

Bastinda tre ne volis uzi Ĉapon la trian fojon: ja post tio finiĝos ŝia magia forto. Sed la sorĉistino jam havis nek la lupojn, nek la kornikojn, nek la nigrajn abelojn, kaj la Palpebrumuloj okazis malbonaj militistoj, kaj ne eblis fidi al ili.

Kaj jen Bastinda prenis Ĉapon, surkapigis ĝin kaj komencis sorĉi. Ŝi frapis per piedo kaj laŭte eldiris la magiajn vortojn:

— Bambara, ĉufara, loriki, eriki, pikapu, trikapu, skoriki, moriki! Aperu antaŭ mi, la Flugantaj Simioj!

Kaj la ĉielo malheliĝis pro la aro de la Flugantaj Simioj, kiuj rapidflugis al la palaco de Bastinda per siaj fortaj flugiloj. La tribestro Uorra alflugis al Bastinda kaj diris:

— Vi vokis nin la trian kaj la lastan fojon! Kion vi ordonos?

— Ataku la alilandanojn, venintajn en mian landon, kaj ekstermu ĉiujn krom Leono! Lin mi jungados en mian kaleŝon.

— Tio estos plenumita! — respondis la tribestro, kaj la tuta aro forflugis okcidenten.

Venko

La vojaĝantoj kun teruro rigardis la proksimiĝon de la amaso de la Flugantaj Simioj — kontraŭ tiuj batali ne eblis.

La simioj alflugis amase kaj kun jelpo ĵetis sin al la embarasitaj piedirantoj. Neniu povis helpi al alia, ĉar ĉiuj devis batali kontraŭ la malamikoj.

Fera Hakisto vane svingis la toporon. La simioj ĉiuflanke atakis lin, elŝiris la toporon, levis la kompatindan Hakiston alte en aeron kaj ĵetis lin en montfendejon sur akrajn rokojn. Fera Hakisto estis kripligita, li ne povis eĉ moviĝi. Post li en la montfendejon estis ĵetita lia toporo.

La alia parto de la simioj finvenkis Timigulon. Ili sentripigis lin, la pajlon disĵetis laŭ vento, kaj la kaftanon, kapon, ŝuojn kaj ĉapelon ĉifis en buleton kaj ĵetis sur pinton de alta monto.

Leono turniĝis samloke kaj pro timo tiel minace muĝis, ke la simioj longe ne aŭdacis proksimiĝi al li. Sed finfine ili sukcesis, ĵetis ŝnurojn sur Leonon, faligis lin surteren, ĉirkaŭvolvis la piedojn, ŝtopis la faŭkon, levis lin aeren kaj solene portis en la palacon de Bastinda. Tie ili lokis lin en feran kaĝon kaj Leono kolere ruliĝis sur la planko penante disronĝi la ŝnurojn.

La timigita Elli atendis kruelan ekzekuton. Al ŝi ĵetis sin la tribestro de la Flugantaj Simioj kaj jam etendis al la gorĝo de la knabino la longajn brakojn kun akraj ungegoj. Sed subite li ekvidis sur la piedoj de Elli la arĝentajn ŝuetojn kaj lia muzelo deformiĝis pro teruro. Uorra desaltis reen kaj, barante Elli kontraŭ la subuloj, kriis:

— La knabinon ne eblas tuŝi! Ŝi estas Feino!

La simioj proksimiĝis afable kaj eĉ respekte, karese prenis Elli kun Totoĉjo kaj rapidflugis en Violan Palacon de Bastinda. Malsupreniĝinte antaŭ la palaco, la tribestro de la Flugantaj Simioj starigis Elli surteren. La kolerigita sorĉistino komencis sakri lin. Uorra diris:

— Via ordono estas plenumita. Ni disbatis la feran homon kaj distripigis la timigilon, kaptis la leonon kaj lokis en la kaĝon. Sed ni ne povas eĉ perfingre tuŝi la knabinon; vi mem scias, kiaj malfeliĉoj minacas al tiu, kiu ofendos la posedanton de la arĝentaj ŝuetoj. Ni portis ŝin al vi; faru kion vi volas. Adiaŭ por ĉiam!

La simioj brue leviĝis aeren kaj forflugis.

Bastinda ekrigardis al la piedoj de Elli kaj ektremis pro teruro: ŝi rekonis la arĝentajn ŝuetojn de Gingema.

"Kiel ili trafis al ŝi? — konsternite pensis Bastinda.- Ĉu povis la malforta knabino finvenki la potencan Gingema, la reĝinon de la Maĉuloj? Sed tamen ŝi havas la ŝuetojn! Malbonaj estas miaj aferoj: ja mi eĉ perfingre ne povas tuŝi la malgrandan arogantulinon dum ŝi havas la magiajn ŝuetojn!"

Ŝi elkriis:

— Hej, ci! Venu ĉi tien! Kiu ci estas?

La knabino direktis al la malica sorĉistino la larmplenajn okulojn.

— Elli, sinjorino!

— Rakontu, kiel vi ekposedis la ŝuetojn de mia fratino Gingema? — severe kriis Bastinda.

Elli ruĝiĝis.

— Vere, sinjorino, mi ne estas kulpa. Mia dometo falis sur sinjorinon Gingema kaj dispremis ŝin…

— Gingema pereis… — flustris la malica sorĉistino.

Bastinda ne ŝatis la fratinon kaj ne vidis ŝin dum multaj jaroj. Ŝi ektimis, ke la knabino en la arĝentaj ŝuetoj pereigos ankaŭ ŝin! Sed rigardinte la bonaniman vizaĝon de Elli, Bastinda trankviliĝis.

"Ŝi nenion scias pri la magia forto de la ŝuetoj, — decidis la sorĉistino. - Se mi sukcesos ekposedi ilin, mi estos pli potenca ol antaŭe, kiam mi havis la lupojn, kornikojn, abelojn kaj Oran Ĉapon."

La okuloj de la maljunulino ekbriletis pro avideco, ŝiaj fingroj ekmoviĝis kvazaŭ ŝi jam deprenus la ŝuetojn de Elli.

— Aŭskultu min, knabino Elli! — raŭke grakis ŝi. - Mi tenos cin en sklaveco kaj, se ci malbone laboros, mi batos cin per granda bastono kaj lokos en malluman kelon, kie ratoj — la grandaj avidaj ratoj! — formanĝos cin kaj ronĝos ciajn molajn ostetojn! Hi-hi-hi!! Ĉu ci komprenas min?

— Ho, sinjorino! Ne lasu min al la ratoj! Mi estos obeema!

Elli preskaŭ svenis pro teruro.

Ĉi-momente Bastinda ekvidis Totoĉjon, kiu time premis sin al la piedoj de Elli.

— Kio estas tiu besto? — kolere demandis la malica sorĉistino.

— Li estas mia hundeto Totoĉjo, — nekuraĝe respondis Elli.- Li estas tre bona kaj tre amas min…

— Hm… hm… — grumblis la sorĉistino.- Mi neniam vidis tiajn bestojn. Kaj jen estas mia ordono: ĉi tiu hundeto, kiel ci lin nomas, tenu sin malproksime de mi, alie li unuavice trafos en la kelon al la ratoj! Kaj tuj sekvu min!

Bastinda kondukis la kaptitojn tra la belaj ĉambroj de la palaco, kie ĉio havis violan koloron: kaj la muroj, kaj la tapiŝoj, kaj la mebloj — kaj kie ĉe la pordoj staris Palpebrumuloj en violaj kaftanoj, kiuj riverencis kiam aperis la sorĉistino kaj kompatinde palpebrumis kiam ŝi preteriris. Fine Bastinda alkondukis Elli en malluman malpuran kuirejon.

— Vi purigos potojn, patojn kaj kaserolojn, lavos la plankon kaj hejtos fornon! Mia kuiristino jam delonge bezonas helpantinon!

Kaj, lasinte la knabinon, duonvivan pro timo, Bastinda direktis sin en malantaŭan korton, kontente frotante la manojn.

— Mi bone timigis la knabinaĉon! Nun mi humiligos Leonon, kaj ili ambaŭ estos obeemaj!

Timiema Leono jam sukcesis disronĝi la ŝnurojn kaj kuŝis en malproksima angulo de la kaĝo. Kiam li ekvidis Bastinda, liaj flavaj okuloj ekbrilis per kolera flamo.

"Aĥ, kiel mi bedaŭras, ke mi ne havas bravecon, — pensis li.- Alie mi kvitiĝus kun la maljuna sorĉistinaĉo pro la pereo de Timigulo kaj Fera Hakisto!". Kaj li streĉis sin en bulon, preparante sin al salto.

La maljunulino venis tra malgranda pordo.

— Hej ci, Leono, aŭskultu! — lispis ŝi.- Ci estas mia kaptito! Mi jungados cin en la kaleŝon kaj veturados dum la festoj por ke la Palpebrumuloj parolu: "Rigardu, kiel potenca estas nia regantino Bastinda — ŝi sukcesis jungi eĉ Leonon!"

Dume Bastinda babilis, Leono malfermis la faŭkon, hirtigis la kolhararon kaj saltis al la sorĉistino, muĝante:

— Mi vin formanĝos!

Li preskaŭ atingis Bastinda. La timigita maljunulino kvazaŭ kuglo elflugis el la kaĝo kaj lerte klakfermis la pordeton. Anhelante pro timo, ŝi kriis tra la vergoj de la krado:

— Aĥ, estu malbenita! Ci min ankoraŭ ne konas! Mi malsatigos cin, se ci ne konsentos esti jungita!

— Mi vin formanĝos! — ripetis Leono kaj furioze ĵetis sin al la krado.

La maljunulino kuretis en la palacon grumblante kaj insultante.

… Daŭris la enuaj malfacilaj tagoj de sklaveco. Elli de mateno ĝis vespero laboris en la kuirejo, helpante al la kuiristino Fregoza. La bona Palpebrumulino penis helpi al la knabino kaj kiam sukcesis kun ĝojo faris anstataŭ ŝi plej malfacilan laboron. Sed Bastinda zorge kontrolis tion, kio okazis en la kuirejo, kaj Fregoza ĉiam estis punata pro la bonkoreco.

Bastinda kruele tedatakis Elli kaj ofte minacis bati la knabinon per malpura viola ombrelo, kiun ŝi ĉiam kunhavis. Elli ne sciis, ke la sorĉistino ne povis ŝin bati, kaj la koro de la knabino haltis, kiam la ombrelo leviĝis super ŝia kapo.

Ĉiutage la maljunulino venis al la kaĝo kaj jelpe demandis Leonon:

- Ĉu vi konsentas esti jungita?

— Mi formanĝos vin! — estis konstanta respondo kaj Leono minace ĵetis sin al la vergoj de la krado.

Bastinda de la unua tago de lia kaptiteco ne donis al Leono manĝaĵon, sed li ne mortis pro malsato kaj estis forta kaj firma kiel antaŭe.

La afero jenas, ke la maljuna Bastinda pleje en la mondo timis mallumon kaj akvon. Kiam la nokta mallumo ĉirkaŭis la palacon, Bastinda tuj kaŝis sin en la plej malproksiman ĉambron, fermis la pordojn per firmaj feraj rigliloj kaj ne eliris ĝis malfrua mateno. Sed Elli tute ne timis mallumon. Ŝi prenis el kuirŝranko ĉion manĝeblan, kio tie restis, kaj por ke restu pli multe da manĝaĵoj zorgis Fregoza. Tenante en unu mano korbon kun manĝaĵoj, kaj en la alia — grandan botelon da akvo, Elli venis en la malantaŭan korton. Tie ŝin renkontis ĝojege Leono kaj Totoĉjo.

Elli kaj Totoĉjo tre timis la minacon de Bastinda manĝigi la hundeton al ratoj, kaj Totoĉjo de la unua tago de la kaptiteco ekloĝis en la kaĝo sub la gardo de Leono. Li sciis, ke de ĉi tie Bastinda ne sukcesos lin preni, kaj senpune bojis al la malica sorĉistino, kiam ŝi aperis sur la korto.

Elli trapenetris en la kaĝon inter du vergoj. Leono kaj Totoĉjo ĵetis sin al la portitaj manĝaĵoj kaj trinkaĵo. Poste Leono kuŝiĝis pli komforte, la knabino karesis lian densan kaj molan hararon kaj ludis la penikon de lia vosto. Elli, Leono kaj Totoĉjo longe konversaciis; ili malgaje rememoris pri la pereo de la fidelaj amikoj — Timigulo kaj Fera Hakisto, pripensis planojn de eskapo. Sed eskapi el Viola Palaco ne

eblis: ĝin ĉirkaŭis alta murego supre kovrita per akraj najloj. La pordegon Bastinda fermis, kaj la ŝlosiloj forportis.

Konversaciante kaj plorante, Elli firme ekdormis sur pajla sternaĵo sub la fidela gardo de Leono.

Tiel pasis enuaj tagoj de la kaptiteco. Bastinda avare rigardis la arĝentajn ŝuetojn de Elli, kiujn la knabino demetis nur nokte, en la kaĝo de Leono aŭ kiam banis sin. Sed Bastinda timis akvon kaj neniam alvenis tiam al Elli.

La knabino de la unuaj tagoj rimarkis ĉi tiun strangan akvotimon de la sorĉistino kaj uzis ĝin. Por Elli estis festoj tiuj tagoj kiam Bastinda devigis ŝin lavi la kuirejon. Verŝinte sur la plankon kelkajn sitelojn da akvo, la knabino foriris en la kaĝon al Leono kaj tie dum tri-kvar horoj ripozis de malfacila laboro. Bastinda jelpe kriis kaj insultis trans la pordo, sed se ŝi enrigardis la kuirejon kaj vidis sur la planko flakojn, ŝi tuj en teruro forkuris en sian dormoĉambron akompanata per mokaj ridetoj de Fregoza.

Elli ofte konversaciis kun la bona kuiristino.

— Kial vi Palpebrumuloj ne ribelas kontraŭ Bastinda? — demandis la knabino.- Vi estas multenombraj, la tutaj miloj, sed vi timas unu malican maljunulinon. Ĵetu vin tutamase, ligu ŝin kaj loku en la feran kaĝon, kie nun estas Leono…

— Ne, ne, — kun teruro oponis Fregoza.- Vi ne scias la potencon de Bastinda! Ŝi diros nur unu vorton kaj ĉiuj Palpebrumuloj falos mortaj!

— De kie vi tion scias?

— Do Bastinda mem multfoje parolis tion.

— Sed kial ŝi ne diris tiun vorton, kiam ni iris al ŝia palaco? Kial ŝi sendis kontraŭ ni la lupojn, kornikojn, abelojn, sed kiam miaj fidelaj amikoj ekstermis ŝiajn armeojn, Bastinda devis turni sin al helpo de la Flugantaj Simioj?

— "Kial, kial"! — ekkoleris Fregoza.- Jen pro tiuj ĉi konversacioj Bastinda cindrigos nin.

— Sed kiel ŝi ekscios?

— Do tiel! Por ŝi ne ekzistas sekretoj!..

Sed la konversacioj ripetiĝis multfoje. Bastinda pri ili ne sciis kaj Fregoza fariĝis pli kuraĝa. Ŝi jam volonte konsentis kun Elli, ke la Palpebrumuloj devas liberiĝi de superregado de la sorĉistino.

Sed antaŭ ol aranĝi ion, la kuiristino volis pli ĝuste scii, kia sorĉo restis ĉe Bastinda. Vespere ŝi ŝteliradis al la pordo de ŝia dormoĉambro kaj kaŝaŭskultis grumbladon de la maljunulino, kiu lastatempe komencis ofte paroli kun si mem.

Foje Fregoza forkuris de la pordo de Bastinda tre incitita kaj, ne trovinte Elli en la kuirejo, rapidkuris en la malantaŭan korton. La tuta kompanio jam dormis, sed la kuiristino vekis la amikojn.

— Elli, vi estis prava! — kriis Fregoza, svingante la manojn.- Bastinda elĉerpis ĉiujn siajn sorĉaĵojn, kaj ŝi nenion havas rezerve. Mi aŭdis, ke ŝi lamentis kaj malbenis viajn amikojn, ke ili senigis ŝin de la magiaj fortoj...

La knabino kaj ŝiaj amikoj neordinare ekĝojis kaj komencis demandi Fregoza pri la detaloj. Sed la kuiristino malmulte povis aldoni. Ŝi nur ankoraŭ rakontis, ke Bastinda ion murmuris pri la arĝentaj ŝuetoj, sed kion ĝuste — tion

Palpebrumulino ne finaŭskultis, ĉar pro la maltrankviliĝo frapis per la frunto la pordon kaj forkuris, timante, ke la sorĉistino kaptos ŝin sur la loko de la krimo.

La grava novaĵo, portita de Fregoza, vigligis la kaptitojn. Nun antaŭ ili aperis ebleco plenumi la ordonon de Gudvin kaj liberigi la Palpebrumulojn.

— Nur malfermu mian kaĝon, — muĝis Leono, — Kaj vi ekvidos, kiel mi finvenkos Bastinda!

Sed la kaĝo estis fermita per granda seruro kaj ĝia ŝlosilo estis konservata en sekretujo de Bastinda. Interkonsiliĝinte, la amikoj decidis, ke Fregoza devas prepari la servistojn al ribelo. Ili subite atakos Bastinda kaj senigos ŝin de la libero kaj potenco.

Fregoza foriris, sed Elli kaj ŝiaj amikoj ne dormis preskaŭ la tutan nokton, konversaciante pri venonta batalo kontraŭ Bastinda.

Sekvatage la kuiristino komencis agi. La servistoj estis tre timigitaj de Bastinda, kaj estis malfacile persvadi ilin elpaŝi kontraŭ la sorĉistino. Tamen Fregoza sukcesis konvinki iujn el la palaca gardistaro, kaj la inicitaj en la komploton Palpebrumuloj komencis prepari sin.

Pasis kelkaj tagoj. Vidante, ke la gardistoj kuraĝiĝis kaj serioze intencas kvitiĝi kun la malica sorĉistino, al ili decidis aliĝi aliaj servistoj. La ribelo maturiĝis, sed subita kazo rezultigis al rapida kaj neatendita fino.

Bastinda ne lasis la pensojn pri bezono ekposedi la arĝentajn ŝuetojn de Elli. Por la sorĉistino tio estis sola ebleco konservi sian potencon en Viola Lando. Kaj fine Bastinda elpensis.

Foje, kiam nek Fregoza, nek Elli estis en la kuirejo, la sorĉistino streĉe etendis super la planko maldikan ŝnureton kaj kaŝis sin post la fornon.

La knabino venis, stumblis pro la ŝnureto kaj falis; la dekstra ŝueto demetiĝis kaj ruliĝis flanken. La ruza Bastinda saltis de post la forno, momente kaptis la ŝueton kaj metis ĝin sur sian maljunan malgrasan piedon.

— Hi-hi-hi! Kaj la ŝueto estas mia! — incitis Bastinda la knabinon, mutiĝintan pro la surprizo.

— Redonu la ŝueton! — ekkriis Elli, rekonsciiĝinte. - AĤ, vi estas ŝtelistino! Ĉu vi ne hontas?

— Provu forpreni! — grimacante respondis la maljunulino.- Mi ankaŭ la duan deprenos de ci! Kaj poste, estu trankvila, mi venĝos cin pro Gingema! Cin formanĝos ratoj — hi-hi-hi, la grandaj avaraj ratoj! — Kaj ronĝos ciajn molajn ostetojn!

Elli estis ege incitita pro malĝojo kaj kolero: ŝi tre ŝatis la arĝentajn ŝuetojn. Por iel ajn venĝi al Bastinda, Elli prenis sitelon da akvo, alkuris al la maljunulino kaj aspergis ŝin per la akvo de la kapo ĝis la piedoj.

La sorĉistino time ekkriis kaj provis deskuiĝi. Sed vane: ŝia vizaĝo fariĝis truoza kvazaŭ degelanta neĝo; la figuro komencis malleviĝi kaj vaporiĝi...

— Kion ci faris! — jelpis la sorĉistino.- Ja mi tuj degelos!

— Mi tre bedaŭras, sinjorino! — respondis Elli.- Mi vere ne antaŭvidis tion. Sed por kio vi ŝtelis la ŝueton?

— Mi dum kvincent jaroj ne lavis min, ne purigis la dentojn, eĉ perfingre ne tuŝis akvon, ĉar al mi estis aŭgurita morto pro akvo, kaj jen estas mia vivofino! — hurlis la maljunulino.

La voĉo de la sorĉistino fariĝis pli kaj pli mallaŭta; ŝi degelis kiel sukeropeceto en glaso da teo.

Elli en teruro rigardis la pereon de Bastinda.

— Vi mem estas kulpa, — komencis ŝi.

— Sed kiu konjektigis cin… uffff…

La voĉo de la sorĉistino rompiĝis, ŝi kun siblado malleviĝis planken, kaj post minuto de ŝi restis nur malpura flako, en kiu kuŝis la robo de la sorĉistino, la ombrelo, la tufoj de ŝiaj grizaj haroj kaj la arĝenta ŝueto.

Ĉi-momente en la kuirejon revenis Fregoza. La kuiristino estis nekutime mirigita kaj ĝojigita pro la pereo de sia kruela mastrino. Ŝi prenis la ombrelon, robon kaj harojn kaj ĵetis ilin en angulon por poste forbruligu ĉion. Forviŝinte la malpuran flakon sur la planko, Fregoza kuris tra la palaco por rakonti al ĉiuj la ĝojan novaĵon…

Elli purigis kaj surmetis la ŝueton, trovis en la dormoĉambro de Bastinda la ŝlosilon por la kaĝo de Leono kaj rapidis en la malantaŭan korton por rakonti al siaj amikoj pri la mirinda pereo de la malica sorĉistino Bastinda.

Kiel revenis al la vivo Timigulo kaj Fera Hakisto

Timema Leono ege ekĝojis kiam eksciis pri la subita pereo de Bastinda. Elli malfermis la kaĝon kaj li kun plezuro kuradis tra la korto por trejni la gambojn.

Totoĉjo ŝovis sin en la kuirejon por rigardi la restaĵojn de la terura Bastinda.

— Ha-ha-ha! — admiris Totoĉjo, ekvidinte en la angulo pakaĵon de la malpura vestaĵo. - Evidentiĝis, ke Bastinda estis ne pli firma ol tiuj neĝpupoj, kiujn niaj buboj modlas en Kansaso. Kiel estas bedaŭrinde, ke vi, Elli, ne konjektis pri tio antaŭe.

— Estas bone, ke mi ne konjektis, — oponis Elli. - Alie mi apenaŭ aŭdacis akvumi la sorĉistinon, sciante, ke ŝi mortos pro tio…

— Do, ĉio estas bona, kio bone finiĝas, — gaje konsentis Totoĉjo, — gravas, ke ni revenos en Smeraldan Urbon kun venko!

Apud Viola palaco kolektiĝis multe da Palpebrumuloj el la ĉirkaŭaĵoj, kaj Elli deklaris al ili, ke de nun ili estas liberaj. Ĝojo de la popolo estis ne priskribebla. La Palpebrumuloj dancetis, klakis per la fingroj kaj tiel fervore palpebrumis unu al alia, ke vespere iliaj okuloj larmis, kaj ili jam nenion vidis ĉirkaŭe.

Liberiĝinte de la sklaveco, Elli kaj Leono antaŭ ĉio pensis pri Timigulo kaj Fera Hakisto: necesis klopodi pri savo de la fidelaj amikoj.

Kelkdekoj da lertaj Palpebrumuloj tuj komencis serĉadon sub gvido de Elli kaj Leono. Totoĉjo ne restis en la palaco, li

grave sidis sur la dorso de sia granda kvarpieda amiko. Ili iris ĝis atingis la lokon de la batalo kontraŭ la Flugantaj Simioj kaj tie komencis la serĉon. Feran Hakiston oni eltiris el la montfendejo kune kun lia toporo. La buleton kun la vesto kaj la kapon de Timigulo, senkoloriĝintan kaj polvokovritan, oni trovis sur la pinto de monto. Elli ne povis deteni larmojn antaŭ la mizeraj restaĵoj de siaj fidelaj amikoj.

La ekspedicio revenis en la palacon kaj Palpebrumuloj komencis agi.

La kostumo de Timigulo estis lavita, flikita, purigita, ŝtopita per freŝa pajlo kaj — jen, bonvolu! — antaŭ Elli staris ŝia ĉarma Timigulo. Sed li povis nek paroli, nek vidi, ĉar la farboj sur lia vizaĝo paliĝis pro la suno, kaj li havis nek la okulojn, nek buŝon.

Palpebrumuloj alportis penikon kaj farbojn, kaj Elli komencis restaŭri al Timigulo la okulojn kaj buŝon. Ĵus komencis aperi la unua okulo, li tuj gaje palpebrumis al la knabino.

— Toleru, amiko, — karese diris Elli, — alie vi restos kun strabaj okuloj…

Tamen Timigulo simple ne povis toleri. Lia buŝo ankoraŭ ne estis finita, sed li jam ekbabilis:

— Tmi… glo… krĝa… rta… sta… Mi estas Timigulo, la kuraĝa, lerta… Aĥ, kia ĝojo estas! Mi denove-nove estas kun Elli!

La gaja Timigulo ĉirkaŭbrakis per siaj pufaj brakoj Elli, Leonon kaj Totoĉjon…

Elli demandis Palpebrumulojn, ĉu estas inter ili lertaj forĝistoj. Okazis, ke la lando delonge estas fama pro la

rimarkindaj horloĝistoj, juvelistoj, mekanikistoj. Eksciinte, ke temis pri la savo de la fera homo, la amiko de Elli, la Palpebrumuloj certigis ŝin, ke ĉiu inter ili pretas fari ĉion por la feino de Sava Akvo — tiel ili nomis la knabinon.

Restaŭri Hakiston okazis tute ne samfacile, kiel Timigulon. La plej lerta majstro de la lando Lestar dum tri tagoj kaj tri noktoj laboris pri lia deformita komplika mekanismo. Li kun la helpantoj frapis per marteloj, fajlis per fajliloj, nitis, lutis, poluris…

Kaj jen venis feliĉa momento, kiam Fera Hakisto staris antaŭ Elli. Li estis kvazaŭ nova, se ne rimarki kelkajn flikojn, almetitajn tie, kie la fero estis trapikita per la rokoj. Sed Hakisto ne atentis la flikojn. Post la riparo li fariĝis pli bela. Palpebrumuloj poluris lin, kaj li tiel brilis, ke estis dolore rigardi lin. Ili riparis lian toporon kaj anstataŭ la rompita ligna tenilo faris la oran. La Palpebrumuloj ĝenerale ŝatis ĉion brilan. Poste Fera Hakisto estis akompanata de amasoj da infanoj kaj plenaĝuloj, kiuj, palpebrumante, gapis al li.

Ĝojaj larmoj fluis el la okuloj de Fera Hakisto, kiam li denove ekvidis la amikojn. Timigulo kaj Elli viŝis liajn larmojn per viola viŝtuko, timante, ke ne rustiĝu liaj makzeloj. Elli ploris pro la ĝojo, kaj eĉ Timema Leono eklarmis. Li tiel ofte viŝis la okulojn per la vosto, ke ĝia kvasto malsekiĝis: Leono devis kuri en la malantaŭan korton kaj sekigi la voston sub la sunradioj.

Okaze de ĉi tiuj ĝojaj eventoj en la palaco estis aranĝita gaja festeno. Elli kaj ŝiaj amikoj sidis sur honoraj lokoj, kaj por ilia sano estis trinkitaj multaj pokaloj da limonado kaj frukta kvaso.

Unu el festantoj proponis, ke de nun je la honoro de la feino de Sava Akvo ĉiu Palpebrumulo lavu sin kvinfoje dum tago;

post longa diskuto oni konsentis, ke tri fojoj sufiĉas.

La amikoj pasigis ankoraŭ kelkajn gajajn tagojn en Viola Palaco inter la Palpebrumuloj kaj komencis prepari sin por la reveno.

— Necesas iri al Gudvin: li devas plenumi siajn promesojn, — diris Elli.

— Ho, finifine, mi ricevos mian cerbon! — ekkriis Timigulo.

— Kaj mi — koron! — eldiris Fera Hakisto.

— Kaj mi — bravecon! — elmuĝis Timema Leono.

— Kaj mi revenos al la paĉjo kaj panjo en Kansason! — diris Elli kaj ekaplaŭdis.

— Kaj tie mi donos bonan lecionon al la fanfaronulo Hektoro, — aldonis Totoĉjo.

Matene ili kunvenigis Palpebrumulojn kaj tutkore adiaŭis ilin.

El la amaso eliris tri grizbarbaj maljunuloj, turnis sin al Fera Hakisto kaj respekte petis lin fariĝi reganto de ilia lando. Al la Palpebrumuloj ege plaĉis la blindige brilanta Fera Hakisto, lia svelta figuro, kiam li impone paŝis kun la ora toporo sur ŝultro.

— Restu kun ni! — petis lin la Palpebrumuloj.- Ni estas tiel senhelpaj kaj nekuraĝaj. Ni bezonas reĝon, kiu povus defendi nin kontraŭ la malamikoj. Se subite nin atakos iu ajn malica sorĉistino kaj denove sklavigos nin!? Ni tre petas vin!

Post nura penso pri malica sorĉistino la Palpebrumuloj ekhojlis pro teruro.

— Plu ne ekzistas malicaj sorĉistinoj en la regno de Gudvin! — fiere oponis Timigulo. - Ni kun Elli ekstermis ilin ĉiujn!

La Palpebrumuloj viŝis la larmojn kaj daŭrigis:

— Vi nur imagu, kiel oportuna estas tia registo: li ne manĝas, ne trinkas, kaj, sekve, ne troŝarĝos nin per impostoj. Kaj se li suferos en batalo kontraŭ malamikoj, ni povas ripari lin: ni jam havas sperton.

Fera Hakisto estis flatita.

— Nun mi ne povas lasi Elli, — diris li. - Kaj mi bezonas ricevi en Smeralda Urbo koron. Sed poste… mi pripensos kaj eble revenos al vi.

La Palpebrumuloj ekĝojis kaj per gajaj krioj «hura» akompanis la vojaĝantojn.

La tuta kompanio ricevis riĉajn donacojn. Al Elli oni donacis braceleton kun diamantoj. Por Fera Hakisto oni faris belan oran lubrikilon, ornamitan per juvelŝtonoj. Al Timigulo, sciante, ke liaj gamboj ne estas firmaj, Palpebrumuloj donacis luksan bastoneton kun ebura bastonkapo, kaj al lia ĉapelo ili alkroĉis arĝentajn tintilojn kun bela tono. Timigulo tre ekfieris pro la donacoj. Paŝante li vaste svingis la brakon kun la bastoneto kaj skuis la kapon, por ĝissate ĝui belsonan sonoradon de la tintiloj. Cetere, baldaŭ tio tedis lin, kaj li ekkondukis sin simple kiel antaŭe.

Leono kaj Totoĉjo ricevis ĉarmajn orajn koljungojn. Komence al Leono ne plaĉis la koljungo, sed la majstro Lestar diris al li, ke ĉiuj reĝoj portas orajn koljungojn, kaj post tio Leono humiliĝis al ĉi tiu malagrabla ornamaĵo.

— Kiam mi ricevos bravecon, — diris Leono, — mi fariĝos la reĝo de la bestoj, sekve, mi devas anticipe alkutimiĝi al tiu malagrabla aĵo…

Reveno en Smeraldan Urbon

Viola Urbo de la Palpebrumuloj restis malantaŭe. La vojaĝantoj iris okcidenten. Elli estis en Ora Ĉapo. La knabino hazarde trovis Ĉapon en la ĉambro de Bastinda. Ŝi ne sciis ĝian magian forton, sed Ĉapo plaĉis al la knabino, kaj Elli surmetis ĝin.

Ili iris gaje kaj esperis post du-tri tagoj atingi Smeraldan Urbon. Sed en la montaro, kie ili batalis kontraŭ la Flugantaj Simioj, la vojaĝantoj misvagis: ili perdis la vojon kaj iris en alian flankon.

Tagoj pasis post tagoj, sed la turoj de Smeralda Urbo ne aperis ĉe la horizonto.

La provianto jam finiĝas, kaj Elli maltrankvile pensis pri la estonto.

Foje, kiam la vojaĝantoj ripozis, la knabino subite ekmemoris pri la fajfilo, donacita al ŝi de la musa reĝino.

— Kio okazos, se mi fajfos?

Elli trifoje blovis en la fajfilon. En la herbaro aŭdiĝis susuro, kaj sur la herbejeton elkuris la reĝino de la kampaj musoj.

— Bonvenon! — ĝoje kriis la vojaĝantoj kaj Hakisto kaptis maltrankvilan Totoĉjon je la koljungo.

— Kion vi volas, miaj amikoj? — demandis reĝino Ramina per sia maldika voĉeto.

— Ni revenas en Smeraldan Urbon el la lando de la Palpebrumuloj kaj misvagis, — diris Elli.- Helpu al ni trovi la vojon!

— Vi iras inversflanken, — diris la musino, — baldaŭ antaŭ vi aperos montara ĉeno, kiu ĉirkaŭas la regnon de Gudvin. De ĉi tie ĝis Smeralda Urbo estas multe-multe da vojaĝtagoj.

Elli ĉagreniĝis.

— Sed ni opiniis, ke baldaŭ vidos Smeraldan Urbon.

— Pri kio povas ĉagreniĝi la homo, kiu havas sur la kapo Oran Ĉapon? — mire demandis la musa reĝino. Kvankam ŝi estis malalta, tamen ŝi apartenis al la familio de la feinoj kaj sciis kiel uzi diversajn magiajn aĵojn. - Voku la Flugantajn Simiojn, kaj ili portos vin, kien vi volas.

Aŭdinte pri la Flugantaj Simioj, Fera Hakisto ektremis, kaj Timigulo ŝrumpis pro teruro. Timema Leono svingis la vilan kolhararon:

— Denove la Flugantaj Simioj? Mi ege dankas vin! Mi sufiĉe bone konas ilin, kaj por mi tiuj bestaĉoj estas pli malbonaj ol la sabrodentaj tigroj!

Ramina diris:

— La Simioj obeeme servas al la posedanto de Ora Ĉapo. Vi rigardu la subŝtofon: tie estas skribite, kion necesas fari.

Elli rigardis internen.

— Ni estas savitaj, miaj amikoj! — gaje diris ŝi.

— Mi foriras, — digne diris la musa reĝino.- Nia gento ne konkordas kun la gento de la Flugantaj Simioj. Ĝis revido!

- Ĝis revido! Dankon! — kriis la vojaĝantoj, kaj Ramina malaperis.

Elli komencis paroli la magiajn vortojn, skribitajn sur la subŝtofo:

— Bambara, ĉufara, loriki, eriki…

— Bambara, ĉufara? — mire demandis Timigulo.

— Aĥ, bonvolu ne malhelpi, — petis Elli kaj daŭrigis: — Pikapu, trikapu, skoriki, moriki…

— Skoriki, moriki… — flustris Timigulo.

— Aperu antaŭ mi la Flugantaj Simioj! — laŭte finis Elli, kaj en aero ekbruis la aro de la Flugantaj Simioj.

La vojaĝantoj nevole klinis sin al la tero, rememorinte la lastan renkonton kun la Simioj. Sed la aro kviete malleviĝis, kaj la tribestro Uorra respekte riverencis al Elli.

— Kion ordonos la posedantino de Ora Ĉapo?

— Transportu nin en Smeraldan Urbon!

— Estos plenumite!

Post unu momento la vojaĝantoj estis alte en aero. La tribestro kaj lia edzino portis Elli; Timigulo kaj Fera Hakisto sidis rajde; Leonon prenis kelkaj fortaj simioj; juna simieto tiris Totoĉjon, sed la hundeto bojis al ĝi kaj penis mordi. Komence la vojaĝantoj timis, sed baldaŭ ili trankviliĝis, vidante, kiel libere fartas la Simioj en aero.

— Kial vi obeas al la posedanto de Ora Ĉapo? — demandis Elli.

Uorra rakontis al Elli historion pri tio, kiel antaŭ multaj jarcentoj la tribo de la Flugantaj Simioj ofendis potencan feinon. Por puni ilin la feino faris la magian Ĉapon. La

Flugantaj Simioj devas plenumi tri dezirojn de la posedanto de Ĉapo, kaj poste tiu ne rajtas regi ilin.

Sed se Ĉapo transiras al iu alia, tiu povas denove ordoni al la simia tribo. La unua posedantino de Ora Ĉapo estis la feino, kiu faris ĝin. Poste Ĉapo multfoje transiris el manoj al manoj, ĝis trafis al la malica Bastinda, kaj poste al Elli.

Post unu horo aperis la turoj de Smeralda Urbo, kaj la Simioj karese mallevis Elli kaj ŝiajn kunulojn ĝuste ĉe la pordego, sur la vojon, pavimitan per flavaj brikoj.

La aro leviĝis aeren kaj brue malaperis.

Elli sonorigis. Eliris Faramant kaj ege ekmiris:

- Ĉu vi revenis?

— Kiel vi vidas! — digne diris Timigulo.

— Sed ja vi vojaĝis al la malica sorĉistino de Viola Lando.

— Ni estis tie, — respondis Timigulo kaj grave frapis teron per la bastoneto. - Vere, mi ne asertus, ke ni bone pasigis tempon tie.

— Kaj vi foriris el Viola Lando sen permeso de Bastinda? — pridemandis ilin la mirigita Pordega Gardisto.

— Sed ni ne petis ŝian permeson! — daŭrigis Timigulo. - Ĉu vi scias, ja ŝi degelis!

- Ĉu? Degelis?! Tio estas bonega, ĉarma novaĵo! Sed kiu fandis ŝin?

— Elli, certe! — grave diris Leono.

Pordega Gardisto malalte riverencis al Elli, kondukis la vojaĝantojn en sian ĉambron kaj denove metis sur ilin la jam konatajn al ili okulvitrojn. Kaj denove ĉio magie transformiĝis ĉirkaŭe, ĉio ekbrilis per mola verda lumo.

Devualigo de la Grandega kaj Terura

La vojaĝantoj direktis sin laŭ la konataj stratoj al la palaco de Gudvin. Dumvoje Faramant ne detenis sin kaj informis iujn el la loĝantoj pri la pereo de la terura Bastinda. La novaĵo rapide disvastiĝis tra la urbo, kaj baldaŭ post Elli kaj ŝiaj amikoj ĝis la palaco mem iris granda amaso da respektemaj gapuloj.

La verdbarba Soldato estis sur la gardloko, kaj, kiel ĉiam, rigardis sin en la spegulo kaj kombis sian luksan barbon. Ĉi-foje la amaso kolektiĝis tiom granda kaj kriis tiom laŭte, ke allogis la atenton de Soldato post ne pli ol dek minutoj. Din Gior tre ekĝojis al la reveno de la vojaĝantoj el la danĝera ekspedicio, li vokis la junulinon Flita, kaj ŝi kondukis ilin en la konatajn ĉambrojn.

— Bonvolu raporti al Grandega Gudvin pri nia reveno, — diris Elli al Soldato, — kaj diru, ke ni petas akcepti nin…

Post kelkaj minutoj Din Gior revenis kaj diris:

— Mi laŭte raportis vian peton ĉe la pordo de la trona salono, sed ricevis de Grandega Gudvin nenian respondon…

Soldato ĉiutage venis al la pordo de la trona salono kaj raportis pri la deziro de la vojaĝantoj vidi Gudvin, kaj ĉiufoje anstataŭ respondo estis tomba silento.

Pasis unu semajno. La atendo fariĝis netolereble turmenta. La vojaĝantoj esperis trovi en la palaco de Gudvin varman akcepton. La indiferenteco de Magiisto timigis kaj incitis ilin.

- Ĉu ne mortis li? — mediteme diris Elli.

— Ne! Ne! Li simple ne volas plenumi siajn promesojn kaj kaŝas sin de ni! — indignis Timigulo. - Certe, li domaĝas cerbon, koron kaj bravecon — ja tio estas valoraj aĵoj. Sed ne necesis sendi nin al la malica sorĉistino Bastinda, kiun ni ekstermis.

La kolera Timigulo deklaris al Soldato:

— Diru al Gudvin: se li ne akceptos nin, ni alvokos la Flugantajn Simiojn. Diru al Gudvin, ke ni estas iliaj mastroj, ni posedas Oran Ĉapon — pikapu, trikapu, — kaj kiam ĉi tie aperos la Flugantaj Simioj, tiam ni parolos kun li.

Din Gior foriris kaj tre baldaŭ revenis.

— Gudvin la Terura akceptos vin ĉiujn morgaŭ ĝuste je la deka horo matene en la trona salono. Bonvolu ne malfruiĝi. Kaj sciu, — mallaŭte flustris Din Gior en la orelon de Elli, — ŝajnas, ke li ektimis. Ja li renkontis la Flugantajn Simiojn, kaj scias, kiaj estas tiuj bestoj.

La vojaĝantoj pasigis maltrankvilan nokton kaj matene, je la fiksita tempo, kolektiĝis antaŭ la pordo de la trona salono.

La pordo malfermiĝis, kaj ili enpaŝis en la salonon. Ĉiu atendis renkonti Gudvin en tiu aspekto, en kiu li aperis la unuan fojon. Sed ili ekmiris, vidinte, ke en la salono neniu estis. Tie regis solena kaj timiga silento, kaj la vojaĝantojn kaptis timo: kio preparas al ili Gudvin?

Ili ektremis, kiel pro subita frapo de tondro, kiam en la malplena ĉambro ekparolis voĉo:

— Mi estas Gudvin, la Grandega kaj Terura! Por kio vi maltrankviligas min?

Elli kaj ŝiaj amikoj rigardis ĉirkaŭen — neniu estis videbla.

— Kie vi estas? — per tremanta voĉo demandis Elli.

— Mi ĉie estas! — solene respondis la voĉo. - Mi povas akcepti ĉiujn aspektojn kaj fariĝas nevidebla, kiam volas. Venu al la trono, mi parolos kun vi!

La vojaĝantoj faris kelkajn paŝojn antaŭen. Ĉiuj ege timis, krom Fera Hakisto kaj Totoĉjo. Fera Hakisto ne havis koron, sed Totoĉjo ne komprenis, kial oni devas timi voĉojn.

— Parolu! — aŭdiĝis la voĉo.

— Grandega Gudvin, ni venis por peti vin plenumi viajn promesojn!

— Kiujn promesojn? — demandis la voĉo.

— Vi promesis venigi min en Kansason, al la paĉjo kaj panjo, kiam la Palpebrumuloj estos liberigitaj el la potenco de Bastinda.

— Kaj al mi vi promesis doni cerbon!

— Kaj al mi — koron!

— Kaj al mi — bravecon!

— Sed ĉu la Palpebrumuloj efektive fariĝis liberaj? — demandis la voĉo, kaj al Elli ŝajnis, ke ĝi ektremis.

— Jes! — respondis la knabino. - Mi elverŝis akvon sur la malican Bastinda, kaj ŝi degelis!

— Pruvu, pruvu! — insiste diris la voĉo.

— Pikapu, trikapu! — eksklamaciis Timigulo. - Ĉu vi, kiu estas ĉirkaŭe, ne vidas sur la kapo de Elli Oran Ĉapon? Aŭ vi

volas, ke ni por pruvi elvoku la Flugantajn Simiojn, bambara, ĉufara?!

— Ne, ne, ne, mi kredas vin! — haste interrompis la voĉo. - Sed tio estas tiel neatendita!.. Bone, venu morgaŭ, mi pripensos viajn petojn.

— Vi jam havis tempon por pripensi, skoriki, moriki! — ekkriegis la furioza Timigulo. - Ni atendis la akcepton dum la tuta semajno!

— Ni ne plu volas atendi eĉ unu tagon! — energie subtenis la amikon Fera Hakisto, kaj Leono tiel ekmuĝis, ke la grandegan salonon plenigis bruego, en kiu dronis ies tima krio.

Kiam finiĝis la eĥo de la leona muĝo, komenciĝis silento. Elli kaj ŝiaj amikoj atendis, kion respondos Gudvin post ilia kuraĝa defio. Ĉi-tempe Totoĉjo fervore flaris la aeron kaj subite ĵetis sin en malproksiman parton de la ĉambro. Post momento li jam ne estis videbla. Al la mirigita Elli ŝajnis, ke la hundeto trakuris la muron. Sed tuj depost la muro, ne, depost verda kurteneto, similanta muron, kun krio elsaltis malalta hometo:

— Forpenu la hundon! Li mordos min! Kiu permesis konduki hundojn en mian palacon?

La vojaĝantoj kun nekompreno rigardis al la hometo. Stature li estis ne pli alta ol Elli, sed jam maljuna, kun granda kapo kaj sulkoplena vizaĝo. Li havis buntan veŝton, strian pantalonon kaj longan surtuton. En mano li havis longan sontubon, kaj li time svingis ĝin kontraŭ Totoĉjo, kiu elsaltis depost la kurteneto kaj penis mordi lian piedon.

Fera Hakisto kun la toporo surŝultre rapide paŝis renkonten al la nekonato.

— Kiu vi estas? — severe demandis li.

— Mi estas Gudvin, la Grandega kaj Terura, — per tremanta voĉo respondis la hometo. - Sed, bonvolu, bonvolu, ne tuŝu min! Mi faros ĉion, kion vi postulos de mi!

La vojaĝantoj interrigardadis kun neordinara miro kaj seniluziiĝo.

— Tamen mi opiniis, ke Gudvin estas Viva Kapo, — diris Elli.

— Sed mi opiniis, ke Gudvin estas Mara Virino, — diris Timigulo.

— Sed mi opiniis, ke Gudvin estas Monstra Besto, — diris Hakisto.

— Sed mi opiniis, ke Gudvin estas Fajra Globo, — diris Leono.

— Tio estas vero, sed vi eraris, — mole diris la nekonato. - Tio estas nur maskoj.

— Kiel maskoj?! — ekkriis Elli. Ĉu vi ne estas Grandega Magiisto?

— Parolu malpli laŭte, mia infano! — diris Gudvin.- Oni opinias, ke mi estas Grandega Magiisto.

— Sed kio vi estas reale?

— Reale… ve, reale mi estas ordinara homo, mia infano!

La larmoj ekfluis el la okuloj de Elli pro la seniluziiĝo kaj ofendiĝo.

Ankaŭ Fera Hakisto pretis ekploregi, sed ĝustatempe ekmemoris, ke li ne kunhavas lubrikilon.

La furioza Timigulo ekkriis:

— Mi diros, kio vi estas, se vi tion ne scias! Vi estas trompulo, pikapu, trikapu!

— Absoluta vero, — respondis la hometo, karese ridante kaj frotante la manojn. - Mi estas Grandega kaj Terura Trompulo.

— Sed kion ni faru nun? — diris Fera Hakisto.- Kie mi ricevos koron?

— Kaj mi — cerbon? — demandis Timigulo.

— Kaj mi — bravecon? — demandis Leono.

— Miaj amikoj! — diris Gudvin.- Ne parolu pri bagateloj. Vi imagu kiel mi vivaĉas en tiu ĉi palaco!

- Ĉu vi vivaĉas? — miris Elli.

— Jes, mia infano! — suspiris Gudvin. - Rimarku, neniu, neniu en la tuta mondo scias, ke mi estas Grandega Trompulo, kaj mi devis dum multaj jaroj ruzi, kaŝi min kaj ĉiel mistifiki la homojn. Sed ĉu vi scias, ke tio estas malfacila okupo — stultigi la homojn. Kaj, bedaŭrinde, tio ĉiam malkaŝiĝas. Jen vi devualigis min, kaj verdire, — li suspiris, — mi ĝojas pro tio! Certe, mi eraris, enlasinte vin ĉiujn kune, kaj ankoraŭ kun ĉi malbenita hundeto…

— Hot-hot-hot, estu pli singardema! — diris Totoĉjo montrante la dentojn.

— Mi petas pardonon, — riverencis Gudvin, — mi ne volis ofendi vin… Do, pri kio mi rakontis? Aha, mi ekmemoris… Mi enlasis vin ĉiujn, ĉar tre ektimis la Flugantajn Simiojn.

— Sed mi nenion komprenas! — diris Elli. - Do kiel mi vidis vin en la aspekto de Viva Kapo?

— Tio estas tre facila! — respondis Gudvin. - Sekvu min, kaj vi komprenos.

Li kondukis ilin tra sekreta pordo en staplon malantaŭ la trona salono. Tie ili ekvidis Vivan Kapon, Maran Virinon, Monstran Beston, fantaziajn birdojn kaj fiŝojn. Ĉio estis farita el papero, kartono, papermaĉaĵo kaj lerte farbita.

— Jen estas la formoj, kiujn povas akcepti Gudvin, la Grandega kaj Terura, — ridante diris la devualigita Magiisto. - Kiel vi vidas, la rekvizito estas sufiĉe bona kaj farus famon al ĉiu ajn cirko.

Leono venis al Kapo kaj kolere frapis ĝin per piedo. Kapo ruliĝis sur la planko, kapriolante kaj kruele turnante la okulojn. La timigita Leono desaltis kun muĝo.

— Plej malfacile estas, — suspirante diris Gudvin, — movi la okulojn. Mi movis ilin depost la kurteno per fadenoj, sed la okuloj konstante rigardis ne tien, kien estis necese. Eble vi rimarkis tion, mia infano?

— Tio konsternis min, — respondis Elli. - Sed mi estis tiel timigita, ke ne komprenis, kio okazas.

— Mi metis fidon sur timon, — konfesis Gudvin. - Kvankam miaj prezentoj ne ĉiam estis sukcesaj, sed timo de la vizitantoj ne permesis al ili rimarki la difektojn.

— Sed kio estis Fajra Globo? — demandis Leono.

— Do, mi timis vin pli ol la aliajn, kaj tial faris globon el vato, saturis ĝin per alkoholo kaj bruligis. Bone ĝi brulis, ĉu?

Leono malestime deturnis sin de Grandega Trompulo.

— Kiel vi ne hontas mistifiki la homojn? — demandis Timigulo.

— Komence mi hontis, sed poste alkutimiĝis, — respondis Gudvin. - Ni iru en la tronan salonon, kaj mi rakontos al vi mian historion.

Historio de Gudvin

Gudvin sidigis la gastojn en molajn fotelojn kaj komencis:

— Mia nomo estas Ĝejms Gudvin. Mi naskiĝis en Kansaso…

— Kiel?! — miris Elli. - Ĉu ankaŭ vi estas el Kansaso?

— Jes, mia infano! — konfesis Gudvin. - Mi kaj vi estas samlandanoj. Mi lasis Kansason antaŭ multaj-multaj jaroj. Via apero kortuŝis kaj maltrankviligis min, sed mi timis devualigon kaj sendis vin al Bastinda. - Li kun honto mallevis la kapon. - Cetere, mi esperis, ke la arĝentaj ŝuetoj defendos vin, kaj, kiel vi vidas, mi ne eraris… Sed ni turnu nin al mia historio. En la juneco mi estis aktoro, prezentis reĝojn kaj heroojn. Konvinkiĝinte, ke ĉi okupo donas al mi malmulte da mono, mi fariĝis balonisto…

— Kio? — ne komprenis Elli.

— Ba-lon-ist-o! Mi leviĝis en aeron per balono, tio estas aerostato, plenigita per malpeza gaso. Mi faris tion por amuzi la publikon, vagante laŭ foiroj. Mian balonon mi ĉiam ligis per ŝnuro. Foje la ŝnuro disŝiriĝis, mian balonon kaptis uragano, kaj ĝi rapidflugis en nekonatujon. Mi flugis la tutan tagnokton, traflugis super dezerto kaj grandegaj montoj kaj malleviĝis en Magia Lando, kiun nun oni nomas la lando de Gudvin. De ĉie alkuris homoj kaj, vidante, ke mi malleviĝas de la ĉielo, ili akceptis min kiel Grandegan Magiiston. Mi ne persvadis ĉi tiujn fidemajn homojn pri ilia eraro. Kontraŭe, mi rememoris la rolojn pri reĝoj kaj herooj kaj ludis la rolon de magiisto sufiĉe bone por la unua fojo (cetere, tie ne estis kritikistoj!). Mi deklaris min la reganto de la lando, kaj la loĝantoj subiĝis al mi kun plezuro. Ili atendis mian defendon kontraŭ la malicaj sorĉistinoj, vizitantaj la landon. Unue mi konstruigis Smeraldan Urbon.

— Kie vi akiris tiom da verda marmoro? — demandis Elli.

— Kaj smeraldoj? — aldonis Timigulo.

— Kaj tiom da ĉiaj verdaj aĵoj? — demandis Leono.

— Toleru, miaj amikoj! Vi baldaŭ ekscios ĉiujn miajn sekretojn, — diris Gudvin, ridetante. - En mia urbo estas ne pli multe da verda koloro ol en ĉiu alia. La tuta sekreto estas, — li enigmoplene mallaŭtigis la voĉon, — la sekreto estas en la verdaj okulvitroj, kiujn neniam demetas miaj ŝtatanoj.

- Ĉu? — ekkriis Elli. - Sekve la marmoro de la domoj kaj pavimoj...

— Estas blanka, mia infano!

— Sed la smeraldoj? — demandis Timigulo.

— Estas el ordinara vitro, tamen de la plej bona speco! — fiere aldonis Gudvin. - Mi ne avaris pri la elspezoj. Kaj krome, la smeraldoj sur la turoj de la urbo estas veraj. Ja ili estas videblaj demalproksime.

Elli kaj ŝiaj amikoj miris pli kaj pli. Nun la knabino komprenis, kial la rubando ĉirkaŭ la kolo de Totoĉjo fariĝis blanka, kiam ili lasis Smeraldan Urbon.

Kaj Gudvin trankvile daŭrigis:

— La konstruado de Smeralda Urbo daŭris dum kelkaj jaroj. Kiam ĝi finiĝis, ni ekhavis defendon kontraŭ la malicaj sorĉistinoj. Tiam mi estis ankoraŭ juna. En mian kapon venis penso, ke se mi estos inter la homoj, tiam ili divenos en mi ordinarulon. Sed tiam finiĝos mia potenco. Kaj mi izoliĝis en la trona salono kaj apudaj ĉambroj.

Mi ĉesigis la rilatojn kun la tuta mondo, inkluzive miajn servistojn. Mi faris la akcesoraĵojn, kiujn vi vidis, kaj komencis krei miraklojn. Mi promociis min Grandega kaj Terura. Post kelkaj jaroj la homoj forgesis mian veran aspekton, kaj tra la lando komencis cirkuli ĉiaj onidiroj pri mi. Sed mi aspiris tion kaj ĉiel penis subteni mian famon de grandega magiisto. Ĝenerale mi sukcesis tion, tamen estis malprosperoj. La granda malprospero estis mia kampanjo kontraŭ Bastinda. La Flugantaj Simioj venkis mian armeon. Feliĉe mi sukcesis eskapi kaj evitis kaptitecon. Poste mi ege timis sorĉistinojn. Se ili nur ekscius, kio mi estas vere, mi tuj trovus mian vivofinon: ja mi ne estas sorĉisto! Kaj kiel mi ekĝojis, kiam eksciis, ke la dometo de Elli dispremis Gingema! Mi decidis, ke estus bone ekstermi ankaŭ la potencon de la dua sorĉistino. Jen kial mi tiel insiste sendis vin kontraŭ Bastinda. Sed nun, kiam Elli fandis ŝin, mi hontas konfesi, ke mi ne povas plenumi miajn promesojn! — kun sopirĝemo finis Gudvin.

— Laŭ mia opinio, vi estas malbona homo, — diris Elli.

— Ho, ne, mia infano! Mi ne estas malbona homo, sed mi estas tre malbona sorĉisto!

— Sekve mi ne ricevos de vi cerbon? — ĝemis Timigulo.

— Por kio vi bezonas cerbon? Laŭ la tuta informo pri vi kian mi scias, vi havas konjektemon ne malpli bonan ol ĉiu homo kun cerbo, — flatis Gudvin al Timigulo.

— Povas esti tiel, — oponis Timigulo, — sed sen cerbo mi estos malfeliĉa.

Gudvin atente rigardis lin.

- Ĉu vi scias, kia estas cerbo? — demandis li.

— Ne! — konfesis Timigulo. - Mi tute ne scias, kiel ĝi aspektas!

— Bone! Venu al mi morgaŭ, kaj mi plenigos vian kapon per altkvalita cerbo. Sed vi mem devas lerni uzi ĝin.

— Ho, mi lernos! — ĝoje kriis Timigulo. - Mi ĵuras al vi, ke mi lernos! Ej-gej-gej-go! Mi baldaŭ havos cerbon! — dancete ekkantis Timigulo.

Gudvin ridete rigardis lin.

— Sed koncerne bravecon? — nekuraĝe eldiris Leono.

— Vi estas kuraĝa besto! — respondis Gudvin. - Al vi mankas nur fido je vi mem. Kaj krome, ĉiu vivulo timas danĝeron, kaj braveco nur helpas venki timon. Vi scipovas venki vian timon.

— Sed vi donu al mi tian bravecon, — obstine interrompis Leono, — por ke mi nenion timu.

— Bone, — kun ruzeta rideto diris Gudvin. - Venu morgaŭ, kaj vi ĝin ricevos.

— Kaj ĝi bolas en poto sub ora kovrilo? — interesiĝis Timigulo.

— Preskaŭ tiel estas. Kiu al vi diris tion? — miris Gudvin.

— Farmisto en la vojo al Smeralda Urbo.

— Li estas bone informita pri miaj aferoj, — mallonge rimarkis Gudvin.

— Kaj ĉu al mi vi donos koron? — demandis Fera Hakisto.

— Koro malfeliĉigas multajn homojn, — diris Gudvin.- Ne tre granda avantaĝo estas havi koron.

— Tio estas diskutebla, — decideme oponis Fera Hakisto. - Mi ĉiujn malfeliĉojn toleros senplende, se mi havos koron.

— Bone. Morgaŭ vi ekhavos koron. Mi dum tiom da jaroj estis magiisto, ke malfacile estis nenion ellerni.

— Sed koncerne revenon en Kansason? — demandis Elli, kaj ŝia koro ekbatis tre forte.

— Aĥ, mia infano! Tio estas tre malfacila tasko. Sed donu al mi kelkajn tagojn kaj, povas esti, mi sukcesos transporti vin en Kansason…

— Vi sukcesos, nepre sukcesos! — ĝoje ekkriis Elli. - Ja en la magia libro de Villina estas skribite, ke mi revenos hejmen, se mi estos helpinta al tri estaĵoj atingi plenumojn de iliaj la plej intimaj deziroj.

— Verŝajne, estos tiel, — konsentis Gudvin kaj konsile aldonis: — Al la magiaj libroj necesas kredi. Kaj nun iru, miaj amikoj, kaj fartu en mia palaco kiel hejme. Ni renkontiĝos ĉiutage. Sed neniun- neniun informu, ke mi estas Trompulo!

La amikoj, kontentaj, lasis la tronan salonon, kaj Elli ekhavis esperon, ke Grandega kaj Terura Trompulo revenigos ŝin en Kansason.

Plenumo de la deziroj

Mirakla arto de Grandega Trompulo

Matene Timigulo gaje iris al Gudvin por ricevi cerbon.

— Miaj amikoj! — ekkriis li. - Kiam mi revenos, mi estos absolute simila al la aliaj homoj!

— Mi amas vin ankaŭ la nuna, — simple diris la knabino.

— Estas tre bone. Sed vi vidos, kia mi estos, kiam grandaj pensoj eksvarmos en mia nova cerbo!

Magiisto renkontis Timigulon afable.

- Ĉu vi ne koleros, mia amiko, se mi deprenos vian kapon? — demandis li. - Mi devas plenigi ĝin per cerbo.

— Ho, bonvolu, ne ĝenu Vin! — gaje respondis Timigulo. - Deprenu kaj prilaboru ĝin kiel vi volas. Mi ne fartos malpli bone.

Gudvin deprenis la kapon de Timigulo kaj anstataŭigis la pajlon per paketo plena de brano, miksita kun pingloj kaj kudriloj. Poste li metis la kapon sur la lokon kaj gratulis Timigulon.

— Nun vi estas saĝa homo — vi havas novan cerbon plej altkvalitan.

Timigulo fervore dankis Gudvin kaj hastis al siaj amikoj. Elli rigardis lin kun scivoleco. La kapo de Timigulo ŝvelis, el ĝi elŝoviĝis la pingloj kaj kudriloj.

— Kiel vi fartas? — zorgeme demandis Elli.

— Mi komencas senti min saĝa! — fiere respondis Timigulo. - Se mi scipovos uzi mian novan cerbon, mi fariĝos fama

homo!

— Sed kial el via cerbo elŝoviĝas pingloj kaj kudriloj? — demandis Fera Hakisto.

— Tio estas pruvo de spriteco de lia intelekto, — konjektis Timema Leono.

Vidante Timigulon tiel kontenta, Fera Hakisto kun granda espero venis al Gudvin.

— Mi devas tranĉi truon en via brusto por instali la koron, — avertis Gudvin.

— Mi estas en via dispono, — respondis Fera Hakisto. - Tranĉu, kie vi volas.

Gudvin faris en la brusto de Hakisto malgrandan truon kaj montris al li belan silkan koron pajloŝtopitan.

- Ĉu ĝi plaĉas al vi?

- Ĝi estas ĉarma! Sed ĉu bona ĝi estas, ĉi tiu bela koro, kaj ĉu povas ĝi ami?

— Ho, ne maltrankviliĝu! — respondis Gudvin.- Kun ĉi tiu koro vi estos la plej sentema homo en la mondo!

La koro estis instalita, la truo lutita, kaj Fera Hakisto, triumfante hastis al la amikoj.

— Ho, kiel mi estas feliĉa, miaj karaj amikoj! — laŭte deklaris Hakisto.- La koro batas en mia brusto, kiel antaŭe. Eĉ pli forte ol antaŭe! Mi sentas, kiel ĝi batas en la torako laŭ ĉiu mia paŝo! Kaj krome, ĝi estas pli karesa ol la antaŭa! Min superplenigas amo kaj kareso!

En la tronan salonon eniris Leono.

— Mi venis por ricevi bravecon, — nekuraĝe eldiris li, paŝante surloke jen per unu piedo jen per alia.

— Unu momenton! — diris Gudvin. Li prenis el ŝranko botelon kaj verŝis la enhavon en oran pladon.- Vi devas tion trinki! (Tio estis ŝauma kvaso kun almiksita valeriana tinkturo.)

La odoro ne tre plaĉis al Leono.

— Kio estas tio? — malkonfideme demandis li.

— Tio estas braveco. Ĝi ĉiam estas interne, kaj vi devas engluti ĝin.

Leono faris grimacon, sed fortrinkis la likvaĵon kaj eĉ forlekis la teleron.

— Ho, mi jam fariĝas kuraĝa! La braveco ekfluis en miaj vejnoj kaj superplenigas la koron! — ekmuĝis li admire. - Dankon, ho, dankon, Grandega Magiisto! — Kaj Leono rapidkuris al la amikoj…

Por Elli daŭris tagoj de angora atendo. Vidante, ke la tri intimaj deziroj de ŝiaj amikoj estas plenumitaj, ŝi pli fervore ol antaŭe aspiris trafi en Kansason. La malgranda kompanio tutajn tagojn konversaciis.

Timigulo asertis, ke en lia kapo vagas rimarkindaj pensoj; sed bedaŭrinde li ne povas rakonti ilin, ĉar ili estas klaraj nur al li mem.

Fera Hakisto rakontis, kiel al li estas agrable, ke la koro batas en lia brusto dum paŝado. Li estis tute feliĉa.

Kaj Leono fiere deklaris, ke li pretas batali kontraŭ dek sabrodentaj tigroj, — tiom multe da braveco li havas! Fera

Hakisto eĉ timis, ĉu ne tro grandan porcion da braveco donis al Leono la magiisto, kaj ĉu li ne faris Leonon senprudenta: ja senprudenteco rezultigas pereon.

Nur Elli silentis kaj malgaje rememoradis Kansason.

Fine Gudvin vokis ŝin:

— Do, mia infano, mi elpensis, kiel ni trafos Kansason!

- Ĉu ankaŭ vi revenos en Kansason? — miregis Elli.

— Nepre, — respondis la eksmagiisto. - Al mi, se konfesi, tedis la izoleco kaj konstanta timo esti devualigita. Pli bone estas, se mi revenos en Kansason kaj dungiĝos labori en cirko.

— Ho, kiel mi estas ĝoja! — kriis Elli kaj aplaŭdis. - Kiam ni ekvojaĝos?

— Ne tiel rapide, mia infano! Mi konvinkiĝis, ke lasi ĉi tiun landon eblas nur tra aero. Ja mi trafis ĉi tien per la balono, kaj vi estis portita en la dometo dum uragano. Mia balono estas nedifektita — mi konservis ĝin ĝis nun. Necesas nur ie fari flikojn. Sed malpezan gason hidrogenon, per kiu oni plenigas la balonojn mi sukcesos akiri.

La riparo daŭris dum kelkaj tagoj. Elli avertis la amikojn pri baldaŭa disiĝo, kaj la tuta triopo — Timigulo, Hakisto kaj Leono — ege malĝojis.

Venis la fiksita tago. Gudvin deklaris en la urbo, ke li forflugas por viziti sian malnovan amikon — Grandegan Magiiston Sunon, kun kiu li ne renkontiĝis dum multaj jaroj. La palaca placo pleniĝis de homoj. Gudvin ekfunkciigis hidrogenan aparaton, kaj la balono komencis rapide pufiĝi.

Kiam ĝi estis plenigita, al teruro kaj admiro de la homamaso, Gudvin engrimpis en la korbon kaj turnis sin al la homoj:

- Ĝis revido, miaj amikoj!

Aŭdiĝis krioj «hura», kaj supren flugis verdaj ĉapeloj.

— Ni dum multaj jaroj vivis pace kaj konkorde, kaj por mi estas dolore disiĝi kun vi… — Gudvin viŝis larmon, kaj en la homamaso aŭdiĝis suspiroj. - Tamen mia amiko Suno insiste vokas min, kaj mi obeas: ja Suno estas pli potenca magiisto ol mi! Memoru min, sed ne malĝoju: malĝojo malutilas al digesto. Plenumu miajn leĝojn! Ne demetu la okulvitrojn: alie aperos grandaj plagoj! Via reganto anstataŭ mi estos la nobla sinjoro Timigulo la Saĝa!

La surprizita Timigulo elpaŝis antaŭen, apogante sin per la luksa bastoneto kaj grave levetis la ĉapelon. La bela sonoro de la tintiloj ravis la homamason: en Smeralda Urbo ne estis kutimo pendigi tintilojn al la ĉapeloj. La homamaso tondre salutis Timigulon kaj tuj ĵuris pri fideleco al la nova reganto. Ne faris tion nur kelkaj enviuloj: ili mem celis sur la postenon de la reganto. Sed ili kaŝis sin silente.

Gudvin vokis Elli, kiu karese adiaŭis kun la amikoj:

— Rapidu en la korbon! La balono pretas al flugo!

Elli lastfoje kisis la muzelon de la granda minacaspekta Leono. Leono estis kortuŝita: el liaj okuloj gutis grandaj larmoj, kaj li forgesis viŝi ilin per la pinto de la vosto.

Poste Timigulo kaj Fera Hakisto karese premis la manojn de Elli, kaj Totoĉjo adiaŭis al Leono, asertante, ke ili neniam forgesos sian grandan amikon kaj transdonos lian saluton al ĉiuj leonoj, loĝantaj en Kansaso.

Subite alflugis vento.

— Rapidu! Rapidu! — kriis la maltrankvila magiisto: li rimarkis, ke la globo strebanta en la ĉielon ĝislime streĉis la ŝnuron, kiu minacis krevi.

Kaj subite — traĥ! - la ŝnuro krevis, kaj la balono leviĝis supren.

— Revenu! Revenu! — malespere levis la manojn Elli. - Kunprenu min en Kansason!

Tamen — ve! — la aerostato ne povis malleviĝi, la uragano kaptis kaj rapide pelis ĝin.

— Adiaŭ, mia amiko! — mallaŭte sonis la voĉo de Gudvin, kaj la balono kaŝiĝis inter rapide aperintaj nuboj.

La loĝantoj de Smeralda Urbo longe rigardis ĉielen, kaj poste disiris hejmen.

Morgaŭ okazis la plena suneklipso. La ŝtatanoj de Smeralda Urbo decidis, ke Gudvin eklipsis la sunon, malleviĝante sur ĝin.

Tra la tuta lando disvastiĝis famo, ke la reginto de Smeralda Urbo loĝas sur la suno.

La popolo longe memoris pri Gudvin, sed ne tre bedaŭris pri li: ja nun estas nova reganto — Timigulo la Saĝa, tiel saĝa, ke lia cerbo ne lokiĝas en la kapo kaj elŝoviĝas eksteren en la formo de pingloj kaj kudriloj.

La urbanoj ekfieregis:

— Ne ekzistas alia urbo en la mondo, kies reganto estas pajloŝtopita!

La kompatinda Elli restis en Magia Lando. Ploregante ŝi revenis en la palacon.

Al ŝi ŝajnis, ke ŝi jam ne havas ŝancon reveni en Kansason.

Denove en vojon

Elli senkonsole ploris, fermante la vizaĝon per la manoj.

En la ĉambro aŭdiĝis pezaj paŝoj de Fera Hakisto.

- Ĉu mi maltrankviligis vin? — konfuzite demandis Hakisto. - Mi komprenas, ke vi ne povas helpi al mi, ĉar vi mem estas ĉagrenita, sed mi volas plori pri Gudvin, tamen neniu povas viŝi miajn larmojn: Leono mem ploras sur la malantaŭa korto, sed Timigulo estas reganto, kaj ne estas konvene maltrankviligi lin pro bagateloj…

— Kompatinda!..

Elli ekstaris kaj dum Hakisto ploris, pacience viŝis la larmojn per viŝtuko. Post la plorado li akurate lubrikis sin per oleo el la juvela lubrikilo, kiun donacis al li la Palpebrumuloj, — li ĉiam portis ĝin sur la zono.

Nokte al Elli sonĝis, ke grandega birdo portas ŝin alte super Kansasa stepo, kaj fore jam vidiĝas la hejmo. La knabino ĝoje ekkriis. Ŝi vekiĝis pro propra krio kaj longe ne povis ekdormi pro senreviĝo.

Matene la tuta kompanio kunvenis en la tronan salonon por paroli pri la estonteco. La nova reganto de Smeralda Urbo solene sidis sur la marmora trono; la aliaj respekte staris antaŭ li.

Fariĝinte reganto, Timigulo tuj realigis siajn delongajn revojn: li akiris verdan veluran kostumon kaj novan ĉapelon, ĉirkaŭ kies randoj li ordonis alkudri la arĝentajn tintilojn de la malnova ĉapelo; sur liaj piedoj brilis bone poluritaj verdaj botoj el la plej bona ledo.

— Ni ekloĝos senzorge, — deklaris la nova reganto. - Ni havas la palacon kaj la tutan Smeraldan Urbon. Mi memoras, kiel mi timigis la kornikojn sur la kampo, sed nun mi estas la reganto de Smeralda Urbo, kaj mi diras honeste, ke ne povas plendi pri la sorto…

Totoĉjo tuj malfierigis Timigulon:

— Sed kiun vi devas danki pro ĉi tiu bonstato?

— Certe, Elli! — konfuziĝis Timigulo. - Sen ŝi mi eĉ nun sidus sur la paliso…

— Se vin ne distaŭzus ŝtormoj kaj ne disbekus kornikoj, — aldonis Hakisto. - Kaj mi mem forrustiĝus en la sovaĝa arbaro… Multe-multe faris por ni Elli. Ja mi ricevis koron, kaj tio estis mia la plej intima revo.

— Kaj pri mi oni eĉ povas ne paroli, — diris Leono.- Nun mi estas la plej kuraĝa en la mondo. Mi dezirus, ke la palacon ataku hommanĝuloj aŭ sabrodentaj tigroj, — mi ilin venkus!

— Se Elli restus en la palaco, — daŭrigis Timigulo, — ni vivus feliĉe!

— Sed tio ne eblas, — oponis la knabino. - Mi volas reveni en Kansason, al la paĉjo kaj panjo…

— Kiel tion fari? — demandis Fera Hakisto.- Timigulo, kara amiko, vi estas la plej saĝa inter ni, bonvolu funkciigi vian novan cerbon!

Timigulo komencis pensi tiel fervore, ke la pingloj kaj kudriloj elŝoviĝis el lia kapo.

— Necesas voki la Flugantajn Simiojn! — diris li post longa pensado. - Ili portu vin en la patrujon!

— Brave! Brave! — kriis Elli. - Mi tute forgesis pri ili…

Ŝi alportis Oran Ĉapon, surmetis ĝin kaj diris la magiajn vortojn. Tra la malfermitaj fenestroj en la salonon enflugis la aro de la Flugantaj Simioj.

— Kion volas la posedantino de Ora Ĉapo? — demandis la tribestro.

— Transportu min kun Totoĉjo trans la montojn en Kansason.

Uorra balancis la kapon.

— Kansaso situas ekster Magia Lando. Ni ne rajtas flugi tien. Mi tre bedaŭras, sed vi vane uzis la duan sorĉon de Ĉapo.

Li riverencis, kaj la aro brue forflugis.

Elli estis senesperigita. Timigulo denove komencis pensi, kaj lia kapo ekŝvelis pro la streĉo. Elli eĉ ektimis pri li.

— Voku Soldaton! — ordonis Timigulo.

Din Gior time venis en la tronan salonon, kie li neniam estis dum regis Gudvin. Oni petis lin konsili ion.

— Nur Gudvin sciis, kiel transiri la montojn, — diris Soldato. Sed mi opinias, ke al Elli helpos la sorĉistino Stella el Roza Lando. Ŝi estas la plej potenca inter la sorĉistinoj de ĉi tieaj landoj: ŝi posedas sekreton de eterna juneco. Kvankam la vojo en ŝian landon estas malfacila, mi konsilas turni vin al Stella.

Soldato respekte riverencis al la reganto kaj eliris.

— Elli devas vojaĝi en Rozan Landon. Se Elli restos ĉi tie, en la palaco, ŝi neniam trafos en Kansason. Ja Smeralda Urbo

ne estas Kansaso, kaj Kansaso ne estas Smeralda Urbo, — eldiris Timigulo.

La aliaj silentis, konsternitaj de la logiko de liaj vortoj.

— Mi iros kun Elli, — subite diris Leono. - Min tedis la urbo. Mi estas sovaĝa besto kaj sopiras pri arbaro. Kaj krome necesas defendi Elli dum la vojaĝo.

— Vere! — ekkriis Fera Hakisto.- Mi iras por akrigi la toporon: ŝajnas, ke ĝi malakriĝis.

Elli ĝoje ĵetis sin al Fera Hakisto.

— Ni ekiru morgaŭ matene! — diris Timigulo.

- Ĉu? Ĉu ankaŭ vi iras?! — mirkriis ĉiuj.- Sed Smeralda Urbo?

- Ĝi atendos mian revenon! — trankvile kontraŭdiris Timigulo. - Sen Elli mi sidus sur la paliso sur la tritika kampo kaj timigus la kornikojn. Sen Elli mi ne ricevus mian rimarkindan cerbon. Sen Elli mi ne fariĝus la reganto de Smeralda Urbo. Kaj se mi post tio lasus Elli en malĝojo, vi povus nomi min nedankema kaj vi estus pravaj!

La nova cerbo faris Timigulon elokventa.

Elli kore dankis la amikojn.

— Morgaŭ ni ekvojaĝos! — gaje diris ŝi.

— Ej-gej-gej-go! Morgaŭ ni ekvojaĝos! — ekkantis Timigulo, sed time rigardinte returnen li fermis sian buŝon: ja li estis la reganto de Smeralda Urbo kaj al li ne decas perdi la memrespekton.

Regi la urbon ĝis la reveno Timigulo komisiis al Soldato. Din Gior tuj sidiĝis sur la tronon kaj certigis Timigulon, ke dum

lia foresto ĉio estos en ordo, ĉar li, Soldato, ne lasos ĉi tiun lokon eĉ por unu minuto kaj eĉ manĝos kaj dormos sur la trono. Sekve, neniu povos uzurpi la potencon, dum la reganto vojaĝas.

Frumatene Elli kaj ŝiaj amikoj venis al la urba pordego. Faramant miris, ke ili denove lasas sin en danĝeran vojaĝon.

— Vi estas nia reganto, — diris li al Timigulo, — kaj devas reveni kiel eble plej baldaŭ.

— Mi devas revenigi Elli en Kansason, — grave respondis Timigulo. - Transdonu al la ŝtatanoj mian saluton, ili ne maltrankviliĝu pri mi: mi estas nevundebla, kaj mi revenos nedifektita.

Elli amike adiaŭis al Pordega Gardisto, kiu prenis de ĉiuj la okulvitrojn, kaj la vojaĝantoj ekvojaĝis suden. La vetero estis bonega, ĉirkaŭe etendiĝis ĉarma lando, kaj ĉiuj havis bonan humoron.

Elli esperis, ke Stella revenigos ŝin en Kansason; Totoĉjo laŭtvoĉe revis pri sia venko super la fanfaronulo Hektoro; Timigulo kaj Fera Hakisto ĝojis, ke ili helpas al Elli; Leono ricevis plezuron pro konscio pri sia braveco kaj deziris renkonti bestojn kaj pruvi al ili, ke li estas ilia reĝo.

Foririnte malproksimen, la vojaĝantoj rigardis lastfoje la turojn de Smeralda Urbo.

— Sed Gudvin estis ne malbona magiisto, — diris Fera Hakisto.

— Certe! — konsentis Timigulo. - Ja li sukcesis doni al mi cerbon! Kaj kian akran cerbon!

— Se Gudvin trinkus iomete da braveco, kiun li preparis por mi, li fariĝus tre brava homo! — diris Leono.

Elli silentis. Gudvin ne plenumis la promeson revenigi ŝin en Kansason, sed la knabino ne akuzis lin. Li faris ĉion, kion povis, kaj li ne kulpas, ke la plano ne sukcesis. Ja, kiel konfesis Gudvin mem, li ne estis magiisto.

Inundo

Dum kelkaj tagoj la vojaĝantoj iris ĝuste suden. Farmejoj renkontiĝis pli kaj pli malofte, kaj fine malaperis. Ĉirkaŭe ĝis la horizonto etendiĝis stepo. Ĉasaĵo ne abundis kaj Leono vagis nokte por ion manĝi. Totoĉjo ne povis akompani Leonon dum la longaj promenoj, sed tiu ĉiam portis al la amiko pecon da viando inter la dentoj.

La vojaĝantoj ne timis malfacilaĵojn kaj ili iris ĉiam antaŭen.

Foje meztage ilin haltigis vasta rivero kun malaltaj bordoj, kovritaj de salikoj, la sola granda rivero en la Magia Lando, ili embarasite ekrigardis unu al alia. Tio estis la sama rivero, kie fiaskis Timigulo, sed niaj herooj tion ne sciis.

- Ĉu ni faru floson? — demandis Fera Hakisto.

Timigulo faris senesperan grimacon: li ne forgesis la aventuron kun la stango dum la vojaĝo en Smeraldan Urbon.

— Pli bone estus, se nin transportus la Flugantaj Simioj, — grumblis li. - Se mi denove restos meze de la rivero, neniu povos min savi: ĉi tie la cikonioj ne loĝas.

Sed Elli ne konsentis. Ŝi ne volis konsumi la lastan sorĉon de Ora Ĉapo, kiam ne klaras, kiaj obstakloj aperos antaŭ ili kaj kiel Stella akceptos ilin.

Vespere Fera Hakisto finfaris floson, kaj la kompanio ekflosis trans la riveron. Timigulo laboris per la stango tre singarde kaj staris malproksime de la rando. Kompense Fera Hakisto laboris plenforte. La rivero okazis neprofunda kaj kvieta; la vojaĝantoj sukcese atingis glatan malgajan bordon.

— Kia enua loko! — deklaris Leono, sulkiginte la nazon.

— Kaj nenie eblas tranokti, — diris Elli. - Ni iru antaŭen.

La vojaĝantoj ne faris eĉ mil paŝojn, sed antaŭ ili denove ekbriletis rivero. Ili trafis sur insulon.

— Malbone estas! — diris Timigulo. - Tre malbone! Ni devas voki la Flugantajn Simiojn, pikapu, trikapu!

Sed la knabino planis matene ĉirkaŭflosi la insulon kaj decidis tranokti ĉi tie, ĉar jam estis malfrue. Ili kolektis sekajn herbojn kaj aranĝis pli malpli konvenajn litojn. Post vespermanĝo Elli ekdormis sub la fidela gardo de la amikoj. Leono kaj Totoĉjo devis pasigi la nokton kun malplenaj stomakoj, sed ili humiliĝis pri tio kaj ekdormis.

Timigulo kaj Fera Hakisto staris apud la dormantoj kaj rigardis al bordo de la rivero. Kvankam unu jam havis cerbon, kaj la alia — koron, sed ili neniam laciĝis kaj dormis.

Komence ĉio pasis trankvile. Sed poste ĉe la horizonto aperis unu fulmobrilo, poste la dua, la tria… Fera Hakisto zorgoplene balancis la kapon. En Magia Lando la ŝtormoj okazis malofte, sed havis neordinaran forton. Tondro ĝis nun ne aŭdiĝis. La orienta parto de la ĉielo rapide mallumiĝis: tie amasiĝis nuboj, pli kaj pli ofte lumigataj de fulmoj. Timigulo rigardis al la ĉielo ne komprenante.

— Kio tie okazas? — murmuris li. - Ĉu Gudvin bruligas tie alumetojn?

Timigulo dum sia mallonga vivo ne vidis fulmotondrojn.

— Estos tre granda pluvo! — diris Fera Hakisto.

— Pluvo? Sed kio estas tio? — maltrankvile demandis Timigulo.

— Tio estas akvo falanta de la ĉielo. La pluvo estas malutila al ni ambaŭ: ĝi forlavos vian farbon, kaj mi rustiĝos.

— Aj-aj-aj-aj! — svingis la kapon Timigulo. - Ni veku Elli.

— Ni atendu iomete, — diris Fera Hakisto. - Mi ne volas ŝin maltrankviligi: ŝi laciĝis hodiaŭ. Sed la ŝtormo, povas esti, preteriros.

Sed ĝi proksimiĝis. Baldaŭ nubegoj kovris la ĉielon, ekbrilis fulmoj, kaj tondrado klare aŭdiĝis.

— Kio bruas tie? — time demandis Timigulo.

Sed Fera Hakisto jam ne havis tempon por klarigi.

— Malbone estas! — kriis li kaj vekis Elli.

— Kio okazis? Kio estas tio? — demandis la knabino.

— Proksimiĝas terura ŝtormo! — kriis Fera Hakisto.

Ankaŭ Leono vekiĝis. Li tuj eksentis danĝeron.

— Rapide voku la Flugantajn Simiojn, alie ni pereos! — ekmuĝis li plenforte.

La timigita Elli, komencis diri la magiajn vortojn:

— Bambara, ĉufara…

— U-ar-ra!..- sovaĝe ekbruis alfluginta ventimpeto kaj deŝiris Oran Ĉapon de la kapo de Elli.

La Ĉapo ekflugis, kvazaŭ blanka steleto ekbrilis en la mallumo kaj malaperis. Elli ekploregis, sed la tondro bruanta super la kapoj de la vojaĝantoj, obtuzigis ŝian ploregon.

— Ne ploru, Elli! — muĝis en ŝian orelon Leono. - Memoru, ke nun mi estas la plej kuraĝa besto en la mondo!

— Memoru, ke mi havas bonegan cerbon, plenan de neordinaraj pensoj! — kriis Timigulo.

— Memoru pri mia koro, kiu ne toleros, se vi estos ofendita! — aldonis Fera Hakisto.

La tri amikoj ekstaris ĉirkaŭ Elli, brave preparante sin al la atako de la ŝtormo.

Kaj la ŝtormo komenciĝis! Alflugis ventego. Oblikva pluvo forte vipis Leonon kaj Elli per grandaj gutoj. Leono turnis la dorson al la vento kaj fleksis ĝin, vaste starigis la piedojn. Sub li aperis komforta loko, kien kaŝis sin Elli kaj Totoĉjo.

Fera Hakisto komence prenis la lubrikilon, sed poste senespere svingis la manon: eviti rustiĝon en tia pluvego eblis nur en barelo kun oleo.

Timigulo, plene malsekiĝinta kaj plipeziĝinta, havis tre kompatindan aspekton. Per siaj molaj, neobeemaj manoj li defendis kontraŭ la pluvo la farbon de la vizaĝo.

— Jen kio estas pluvo! — murmuris Timigulo.- Kiam la decaj homoj volas sin bani, ili mem enakviĝas kaj tute ne bezonas, ke iu nevidebla akvumu ilin desupre. Kiam mi revenos en Smeraldan Urbon mi deklaros leĝon, kiu malpermesos la pluvojn!..

La ŝtormo daŭris ĝis la mateno. Kun la unuaj sunradioj la vojaĝantoj kun teruro ekvidis, ke la vilaj ondoj de Granda

Rivero kovras la insulon.

— Ni dronos! — kriis Timigulo, defendante per la manoj la duonlavitajn okulojn.

— Tenu vin pli firme! — respondis Fera Hakisto, penante superkrii la bruon de la ŝtormo kaj plaŭdon de la ondoj. - Tenu vin je mi.

Li vaste starigis la piedojn, enŝovinte ilin en la sablan grundon, kaj firme apogis sin per la toporo. Starante tiel li estis neŝancelebla kiel roko.

Timigulo, Elli kaj Leono kroĉiĝis al Fera Hakisto kaj atendis.

Kaj jen, ruliĝante alvenis la unua ondego kaj kovris la vojaĝantojn de la kapo ĝis la piedoj. Kiam ĝi pasis, en akvo staris Hakisto, kaj la aliaj kroĉiĝis al li kun senespera braveco. Fera Hakisto rustiĝis kaj nun nenia ŝtormo povus demovi lin. Sed al la aliaj vojaĝantoj estis malbone. La malpeza Timigulo estis surface, kaj la ondoj ĵetis lin ĉiuflanken. Leono staris sur la malantaŭaj piedoj kaj elkraĉis akvon. Elli baraktis en la ondoj plene terurigita.

Leono ekvidis, ke la knabino dronas.

— Sidiĝu sur min, — raŭkis li. - Ni naĝu al tiu bordo de la rivero! — kaj malleviĝis antaŭ Elli kvarpiede.

Lastforte la knabino rampis sur la dorson de Leono kaj konvulsie kroĉiĝis al la malseka vila kolhararo. Totoĉjon ŝi firme tenis per la maldekstra mano.

— Adiaŭ, amikoj! — muĝis Leono, kaj puŝinte sin de Fera Hakisto eklaboris per la gamboj, forte fendante la ondojn.

-..iaŭ! - mallaŭte aŭdiĝis la respondo de Timigulo, kaj Fera Hakisto malaperis en mallumo.

Leono naĝis longe kaj obstine. La fortoj preskaŭ lasis lin, sed la braveco bolis en lia koro, kaj fiera pri si mem, li eligis minacan muĝon. Per ĉi triumfa muĝo Leono volis esprimi, ke li pretas perei, sed ne enlasi eĉ unu guton da timo en sian kuraĝan koron.

Sed kio estas tio?

El humida mallumo respondis ankaŭ leona muĝo.

— Tie estas la grundo! Tien! Tien!

Dekoble pli forte Leono ĵetis sin antaŭen, kaj antaŭ li aperis nekonata alta bordo. Al li respondis ne leono, sed eĥo!

Leono surgrimpis la bordon, mallevis la rigidiĝintan Elli, ĉirkaŭprenis ŝin kaj komencis varmigi ŝin per sia varma spiro.

Timigulo sin tenis je Fera Hakisto ĝis la malsekaj manoj ankoraŭ obeis lin. Poste la ondoj deŝiris lin de Hakisto kaj fortiris lin balancante kvazaŭ ligneron. La saĝa kapo de Timigulo okazis pli peza ol la korpo. La saĝa reganto de Smeralda Urbo flosis kapmalsupren, kaj akvo forlavas la lastajn farbojn de liaj okuloj, buŝo kaj oreloj.

Fera Hakisto dum ioma tempo estis videbla inter la ondoj, sed leviĝanta akvo surkovris lin. Jen nur la funelo restis super la akvo, poste ankaŭ ĝi malaperis. Kaj netimigebla bonanima Fera Hakisto tute malaperis en la furioza rivero.

* * *

Elli, Leono kaj Totoĉjo dum tri tagoj atendis surborde la malleviĝon de la akvo. La vetero estis bonega, la suno brilegis, kaj la akvo rapide malleviĝis. En la kvara tago Leono naĝis al la insulo. Elli sidis sur lia dorso kun Totoĉjo en la manoj.

Paŝinte sur la insulon, Elli ekvidis, ke la rivero kovris ĝin per ŝlimo kaj koto. Leono kaj la knabino iris diversflanken. Baldaŭ vidiĝis senforma figuro, ĉirkaŭgluita de la ŝlimo kaj algoj. Ne estis malfacile rekoni Feran Hakiston en ĉi tiu figuro. Leono rapidkuris al la voko de Elli per grandaj saltoj kaj demetis la sekan koton kaj ŝlimon.

Nevenkebla Fera Hakisto staris sampoze, kiel li restis inter la ondoj. Elli per herba tufo akurate viŝis la rustajn artikojn de Hakisto, prenis de lia zono la lubrikilon kaj lubrikis liajn makzelojn…

— Dankon, kara Elli, — estis liaj unuaj vortoj, — vi denove revivigas min! Saluton, Leono, kara amiko! Kiel mi ĝojas vidi vin!

Leono deturnis sin: li ĝoje ploris kaj rapidis viŝi la larmojn per la vosta pinto.

Baldaŭ ĉiuj artikoj de Fera Hakisto ekfunkciis, kaj li gaje paŝis kun Elli, Totoĉjo kaj Leono. Ili serĉis la floson. Dum la irado Totoĉjo ĵetis sin al algamaso, flaris kaj komencis fosi ĝin per la piedoj.

- Ĉu akva rato estas tie? — demandis Elli.

— Mi ne maltrankviliĝus pri diversaj aĉaĵoj, — respondis Totoĉjo. - Ne, ĉi tie estas io pli interesa!

Sub la algoj io subite ekbriletis, kaj por ĝojego de Elli, aperis Ora Ĉapo. La knabino karese ĉirkaŭprenis la hundeton kaj

kisis lian ŝlimkovritan muzeleton, kaj metis Ĉapon en la korbon.

La vojaĝantoj trovis la floson, firme ligitan al palisoj enbatitaj en la grundon. Puriginte ĝin de la koto kaj ŝlimo, ili ĉirkaŭflosis la insulon, sur kiu ili fiaskis. Preterinte longan sablan terlangon, la vojaĝantoj trafis en la bazan fluejon de la rivero. Sur la dekstra bordo vidiĝis arbustoj. Elli petis Feran Hakiston flosi tien: ŝi rimarkis sur arbusto la ĉapelon de Timigulo.

— Hura! — kriis la tuta kvaropo.

Baldaŭ ili trovis Timigulon mem, kiu pendis inter arbustoj en bizara pozo. Li estis malseka kaj taŭzita kaj ne respondis al demandoj de la amikoj: akvo plene forlavis liajn buŝon, okulojn kaj orelojn. Ili ne sukcesis trovi nur la luksan bastoneton de Timigulo — la donacon de la Palpebrumuloj: evidente ĝi estis forportita de la akvo.

La amikoj eltiris Timigulon sur la sablan bordon, elŝutis la pajlon kaj sternis ĝin sub la sunradioj, pendigis por sekigi la kostumon kaj ĉapelon. La kapo sekiĝis kun la brano ene de ĝi; eligi la grandvaloran cerbon la knabino ne aŭdacis.

Kiam la pajlo sekiĝis, ili ŝtopis Timigulon, la kapon instalis sur la lokon, kaj Elli prenis farbojn kaj penikon el akvorezista kesto, kiun ŝi akiris en Smeralda Urbo.

Komence Elli pentris la dekstran okulon al Timigulo, kaj ĉi dekstra okulo amike kaj tre karese okulsignis al ŝi. Poste aperis la dua okulo, kaj post ĝi la oreloj. Elli ankoraŭ ne finis pentri la buŝon, sed la gaja Timigulo jam kantis, malhelpante al la knabino pentri:

— Ej-gej-gej-go! Elli denove savis min! Ej-gej-gej-go! Mi denove-nove kun Elli!

Li dancante kantis kaj jam ne timis, ke lin vidas iu el la ŝtatanoj: ja tie estis tute dezerta lando.

Leono fariĝas la reĝo de la bestoj

Ripozinte post la suferitaj plagoj la vojaĝantoj iris pluen. Post la rivero la lando fariĝis pli gaja. Aperis ombraj arbaretoj kaj verdaj herbejoj. Post du tagoj la vojaĝantoj eniris grandan arbaron.

— Kia ĉarma arbaro! — admiris Leono.- Mi ĝis nun ne vidis tiajn praajn arbarojn. Mia naska arbaro estas malpli bona.

— Tro malgaje estas ĉi tie, — rimarkis Timigulo.

— Tute ne! — kontraŭdiris Leono. - Rigardu, kia mola tapiŝo el sekaj folioj estas sub la piedoj! Kaj kia densa kaj verda musko pendas sur la arboj! Mi volus resti ĉi tie por ĉiam.

— En ĉi arbaro, verŝajne, estas sovaĝaj bestoj, — diris Elli.

— Strange estus, se ĉi bonega loko ne estus loĝata, — respondis Leono.

Kaj kvazaŭ por konfirmi ĉi tiujn vortojn el la densejo aŭdiĝis obtuza muĝo de diversaj bestoj. Elli ektimis, sed Leono trankviligis ŝin.

— Sub mia gardo vi estas en sekureco! Ĉu vi forgesis, ke Gudvin donis al mi bravecon?

Piedpremita pado kondukis ilin al grandega arbarkampo, kie kunvenis miloj da bestoj. Tie estis elefantoj, ursoj, tigroj, lupoj, vulpoj kaj multe da ceteraj bestoj. La apudaj bestoj scivole rigardis Leonon; tra la tuta arbaro flugis famo pri lia alveno.

La bruo kaj muĝoj tuj malaperis. Granda Tigro elpaŝis antaŭen kaj respekte riverencis al Leono:

— Ni salutas vin, reĝo de la bestoj! Vi venis ĝustatempe, por ekstermi nian malamikon kaj porti pacon al la bestoj de ĉi tiu arbaro.

— Kiu estas via malamiko? — demandis Leono.

— En nia arbaro aperis terura besto. Ĝi similas araneon, sed estas dekoble pli granda ol bubalo. Kiam ĝi paŝas tra la arbaro, post ĝi restas vasta spuro el faligitaj arboj. Kaj ĉiujn, kiujn ĝi renkontas, ĝi kaptas per la antaŭaj piedoj, tiras al la buŝo kaj elsuĉas la sangon. Ni kunvenis por diskuti kiel ni povas liberiĝi.

Leono iomete pensis.

- Ĉu estas leonoj en via arbaro? — demandis li.

— Por nia grandega malfeliĉo, ne estas.

— Se mi ekstermos vian malamikon, ĉu vi deklaros min via reĝo kaj obeos min?

— Ho, kun plezuro, kun grandega plezuro! — kune ekmuĝis la bestoj.

— Mi iras batali! — kuraĝe deklaris Leono. - Vi gardu miajn amikojn ĝis mi revenos. Kie estas la monstro?

— Jen tie, — montris Tigro. - Iru laŭ la pado, ĝis vi atingos grandajn kverkojn. Tie Araneo digestas bovon manĝitan matene.

Leono venis al la kuŝejo de Araneo, ĉirkaŭ kiu estis faligitaj arboj. Araneo estis multoble pli aĉa ol la dekdupieda besto, farita de Gudvin, kaj Leono rigardis la malamikon kun abomeno. Al la grandega korpo de Araneo estis ligitaj fortaj

piedoj kun teruraj ungegoj. La besto estis tre fortaspekta, sed la kapo estis sur la maldika longa kolo.

"Jen estas la plej vundebla loko de la monstro", — pensis Leono. Li decidis ataki la dormantan Araneon senprokraste.

Leono sukcesis fari longan salton kaj trafis ĝuste sur la dorson de la besto. Antaŭ ol Araneo rekonsciiĝis post la dormo, Leono per bato de piedo disŝiris ĝian maldikan kolon kaj rapide desaltis. La kapo de Araneo ruliĝis for, kaj la korpo ekgratis per la ungegoj la grundon kaj baldaŭ trankviliĝis.

Reveninte sur la arbarkampon, kie la bestoj malpacience atendis lian revenon, Leono fiere deklaris:

— De nun vi povas dormi trankvile: la terura monstro estas ekstermita!

Admira muĝego de la besta amaso respondis al li. La bestoj solene ĵuris pri sia fideleco al Leono, kaj li diris:

— Mi revenos, tuj post kiam revenigos Elli en Kansason, kaj regos vin saĝe kaj favore.

La resta parto de la vojo pasis sen aventuroj. Kiam la vojaĝantoj eliris el la arbaro, antaŭ ili aperis ronda roka monto. Ĉirkaŭiri ĝin ne eblis — laŭ ambaŭ flankoj de la vojo estis profundaj ravinoj.

— Estas malfacile grimpi sur ĉi tiun monton! — diris Timigulo. - Sed la monto ne estas glata loko, kaj se ĝi estas antaŭ ni, sekve ni devas ĝin transgrimpi!

Kaj li ekgrimpis supren, premante sin al la roko kaj sin tenante je ĉiu elstaraĵo. La aliaj vojaĝantoj sekvis lin.

Ili surgrimpis sufiĉe alte, sed subite malafabla voĉo kriis de post la roko:

— Returnen!

— Kiu estas tie? — demandis Timigulo.

De post la roko aperis stranga kapo.

- Ĉi monto estas nia, kaj neniu rajtas transiri ĝin.

— Sed ni devas transiri, — ĝentile oponis Timigulo.- Ni iras en la landon de Stella, sed alia vojo ne ekzistas ĉi tie.

— Ni Marranoj al neniu permesas transiri nian landon!

Sur la rokon kun ridego elsaltis malalta dika homo kun granda kapo sur mallonga kolo. Liaj dikaj manoj estis premitaj en grandegajn pugnojn, per kiuj li minacis al la vojaĝantoj. La homo ne ŝajnis tro forta, kaj Timigulo kuraĝe grimpis supren.

Sed subite okazis mirinda afero. La stranga homo depuŝis la grundon per la piedoj, saltis aeren kvazaŭ guma pilko, kaj rapide frapis Timigulan bruston per la kapo kaj fortaj pugnoj. Timigulo kapreole falis al la piedo de la monto, sed la homo lerte stariĝis sur la piedojn, ridegis kaj kriis:

— Ho-la-la! Jen kiel ni Marranoj faras tion.

Kaj kvazaŭ laŭ signalo de post la rokoj kaj montetoj elsaltis centoj da Saltuloj: tiel nomis ilin la apudaj gentoj.

— Ho-la-la! Ho-la-la! Provu transiri! — kune kriis ili.

Leono ekkoleris kaj rapide ĵetis sin en la atakon, minace muĝante kaj vipante siajn flankojn per la vosto. Sed kelkaj Saltuloj saltis kaj tiel batis lin per siaj plataj kapoj kaj firmaj pugnoj, ke Leono ruliĝis malsupren, kapreolante kaj miaŭante pro doloro kvazaŭ ordinara kato. Li konfuzite ekstaris, kaj lamante foriris de la monta piedo.

Fera Hakisto svingis la toporon, provis elastecon de la artikoj kaj kuraĝe grimpis supren.

— Revenu, revenu! — kriis Elli kaj plore kaptis lian brakon. - Vi disbatiĝos sur la rokoj! Kiel ni riparos vin en ĉi sovaĝa lando?

La larmoj de Elli momente revenigis Hakiston.

— Ni voku la Flugantajn Simiojn, — proponis Timigulo. - Ĉi tie ni ne povas ne uzi ilin, pikapu, trikapu!

Elli suspiris:

— Se Stella renkontos nin neamike, ni estos sendefendaj…

Subite Totoĉjo diris:

— Mi estas saĝa hundo kaj hontas konfesi, ke mi kaj vi Elli estis grandaj stultuloj.

— Kial? — miris Elli.

— Sed tial! Kiam nin portis la tribestro de la Flugantaj Simioj, li rakontis al ni la historion de Ora Ĉapo… Ja Ĉapon oni povas transdoni!

— Do kio el tio sekvas? — ankoraŭ ne komprenis Elli.

— Kiam vi konsumos la lastan sorĉon de Ora Ĉapo, vi transdonu ĝin al Timigulo, kaj li ekhavos tri sorĉojn.

— Hura! Hura! — kriis ĉiuj. - Totoĉjo vi estas nia savinto!

— Mi bedaŭras, certe, — modeste respondis la hundeto, — ke ĉi brila penso ne venis en mian kapon pli frue. Ni ne suferus pro la inundo…

— Kion fari, — diris Elli. - Kio pasis, tio ne revenos…

— Atendu, atendu, — intermiksiĝis Timigulo.- Sed tio signifas… Tri, kaj tri, kaj tri… — Li longe kalkulis per la fingroj. - Okazas, ke mi, kaj Hakisto, kaj Leono, ni povas ordoni al la Flugantaj Simioj ankoraŭ naŭfoje!

— Sed ĉu vi forgesis pri mi? — ofendiĝe diris Totoĉjo.- Ja ankaŭ mi povas posedi Oran Ĉapon!

— Mi ne forgesis vin, — kun suspiro konfesis Timigulo, — sed mi ne povas kalkuli pli ol ĝis dek…

— Tio estas granda manko por la reganto, — serioze rimarkis Fera Hakisto, — kaj mi instruos vin dum libera tempo.

Do Elli povis trankvile elspezi sian lastan sorĉon. Ŝi diris la magiajn vortojn, kaj Timigulo ripetis ilin, ĝoje dancante kaj minacante per la pugnoj al la batalemaj Marranoj.

En aero aperis bruo, kaj la aro de la Flugantaj Simioj malleviĝis surteren.

— Kion ordonos la posedantino de Ora Ĉapo? — demandis la tribestro.

— Forportu nin al la palaco de Stella, — respondis Elli.

— Estos plenumite!

Kaj la vojaĝantoj trafis aeren.

Flugante super la monto, Timigulo faris terurajn grimacojn al la Saltuloj kaj tre insultis ilin. La Saltuloj alte saltis aeren, sed ne povis atingi la Simiojn kaj estis tre furiozaj pro kolero.

La monto, kaj poste la tuta lando de la Saltuloj rapide restis malantaŭe, kaj la vojaĝantoj ekvidis la pitoreskan landon de la Babiluloj, kiun regis la bona sorĉistino Stella.

La Babiluloj estis ĉarmaj, salutemaj homoj kaj lertaj laboristoj. Ili havis solan difekton — ili ege ŝatis babili. Eĉ kiam ili estis solaj, ili dum multaj horoj parolis kun si mem. La potenca Stella ne povis malkutimigi ilin de la babilado. Foje ŝi faris ilin mutaj, sed la Babiluloj rapide elembarasiĝis: ili ellernis paroli per gestoj kaj dum tutaj tagoj staris amase sur la stratoj kaj placoj, svingante la manojn. Stella ekvidis, ke eĉ ŝi ne povas transformi la Babilulojn kaj redonis al ili la parolkapablon.

La plej ŝatata koloro en la lando de la Babiluloj estis la roza, kiel ĉe la Maĉuloj — la helblua, kaj en Smeralda Urbo — la

verda. La domoj kaj plektobariloj estis farbitaj rozkolore, kaj la loĝantoj vestis sin en helrozkolorajn vestojn.

La Simioj mallevis Elli kun la amikoj antaŭ la palaco de Stella. Ĉe la palaco staris garde tri belaj junulinoj. Ili mire kaj time rigardis la aperon de la Flugantaj Simioj.

— Adiaŭ, Elli! — amike diris la tribestro de la Simioj Uorra.- Hodiaŭ vi vokis nin lastfoje.

— Adiaŭ, adiaŭ! - kriis Elli. - Grandan dankon!

Kaj la Simioj forflugis kun bruo kaj rido.

— Ne ĝoju tro, — kriis al ili Timigulo.- Sekvafoje, kiam vi havos novan posedanton, vi ne liberiĝos de li tiel simple.

- Ĉu povas ni viziti sorĉistinon Stella? — kun kortremo Elli demandis junulinon el la gardantaro.

— Diru, kiuj vi estas kaj por kio venis ĉi tien, kaj mi raportos pri vi, — respondis la ĉefa junulino.

Elli rakontis, kaj la junulino foriris por raporti, sed la aliaj komencis demandi la vojaĝantojn. Sed ili sukcesis nenion ekscii, kiam la junulino revenis:

— Stella invitas vin en la palacon.

Elli lavis sin, Timigulo purigis sin, Fera Hakisto lubrikis la artikojn kaj akurate poluris ilin per ĉifono kun smirga pulvoro, kaj Leono longe deskuiĝis, forĵetante polvon. Oni nutris ilin per bongusta tagmanĝo, kaj poste kondukis en riĉe ornamitan rozkoloran salonon, kie sur la trono sidis sorĉistino Stella. Ŝi ŝajnis al Elli tre bela, bona kaj mirinde juna, kvankam ŝi regis la landon de la Babiluloj dum multaj

jarcentoj. Stella karese ridetis al la venintoj, sidigis ilin en fotelojn kaj, turnante sin al Elli, diris:

— Rakontu vian historion, mia infano!

Elli komencis la longan rakonton. Stella kaj ŝiaj korteganoj aŭskultis kun granda intereso kaj kompato.

— Do kion vi volas de mi, mia infano? — demandis Stella, kiam Elli finis.

— Revenigu min en Kansason, al la paĉjo kaj panjo. Kiam mi imagas, kiel ili sopiras pri mi, mia koro premiĝas pro doloro kaj kompato…

— Sed vi rakontis, ke Kansaso estas enua kaj grizpolva stepo. sed rigardu, kiel bele estas en nia lando!

— Tamen mi ŝatas Kansason pli ol vian luksan landon! — fervore respondis Elli.- Kansaso estas mia patrujo.

— Via deziro plenumiĝos. Sed vi devas doni al mi Oran Ĉapon.

— Ho, kun plezuro, sinjorino! Vere mi planis doni ĝin al Timigulo, sed mi estas konvinkita, ke vi uzos ĝin pli bone ol li.

— Mi uzos ĝin tiel, ke ĝiaj sorĉoj helpos al viaj amikoj, — diris Stella kaj turnis sin al Timigulo: — Kion vi planas fari, post kiam Elli lasos nin?

— Mi volus reveni en Smeraldan Urbon, — digne respondis Timigulo. - Gudvin faris min la reganto de Smeralda Urbo, sed ĉiu reganto devas loĝi en tiu urbo, kiun li regas. Ja mi ne povas regi Smeraldan Urbon, se mi estas en Roza Lando!

Sed min maltrankviligas la rea vojo tra la lando de la Marranoj kaj trans la riveron, kie mi dronis.

— Ricevinte Oran Ĉapon mi vokos la Flugantajn Simiojn kaj ili forportos vin en Smeraldan Urbon. Ne indas senigi la popolon de tia mirinda reganto.

- Ĉu vi opinias, ke mi estas mirinda? — ekĝojegis Timigulo.

— Mi diros pli: vi estas unika! Kaj mi deziras, ke vi estu mia amiko.

Timigulo admire riverencis al la bona sorĉistino.

— Kaj kion volas vi? — turnis sin Stella al Fera Hakisto.

— Kiam Elli lasos ĉi tiun landon, — malgaje komencis Hakisto, — mi tre malĝojos. Sed mi volus trafi en la landon de la Palpebrumuloj, kiuj elektis min sia reganto. Kaj mi esperas bone regi la Palpebrumulojn, kiujn mi tre amas.

— La dua sorĉo de Ora Ĉapo igos la Flugantajn Simiojn forporti vin en la landon de la Palpebrumuloj. Vi ne havas tian rimarkindan cerbon, kian havas via amiko Timigulo la Saĝa, sed vi havas amoplenan koron, kaj vi tiel brile aspektas, ke mi certas pri via bona regado en la lando de la Palpebrumuloj. Permesu opinii vin mia amiko.

Fera Hakisto respekte riverencis al Stella.

Poste la sorĉistino turnis al Leono:

— Nun vi rakontu pri viaj planoj.

— Trans la lando de la Marranoj etendiĝas mirakla praa arbaro. La bestoj de ĉi tiu arbaro deklaris min sia reĝo. Tial mi tre volus reveni tien kaj pasigi tie la reston de mia vivo.

— La tria sorĉo de Ora Ĉapo forportos Kuraĝan Leonon al liaj bestoj, kiuj, certe, estos feliĉaj havi tian reĝon. Mi volus amikiĝi ankaŭ kun vi.

Leono grave donis al Stella grandan fortan piedon, kaj la sorĉistino amike premis ĝin.

— Poste, — diris Stella, — kiam la tri lastaj sorĉoj de Ora Ĉapo estos konsumitaj mi redonos ĝin al la Flugantaj Simioj, por ke neniu povu voki ilin por plenumi dezirojn, ofte sensencajn kaj kruelajn.

Ĉiuj konsentis, ke pli bone disponi pri Ĉapo ne eblas, kaj gloris la saĝon kaj bonkorecon de sorĉistino Stella.

— Sed kiel vi revenigos min en Kansason, sinjorino? — demandis la knabino.

— La arĝentaj ŝuetoj transportos vin trans la montojn kaj arbarojn, — respondis la sorĉistino. - Se vi scius ilian miraklan kvaliton, vi revenus hejmen samtage, kiam via dometo dispremis la malican Gingemon.

— Sed tiam mi ne ricevus mian mirindan cerbon! — ekkriis Timigulo. - Kaj mi ĝis nun timigus la kornikojn sur la kampo.

— Sed mi ne ricevus mian amoplenan koron, — diris Fera Hakisto.- Mi starus en la arbaro kaj rustiĝus ĝis mi disŝutiĝus en polvon!

— Kaj mi ĝis nun estus poltrono, — muĝis Leono, — kaj, certe, ne fariĝus la reĝo de la bestoj!

— Tio estas vero, — respondis Elli, — kaj mi ne bedaŭras, ke mi tiel longe devis loĝi en Magia Lando. Mi estas nur malforta malgranda knabino, karaj amikoj, sed mi amis vin kaj ĉiam penis helpi al vi! Nun, kiam viaj intimaj deziroj

estas plenumitaj, mi devas reveni hejmen, kiel estas skribite en la magia libro de Villina.

— Estas dolore kaj malgaje disiĝi kun vi, Elli, — diris Timigulo, Hakisto kaj Leono, — sed ni benas la minuton, kiam la uragano ĵetis vin en Magian landon. Vi instruis nin al la plej valora kaj la plej bona, kio ekzistas en la mondo, — al amikeco!..

Stella ridetis al la knabino. Elli ĉirkaŭprenis la kolon de la granda Kuraĝa Leono kaj karese taŭzis lian densan vilan kolhararon. Ŝi kisis Feran Hakiston, kaj li amare ploris, forgesinte pri siaj makzeloj. Ŝi karesis la molan pajloŝtopitan korpon de Timigulo kaj kisis lian ĉarman, bonaniman, pentritan vizaĝon…

— La arĝentaj ŝuetoj posedas multajn miraklajn kvalitojn, — diris Stella, — sed la plej mirakla ilia eco estas tio, ke ili per tri paŝoj transportos vin eĉ al la mondolimo. Necesas nur frapi unu kalkanumon per la alia kaj nomi la lokon…

— Ili tuj transportu min en Kansason!

Sed kiam Elli komprenis, ke ŝi por ĉiam disiĝas kun siaj fidelaj amikoj, kun kiuj ŝi tiel multe suferis, kiujn ŝi tiom da fojoj savis, kaj kiuj same sindoneme savis ŝin, ŝia koro premiĝis pro malĝojo kaj ŝi laŭte ekploregis.

Stella lasis la tronon, karese ĉirkaŭprenis Elli kaj adiaŭante kisis ŝin.

- Ĉio, mia infano! — karese diris ŝi. - Amara estas disiĝo, sed renkonto estas dolĉa. Vi rememoru, ke vi tuj trafos hejmen kaj ĉirkaŭprenos viajn gepatrojn. Adiaŭ, ne forgesu nin!

— Adiaŭ, adiaŭ Elli! — ekkriis la amikoj.

Elli prenis Totoĉjon, frapis unu kalkanumon per la alia kaj kriis al la ŝuetoj:

— Portu min en Kansason, al la paĉjo kaj panjo!

Furioza ciklono cirkulis Elli, ĉio miksiĝis antaŭ ŝiaj okuloj, la suno ekbriletis en la ĉielo kiel flama arko, kaj, antaŭ ol la knabino sukcesis ektimi, ŝi malleviĝis surteren tiel abrupte, ke kapreolis kelkfoje kaj ellasis Totoĉjon el la manoj…

Fino

Kiam Elli rekonsciiĝis, ŝi ekvidis proksime novan dometon, kiun konstruis ŝia patro anstataŭ la furgono forportita de la uragano.

La patrino mire rigardis ŝin de-sur la peroneto, kaj de la bruta korto kuris la patro, fervore svinganta la manojn.

Elli ĵetis sin al ili kaj rimarkis, ke sur ŝiaj piedoj estas nur ŝtrumpoj: la magiaj ŝuetoj malaperis dum la lasta, tria paŝo de la knabino. Sed Elli ne bedaŭris pri ili: ja en Kansaso ne estas loko por mirakloj. Ŝi trafis sur la manojn de la patrino, kiu kisis kaj aspergis per la larmojn la mildan vizaĝon de Elli.

- Ĉu vi falis de la ĉielo al ni, mia etulino?

— Ho, mi estis en Magia Lando de Gudvin, — simple respondis la knabino.- Sed mi konstante memoris pri vi… kaj… ĉu vi vizitis, paĉjo, la foiron?

— Do kion vi parolas, Elli, — respondis li kun rido kaj ploro.- Pri kia foiro ni povis pensi, kiam ni opiniis, ke vi estas morta, kaj ege malĝojis pri vi!

Kelkaj tagoj pasis dum senĉesaj rakontoj de Elli pri la mirakla regno de Gudvin kaj pri la fidelaj amikoj — Saĝa Timigulo, Bonkora Hakisto, Kuraĝa Leono.

Totoĉjo ĉeestis dum ĉi tiuj rakontoj. Li ne povis konfirmi per vortoj ilian veron, ĉar post la reveno en Kansason li perdis la parolkapablon, sed lia vosteto elokvente parolis anstataŭ la lango.

Estas superflue mencii, ke la batalo kontraŭ la najbara Hektoro okazis vespere tuj post la reveno de Totoĉjo el

Magia Lando. La batalo finiĝis nule, kaj la rivaloj tiel ekestimis unu la alian, ke fariĝis nedisigeblaj amikoj, kaj poste atakis la ĉirkaŭajn hundojn nur kune.

La farmisto Ĝon veturis en apudan urbon al foiro kaj kondukis la knabinon en cirkon. Tie Elli subite renkontis Ĝejms Gudvin kaj la reciproka ĝojo estis senlima.

Postparolo

Miaj karaj legantoj, knabinoj kaj knaboj!

La fabela novelo "Magiisto de Smeralda Urbo", kiun vi tralegis, havas sufiĉe longan historion. Unue ĝi estis publikigita en 1939, preskaŭ antaŭ kvardek jaroj. Sekve ankoraŭ antaŭ la milito ĝin legis viaj gepatroj kaj eĉ geavoj.

Ĝi estas verkita laŭ motivoj de fabelo de usona verkisto Frank Baum(?) "Saĝulo el lando Oz", sed mi multe ŝanĝis ĝin, verkis novajn ĉapitrojn. En mia novelo mi strebis montri, ke la plej bona, la plej valora en la mondo estas amikeco kaj interhelpo. Ili helpis al Elli kaj ŝiaj amikoj eviti la danĝerojn en Magia Lando kaj atingi la plenumon de iliaj la plej intimaj deziroj.

La fabelo "Magiisto de Smeralda Urbo" havas feliĉan sorton: ĝin legis milionoj da geknaboj en diversaj landoj de la terglobo. Ĝi estis tradukita en 13 lingvojn.

Sed poste rezultis, ke Elli, Timigulo kaj la aliaj herooj de «Magiisto» brave paŝis el ĉi fabelo en aliajn, renkonten al novaj vojaĝoj kaj aventuroj.

Kiel okazis tio?

Tio okazis tiel. Leginte «Magiiston», geknaboj komencis skribi al mi leterojn, en kiuj petis rakonti pri tio, kion faris ĝiaj herooj post kiam Elli revenis hejmen, kaj ŝiaj tri amikoj fariĝis la regantoj de la tri landoj.

Estis multe da tiaj leteroj.

"Ja ne povas esti, — skribis al mi junaj legantoj, — ke Elli ne revizitis Magian Landon, ke ŝi kaj ŝiaj amikoj ne trafis en

novajn aventurojn. Rakontu al ni pri ili!"

La aŭtora koro ne eltenis, kaj mi prenis la plumon.

La dua fabelo estas "Urfin Ĝus kaj liaj lignaj soldatoj". En ĝi estas skribite pri tio kiel malbona kaj malica Urfin Ĝus hazarde akiris vivigan pulvoron, faris grandajn kaj fortajn lignajn soldatojn Ŝtipkapulojn, vivigis ilin kaj konkeris Magian Landon. Sed lia potenco daŭris nelonge: por helpi al la malgrandaj loĝantoj de Magia Lando venis Elli kaj ŝia onklo, unupieda maristo Ĉarli Black.

La nova fabelo plaĉis al la infanoj.

Estas tro longe rakonti pri la aliaj fabeloj de Magia Ciklo, mi skribu nur iliajn nomojn. Tio estas "Sep subteraj reĝoj", "Fajra dio de la Marranoj" kaj "Flava nebulo".[1] Eventuale multaj geknaboj jam legis ĉi tiujn fabelojn, la aliaj sukcesos konatiĝi kun ili poste.

Mi volus, ke vi konservu bonajn impresojn pri ĉi tiu libro.

Aleksandr Volkov.

1

Poste aperis ankoraŭ unu fabelo de A.Volkov: "Mistero de forlasita kastelo" (bedaŭrinde la lasta). (rimarko de la trad.)